รายงานการวิจัย

การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง เพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยใน มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

The Development of Self Learning Package for Academic English for International Conference Presentations for Phetchabun Rajabhat University Researchers

จินตรัตน์ แสงศิริและคณะ

สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ประจำปีงบประมาณ 2560

รหัสโครงการสัญญา PCRU_2560_L017

รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์

การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง เพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

The Development of Self Learning Package for Academic English for International Conference Presentations for Phetchabun Rajabhat University Researchers

จินตรัตน์	แสงศิริ	สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ
จีรพรรณ	พรหมประเสริฐ	สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ
วันวิสาข์	หมื่นจง	สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ
ชุติมา	อ่ำทอง	สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ
รัชนีวรรณ	ประยงค์กุล	สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ทุนอุดหนุนโดย มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ งบประมาณแผ่นดินที่พิจารณาโดยผ่านความเห็นชอบจากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ

ประจำปีงบประมาณ 2560

หัวข้อวิจัย การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง
เพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัย
ราชภัฏเพชรบูรณ์
The Development of Self Learning Package for Academic
English for International Conference Presentations for
Phetchabun Rajabhat University Researchers

ผู้วิจัย จินตรัตน์ แสงศิริ
ผู้ร่วมวิจัย จีรพรรณ พรหมประเสริฐ วันวิสาข์ หมื่นจง
ชุติมา อ่ำทอง และรัชนีวรรณ ประยงค์กุล

สาขาวิชา ภาษาอังกฤษธุรกิจ
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ปีที่เสร็จวิจัย 2561

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์ เพื่อการพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของอาจารย์ก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง กลุ่มตัวอย่างคือ อาจารย์ผู้ที่ทำวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์โดยการสุ่มอย่างง่าย ได้อาจารย์ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน ใช้วิธีการทดลองโดยให้อาจารย์ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 3 บท ใช้เวลา 8 สัปดาห์ และทำแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้บทเรียน 2 สัปดาห์ รวมใช้เวลาในการทดลอง 10 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิง

วิชาการด้วยตนเองบนเครือข่ายอินเตอร์เน็ต 2) แบบทดสอบวัดความสามารถทางการภาษาอังกฤษเชิงวิชาการทางอ้อมและทางตรงที่ใช้ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ t-test แบบจับคู่ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถภาษาอังกฤษเชิงวิชาการก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองบนเครือข่ายอินเตอร์เน็ตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิเคราะห์พบว่า

1. ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองมีค่าเท่ากับ 84.11/85.41 ซึ่งถือว่ามีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

2. ความสามารถภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของอาจารย์หลังจากการทำชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองบนเครือข่ายสูงกว่าก่อนการทำชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองบนเครือข่ายอินเตอร์เน็ตอย่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

คำสำคัญ : การพัฒนาชุดฝึก ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง

Research Title The Development of Self Learning Package for Academic English for International Conference Presentations for Phetchabun Rajabhat University Researchers

Researcher Jintarat Sangsiri

Co – Researchers Jeeraphan Phromprasert Wanwisa Meungchong
Chutima Amthong Ratchaneewan Prayongkul

Program Business English
Phetchabun Rajabhat University 2018

ABSTRACT

The propose of this research were to develop and test the efficiency of self learning package for academic English for international conference presentations for Phetchabun Rajabhat University researchers, to compare teachers' English ability before and after using the Self Learning Package for Academic English supplementary computer multimidia materials. The sample used in this research consisted of 60 teachers who do the research, in Phetchabun Rajabhat University. The teachers studied three exercises, and did the pretest and posttest. The duration of the experiment covered ten weeks. The instrument used for gathering data were 1) self learning package for academic English ;2) academic English indirect test, used as a pretest and posttest supplementary computer multimedia materials.

The t-test was used to analyze the data in order to assess the teachers' academic English ability before and after using the self learning package for academic English

supplementary computer multimedia. In addition, the mean and standard deviation of items were used to evaluation

The results of the study were as follow:

1. The average score of self learning package for academic English supplementary computer multimedia was 84.11 percent, whereas that of the posttest was 85.41 percent. This means that the self learning package for academic English were of high effectiveness.

2. The teachers' English ability after using self learning package for academic English were higher than before using the self learning package for academic English constructed at the 0.01 level.

Keywords : The Development of Self Learning Package, Academic English,

Self Learning Package for Academic English

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยคำแนะนำต่างๆจากคณาจารย์ในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ และความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากบุคคลหลายฝ่าย ที่สละเวลาให้คำแนะนำ คำปรึกษา รวมถึงข้อเสนอแนะต่างๆ อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้

ผู้วิจัยและคณะ ขอขอบพระคุณ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ที่ได้ให้ทุนอุดหนุนการวิจัย ครั้งนี้ มา ณ ที่นี้ด้วย

จินตรัตน์ แสงศิริและคณะ

1 สิงหาคม 2561

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย ..... (ก)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ (ABSTRACT)..... (ค)
กิตติกรรมประกาศ..... (จ)
สารบัญ ..... (ฉ)
สารบัญตาราง .....(ซ)
บทที่ 1 บทนำ..... 1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา..... 1
วัตถุประสงค์การวิจัย..... 6
ขอบเขตการวิจัย..... 7
กรอบแนวคิดในการวิจัย..... 7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ..... 7
แผนการถ่ายทอดเทคโนโลยีหรือผลการวิจัยสู่กลุ่มเป้าหมาย..... 7
การใช้ผลงานวิจัย..... 8
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง..... 9
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร..... 12
ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ..... 19
การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง..... 22
ทักษะภาษาอังกฤษ..... 24
ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ.....
24 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....32
ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ..... 39
ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ.....

ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง..... 53
ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง
ทักษะการฟังพูด..... 58
ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง ทักษะการอ่าน..... 53
ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง ทักษะการเขียน..... 61
การเผยแพร่งานวิจัย..... 64

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย..... 82
ประชากร..... 82
กลุ่มตัวอย่าง..... 82
ตัวแปรที่ศึกษา..... 83
ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง..... 83
เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง..... 83
การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ..... 84
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....90
การวิเคราะห์ข้อมูล..... 91
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล..... 93
ตอนที่ 1 เพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 1
……..…….…… 93
ตอนที่ 2 เพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2
……..…..... 98
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ..... 102
สรุปผลการวิจัย..... 103
อภิปรายผล..... 104
ข้อเสนอแนะ..... 106
ข้อเสนอแนะที่ได้จากการทำวิจัย..... 106
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....107
บรรณานุกรม.....108

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก..... 111

แบบสอบถามผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับโครงสร้างเนื้อหา..... 112

ภาคผนวก ข ค่าดัชนีความสอดคล้อง.....

114

ภาคผนวก ค ค่าความยากง่าย..... 116

ประวัติผู้วิจัย.....

120

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และลำดับของคะแนนเฉลี่ย จากการทำแบบทดสอบรายบทในชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง 94

ตารางที่ 2 ค่าร้อยละของคะแนนจากการทำแบบทดสอบรายบททางอ้อมในชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง..... 95

ตารางที่ 3 คะแนนความรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลอง และผลต่าง (D) ของคะแนนในการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง.....

98

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนผลต่างเฉลี่ย และค่าทดสอบ t ของกลุ่มตัวอย่าง 100

บทที่ 1
บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12(พ.ศ. 2560 – 2564) ยุทธศาสตร์ที่ 8 ที่เน้นการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม เพื่อให้ประเทศไทยพัฒนาเข้าสู่สังคมนวัตกรรมและเตรียมการก้าวสู่ประเทศรายได้สูงในอนาคต ประกอบกับรัฐบาลมีเป้าหมายเพื่อการพัฒนาประเทศไปสู่ไทยแลนด์ 4.0 ซึ่งปัจจัยหลักในการพัฒนา คือ พัฒนาด้านการศึกษาของคนในชาติจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่กำหนดแนวทางการเพื่อการพัฒนาในช่วงระยะเวลา 5 ปี จะต้องให้ความสำคัญกับการใช้องค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ผลงานวิจัยและพัฒนาความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี นวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์อย่างเข้มข้นทั้งในภาคธุรกิจ ภาครัฐ และภาคประชาสังคม รวมทั้งให้ความสำคัญกับการพัฒนาสภาวะแวดล้อมหรือปัจจัยพื้นฐานที่เอื้ออำนวยทั้งการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนา การพัฒนาบุคลากรวิจัย โครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และการบริหารจัดการ เพื่อช่วยขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศให้ก้าวสู่เป้าหมาย โดยมีแนวทางการพัฒนาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาบุคลากรทางการวิจัย คือ

1. เร่งการผลิตบุคลากรสายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่มีคุณภาพและสอดคล้องกับความต้องการโดยเฉพาะในสาขา STEM (วิทยาศาสตร์ (Science: S) เทคโนโลยี (Technology: T) วิศวกรรมศาสตร์ (Engineering: E) และคณิตศาสตร์ (Mathematics: M)) ด้วยการสร้างสิ่งจูงใจ สร้างแรงบันดาลใจ สนับสนุนทุนการศึกษา ฯลฯ เพื่อเพิ่มจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาในสายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและพัฒนาระบบการเรียนการสอนที่เชื่อมโยงระหว่างวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์ และคณิตศาสตร์ในสถานศึกษา รวมทั้งเร่งผลิตกำลังคนและครูวิทยาศาสตร์ที่มีคุณภาพ

2. เร่งสร้างนักวิจัยมืออาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสาขาวิศวกรรมการผลิตขั้นสูง แพทยศาสตร์ นักวิทยาศาสตร์ข้อมูล นักออกแบบ และในสาขาที่ขาดแคลนและสอดคล้อง

กับการเติบโตของอุตสาหกรรมเป้าหมายและทิศทางการพัฒนาประเทศ รวมทั้งบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและพัฒนานวัตกรรม ไม่ว่าจะเป็นนักบริหารจัดการงานวิจัยและนวัตกรรม นักถ่ายทอดเทคโนโลยี นักประเมินผล และบุคลากรด้านทรัพย์สินทางปัญญา โดยพัฒนาเส้นทางความก้าวหน้าในสายอาชีพที่ชัดเจน และพัฒนาตลาดรองรับงานสำหรับบุคลากรวิจัย ด้วยการกำหนดเป็นเงื่อนไขให้โครงการลงทุนขนาดกลางและขนาดใหญ่จะต้องมีการทำวิจัยรองรับการดำเนินโครงการ

3. พัฒนาศักยภาพนักวิจัยให้มีทั้งความรู้และความเข้าใจในเทคโนโลยีเข้าใจตลาดและรูปแบบการทำธุรกิจ และการบริหารจัดการทรัพย์สินทางปัญญา รวมทั้งเข้าถึงและเข้าใจความต้องการของผู้ใช้ประโยชน์ โดยใช้หลักการตลาดนำงานวิจัย เพื่อให้สามารถประเมินความคุ้มค่าในการลงทุนวิจัย และได้งานวิจัยที่มีคุณค่าในเชิงเศรษฐกิจและสังคม

4. ดึงดูดบุคลากรผู้เชี่ยวชาญ นักวิจัย และนักวิทยาศาสตร์ในต่างประเทศที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับในสาขาอุตสาหกรรมเป้าหมายของไทยให้มาท างานในสถาบันวิจัยของภาครัฐและภาคเอกชนในประเทศไทย เพื่อเสริมสร้างศักยภาพการวิจัยและพัฒนาของประเทศและใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเพื่อสนับสนุนภาคการผลิตและภาคบริการในการพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ๆ (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12, 2559)

การวิจัยจึงเป็นเครื่องมือที่(Know How) ที่จะช่วยให้ระบบเศรษฐกิจมีความเข้มแข็งสามารถแข่งขันในเวทีระดับสากลได้ การพัฒนาประเทศไทยในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560- 2564) อยู่ในห้วงเวลาของการปฏิรูปประเทศเพื่อแก้ปัญหาพื้นฐานหลายด้านที่สั่งสมมานานท่ามกลางสถานการณ์โลกที่เปลี่ยนแปลงรวดเร็วและเชื่อมโยงกันใกล้ชิดมากขึ้น การแข่งขันด้านเศรษฐกิจจะเข้มข้นมากขึ้นสังคมโลกจะมีความเชื่อมโยงใกล้ชิดกันมากขึ้นเป็นสภาพไร้พรมแดน การพัฒนาเทคโนโลยีจะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และจะกระทบชีวิตความเป็นอยู่ในสังคมและการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจอย่างมาก ขณะที่ประเทศไทยมีข้อจำกัดของปัจจัยพื้นฐานเชิงยุทธศาสตร์เกือบทุกด้านและจะเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาที่ชัดเจน (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12, 2559)

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่มีภารกิจสำคัญในการพัฒนาประเทศในด้านการผลิตบัณฑิต การวิจัย การบริการวิชาการแก่สังคม การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมมีหน้าที่หลัก4 ด้าน คือ การผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพการทำวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ การ

ประยุกต์ใช้ความรู้เพื่อการบริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุศิลปวัฒนธรรมสำหรับการพัฒนาประเทศส่งผลให้สถาบันอุดมศึกษาได้รับแรงกดดัน และความคาดหวังของสังคมค่อนข้างสูงในมิติของการถ่ายทอดและเผยแพร่องค์ความรู้ที่ทันเวลาต่อความต้องการของสังคมนั้นๆ และต้องผลิตบัณฑิตที่มีลักษณะตรงตามความต้องการของสังคม กล่าวคือ บัณฑิตในสังคมแห่งการเรียนรู้จะต้องมีความสามารถเชิงวิชาการผนวกกับคุณลักษณะการเป็น "มนุษย์งานความรู้ (Knowledge Worker)" โดยเฉพาะคุณสมบัติ "ผู้ที่ต้องเรียนรู้ตลอดชีวิต (Life Long Learning)" ฉะนั้นอาจารย์จึงเปรียบเสมือนเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการขับเคลื่อนพันธกิจหลักดังกล่าวของสถาบันอุดมศึกษาให้ลุล่วง จึงต้องมีการพัฒนาปรับเปลี่ยนบทบาท และกระบวนการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม โดยปรับเปลี่ยนจากบทบาทของผู้สอน หรือผู้ถ่ายทอดความรู้ (Teacher) มาเป็น ผู้ชี้แนะ (Facilitator) เพื่อสร้างองค์ความรู้แก่นิสิตนักศึกษา (ไพฑูรย์ สินลารัตน์, 2555, น. 42)ดังนั้น อาจารย์จึงเปรียบเสมือนเป็นพี่เลี้ยงที่คอยชี้แนะให้นักศึกษาได้เรียนรู้วิเคราะห์ สังเคราะห์จนสามารถนำเอาความรู้มาต่อยอดและสร้างผลงานต่อไปได้

ภารกิจอีกด้านที่สำคัญ คือการวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่แนวโน้มของศักยภาพอาจารย์และงานวิจัยอนาคตของการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเกี่ยวกับคุณภาพของอาจารย์ในด้านการเรียนการสอนและการวิจัยคือ จะมีการนำผลการวิจัยมาใช้เป็นฐานของการเรียนการสอนและการสร้างสรรค์ผลงานมากขึ้น ซึ่งในกระบวนการเรียนการสอนอาจมีการสอดแทรกการวิจัยตลอดเวลากระแสการศึกษาจะไปสู่การสร้างสรรค์ หรือ การผลิตนวัตกรรมใหม่ ดังนี้ 1) อาจารย์จะเป็นผู้วางแผน และร่วมกับฝ่ายบริหารจัดระบบบริหารที่เอื้อต่อการแสวงหา ความรู้การสร้างองค์ความรู้และการประยุกต์ใช้ความรู้ ซึ่งก่อให้เกิดความคิดริเริ่มใหม่ๆ 2) การพัฒนาคุณภาพการสอนและการวิจัยจะอยู่ในรูปแบบของเครือข่ายความร่วมมือมากขึ้น 3) อาจารย์จะมีผลการวิจัยมาเป็นฐานของการเรียนรู้ การสอน และการดำเนินงาน 4) มีการพัฒนาเครือข่ายความรู้ที่เป็นกลุ่มสารสนเทศ โดยใช้เทคโนโลยีการสื่อสารเป็นเครื่องมือหลักในการสัมพันธ์และเชื่อมโยงคน ผู้ประกอบการ และสถาบันการศึกษาเข้าด้วยกันเป็นเครือข่ายขนาดใหญ่ 5) ทุกสถาบันจะมีการจัดตั้งองค์กรพัฒนาคณาจารย์ เพื่อดูแลการพัฒนาด้านวิชาการ ปรับปรุงคุณภาพการสอน และวิจัยทดลองใช้เทคนิคและวิธีการสอนใหม่ๆ(เพชราวลัย ถิระวณัฐพงศ, 2558)

หนึ่งในยุทธศาสตร์ที่สำคัญเพื่อไปให้ถึงเป้าหมาย คือ การสร้างงานวิจัยที่มีคุณภาพและมีคุณค่า ซึ่งถือว่าเป็นกระบวนการแสวงหาความรู้ที่สร้างความก้าวหน้าทางวิชาการและนำองค์ความรู้สู่สังคมทั้งในระดับภูมิภาคและระดับโลก ในการพัฒนาศักยภาพของนักวิจัยในการเผยแพร่องค์ความรู้ต่างๆ สู่สังคมจึงมีความสำคัญมาก นักวิจัยนอกจากจะต้องมีความรู้ความสามารถที่จะทำงานวิจัยที่ถูกต้องเหมาะสมในระเบียบวิธีวิจัยแล้ว ยังต้องมีความสามารถในการเขียนบทความวิจัยเพื่อให้ได้รับการตีพิมพ์และเผยแพร่อีกด้วย

อาจารย์ในมหาวิทยาลัย ผู้ซึ่งเป็นนักวิชาการและนักวิจัย จำเป็นต้องมีการสื่อสารเพื่อเผยแพร่ความรู้ที่ได้จากงานวิจัยหรือข้อมูลความรู้ทางวิชาการแก่เพื่อนร่วมวิชาชีพ แหล่งทุน องค์กรภาครัฐและเอกชน และต่อสาธารณชนตลอดเวลา ซึ่งการสื่อสารเผยแพร่นี้เป็นกระบวนการที่มีความหลากหลายและซับซ้อนซึ่งอาจมีข้อแตกต่างกันในการเผยแพร่ที่สื่อสารออกไป นักวิจัยและนักวิชาการจึงต้องยึดหลักจริยธรรมและมีมาตรฐานที่อ้างอิงการปฏิบัติได้ ทั้งในระดับประเทศและระดับสากล (มาตรฐานการเผยแพร่ผลงานวิจัยและผลงานทางวิชาการ, 2558)

การนำเสนองานวิจัยสามารถทำได้หลายรูปแบบ ซึ่งขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและความสามารถของผู้วิจัย โครงการวิจัยเป็นงานที่มีเป้าหมายเพื่อการสร้างองค์ความรู้พัฒนาศาสตร์ต่างๆในศาสตร์ทางการศึกษาก็เช่นเดียวกับวิทยาศาสตร์ นักวิจัยย่อมปรารถนาที่จะเผยแพร่การค้นพบสิ่งที่ตนศึกษา โดยเฉพาะการนำเสนอบนเวทีระดับนานาชาติ หรือระดับชาติ ซึ่งเป็นวิธีที่เผยแพร่ผลการวิจัยที่เร็วที่สุด นักวิจัยมือใหม่อาจจดๆ จ้องๆ ชั่งใจตนเองจนกว่าจะมีความมั่นใจระดับหนึ่ง แต่สำหรับมือเก่า ผู้เชี่ยวชาญงานวิจัยและชำนาญการนำเสนอมักจะเตรียมการให้พร้อมเสมอ ความจริงการเผยแพร่ผลงานวิจัยมีได้หลายทาง เช่น การตีพิมพ์ในวารสาร การนำเสนอในรูปแบบของนิทรรศการ (poster presentation) ในโอกาสต่างๆ แต่การนำเสนอบนเวทีเป็นรูปแบบที่นักวิจัยจะแสดงตัว บางครั้งจะได้พบผู้สนใจแสดงตัวด้วย การโต้ตอบแลกเปลี่ยนความคิด เป็นการสร้างชุมชนของการเรียนรู้ที่ดีในวงวิชาการ(ภาวิณี ศรีสุขวัฒนานันท์, 2552)

นักวิจัยเมื่อผลิตผลงานวิจัยออกมาแล้วย่อมต้องการเผยแพร่งานวิจัยของตนเอง ซึ่งการเผยแพร่ผลงานวิจัยนั้นมีอยู่หลายช่องทาง เช่น การตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการ Poster presentation และการนำเสนอในเวทีระดับชาติ และนานาชาติ เป็นวิธีการเผยแพร่ที่เร็วที่สุด

บางครั้งอาจมีผู้ที่สนใจในงานวิจัย ถามหรือโต้ตอบแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ผู้นำเสนอต้องเรียนรู้การเลือกเวทีการนำเสนอ เทคนิคการนำเสนอ รูปแบบการเขียนรายงาน (กัญญาวีณ์ โมกขาว, 2558)

มหาวิทยาลัยต่างๆ มีภารกิจสำคัญในการพัฒนาประเทศ ในด้านการผลิตบัณฑิต การวิจัย การบริการวิชาการแก่สังคม การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม หนึ่งในยุทธศาสตร์ที่สำคัญเพื่อไปให้ถึงเป้าหมาย คือ การสร้างงานวิจัยที่มีคุณภาพและมีคุณค่า ซึ่งถือว่าเป็นกระบวนการแสวงหาความรู้ที่สร้างความก้าวหน้าทางวิชาการและนำองค์ความรู้สู่สังคมทั้งในระดับภูมิภาคและระดับโลก ในการพัฒนาศักยภาพของนักวิจัยในการเผยแพร่องค์ความรู้ต่างๆ สู่สังคมจึงมีความสำคัญมาก นักวิจัยนอกจากจะต้องมีความรู้ความสามารถที่จะทำงานวิจัยที่ถูกต้องเหมาะสมในระเบียบวิธีวิจัยแล้ว ยังต้องมีความสามารถในการเขียนบทความวิจัยเพื่อให้ได้รับการตีพิมพ์และเผยแพร่อีกด้วย ซึ่งภาระงานที่สำคัญของอาจารย์มหาวิทยาลัย ที่จะต้องปฏิบัติเพื่อให้เป็นตามพันธกิจของมหาวิทยาลัยประการหนึ่ง คือ การทำวิจัยและเผยแพร่ผลงานวิจัย ซึ่งงานวิจัยถือเป็นส่วนหนึ่งของการประเมินผลการปฏิบัติงานของอาจารย์มหาวิทยาลัยด้วย

การนำเสนอผลงานวิจัยนั้น ผู้วิจัยจะสามารถเข้าร่วมการประชุมนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ และนานาชาติได้ ซึ่งการจัดประชุมนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาตินั้น นักวิจัยสามารถนำเสนอผลงานในรูปแบบของ 1. การเผยแพร่ในที่ประชุมวิชาการระดับชาติหรือนานาชาติ (Conference) ในการประชุมผู้วิจัยจะต้องมีหน้าที่นำเสนอบทความของตนเอง โดยการนำเสนออาจจะอยู่ในรูปโปสเตอร์หรือแบบปากเปล่า 2. การเผยแพร่งานวารสารวิชาการช่องทางนี้เป็นช่องทางให้นักวิจัยส่งผลงานเพื่อขอตีพิมพ์ผลงานในวารสารต่างๆ ซึ่งนักวิจัยยังสามารถพิจารณาจากดัชนีอ้างอิงของวารสารแต่ละฉบับว่าอยู่ในฐานข้อมูลใดได้อีกด้วย ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญต่อการเผยแพร่งานวิจัยทุกรูปแบบในเวทีของการนำเสนอผลงานวิจัยนานาชาติ ซึ่งเวทีของการสำเสนอแบบนานาชาตินั้นจะมีมากขึ้นเรื่อยๆ การนำเสนอผลงานไม่ว่ารูปแบบใดจะต้องบูรณาการทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนมาใช้เพื่อให้สามารถจัดทำข้อมูลและนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษได้

ซึ่งจากความสำคัญของภาษาอังกฤษที่ต้องใช้สำหรับการนำเสนอผลงานทางวิชาการทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาตินั้น จะเป็นภาษาอังกฤษที่เฉพาะเจาะจง กล่าวคือ เป็นภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ พัฒนาทักษะภาษาอังกฤษแบบเดิมที่จะต้องมีผู้สอนหรือให้การอบรมตลอดเวลาแล้ว

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเองก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะพัฒนาทักษะความรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างรวดเร็วและยั่งยืน ดังนั้น การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่ จึงจะเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการพัฒนาความสามารถของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ เพื่อการนำเสนอผลงานวิจัยในรูปแบบต่างๆเป็นภาษาอังกฤษได้มากขึ้นอีกด้วยจึงเป็นปัญหากับอาจารย์ส่วนหนึ่งที่ขาดทักษะทางด้านภาษาอังกฤษที่จะนำเสนอผลงานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษ ทำให้ไม่สามารถนำเสนอผลงานวิจัยในระดับนานาชาติได้

ผู้วิจัยซึ่งเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์จึงมีความสนใจที่จะพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ เพื่อพัฒนาบุคลากรทางการวิจัยของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ให้มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการนำเสนอผลงานทางการวิจัยที่ดีขึ้น ทั้งนี้ ผู้วิจัยเชื่อว่า ผลการวิจัยนี้ จะสามารถนำไปพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองให้มีประสิทธิภาพเหมาะสมกับบุคคลากรของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ได้มากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษ
2. เพื่อพัฒนาความสามารถภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษ

ขอบเขตในการศึกษา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ โดยมีขอบเขตในการศึกษาดังต่อไปนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เป็นการพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการทั้ง 4 ทักษะคือการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน

2. ขอบเขตด้านประชากรกลุ่มเป้าหมาย

อาจารย์ที่ทำวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

3. ขอบเขตด้านระยะเวลา

การวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้เริ่มดำเนินการในการวิจัยในช่วง เดือน ตุลาคม พ.ศ.2559 ถึง เดือนกันยายน พ.ศ.2560 รวมระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย 12 เดือน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์มีกรอบแนวคิดดังนี้

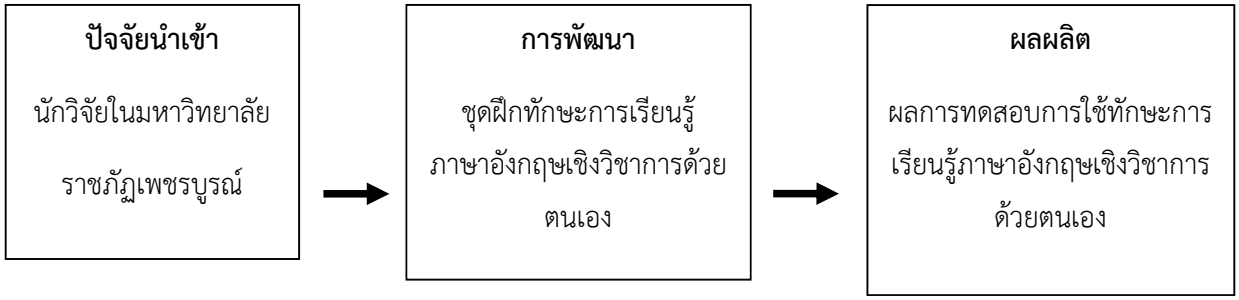

รูปภาพที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักวิจัยฝึกใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง

2. นักวิจัยสามารถพัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง

แผนการถ่ายทอดเทคโนโลยีหรือผลการวิจัยสู่กลุ่มเป้าหมาย

1. นำเสนอผลงานผ่านการประชุมวิชาการระดับชาติ หรือ นานาชาติ

2. จัดทำเอกสารเผยแพร่องค์ความรู้นำเสนอชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง

3. จัดทำ Website เผยแพร่องค์ความรู้นำเสนอชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง

การใช้ผลงานวิจัย

งานวิจัยนี้ก่อให้เกิดองค์ความรู้จากชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง เพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ผลงานวิจัยจึงถูกนำไปประยุกต์ใช้หลายระดับทั้งการวางแผนและพัฒนาและยังสร้างองค์ความรู้ด้านภาษาอังกฤษเพื่อนักวิจัยท้องถิ่นรุ่นใหม่ในพัฒนาตนเอง

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ผู้วิจัยได้แบ่งหัวข้อในการศึกษา โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิดและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
    - 1.1 ความหมายของการสื่อสาร
    - 1.2 ความสำคัญและกระบวนการสื่อสาร
    - 1.3 ความสามารถในการสื่อสาร
    - 1.4 องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสาร
    - 1.5 การวัดและประเมินผลความสามารถในการสื่อสาร
2. ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ
    - 2.1 ความหมายภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ
    - 2.2 ความสำคัญของภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ
3. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

3.1 แนวคิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

3.2 ลักษณะต่างๆการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

4. ทักษะภาษาอังกฤษ

4.1 ทักษะการฟัง

4.1.1 ความหมายการฟัง

4.1.2 ขอบข่ายของการพัฒนาทักษะการฟัง

4.1.3 การประเมินผลทักษะการฟัง

4.1.4 เกณฑ์การประเมินผลทักษะการฟัง

4.2 ทักษะการพูด

4.1.1 ความหมายการพูด

4.1.2 ขอบข่ายของการพัฒนาทักษะการพูด

4.1.3 การประเมินผลทักษะการพูด

4.1.4 เกณฑ์การประเมินผลทักษะการพูด

4.3 ทักษะการอ่าน

4.3.1 ความหมายการอ่าน

4.3.2 ขอบข่ายของการพัฒนาทักษะการอ่าน

4.3.3 การประเมินผลทักษะการอ่าน

4.3.4 เกณฑ์การประเมินผลทักษะการอ่าน

4.4 ทักษะการเขียน

4.4.1 ความหมายการเขียน

4.4.2 ขอบข่ายของการพัฒนาทักษะการเขียน

4.4.3 การประเมินผลทักษะการเขียน

4.4.4 เกณฑ์การประเมินผลทักษะการเขียน

5. ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง

5.1 ความหมายชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง

5.2 ลักษณะชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง

5.3 ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ทักษะการฟังพูด

5.3.1 ความหมายชุดฝึกทักษะภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ทักษะการฟังพูด

5.3.2 ลักษณะชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ทักษะการฟังพูด

5.4 ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ทักษะการอ่าน

5.4.1 ความหมายชุดฝึกทักษะภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ทักษะการอ่าน

5.4.2 ลักษณะชุดฝึกทักษะภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ทักษะการอ่าน

5.5 ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ทักษะเขียน

5.5.1 ความหมายชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองทักษะการเขียน

5.5.2 ลักษณะชุดฝึกทักษะภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ทักษะการเขียน

6. การเผยแพร่งานวิจัย

6.1 ความหมายของการเผยแพร่งานวิจัย

6.2 รูปแบบของการเผยแพร่งานวิจัย

6.3 ความสำคัญของการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษ

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

7.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

7.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาสื่อภาษาอังกฤษ

7.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

7.4 งานวิจัยที่เกี่ยวกับทักษะอ่านภาษาอังกฤษ

7.5 งานวิจัยที่เกี่ยวกับทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

7.6 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1. ความหมายของการสื่อสาร

ความหมายของการสื่อสารได้มีนักวิชาการที่สำคัญได้ให้ความหมายไว้ดังนี้การสื่อสารมีความหมายเช่นเดียวกับคำว่า การสื่อความหมาย ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า Communication ซึ่งรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า Communisหมายถึง การร่วม (Common) เมื่อมีการสื่อสารหรือการสื่อความหมายก็หมายถึงมีการกระทำร่วมกันในบางสิ่งบางอย่าง นั่นคือ การถ่ายทอดหรือการแลกเปลี่ยนข่าวสารความรู้ ความคิดของคนเรานั่นเอง (Webter Dictionary 1978 : 98) การให้ความหมายของการสื่อสารตามรูปคำข้างต้นยังไม่ใช่ความหมายที่สมบูรณ์นัก เพราะการสื่อสารที่แท้จริงนั้น มีความหมายกว้าง ครอบคลุมเกี่ยวข้องกับชีวิตและสังคมมนุษย์ในทุกๆ เรื่อง นักวิชาการด้านการสื่อสารได้ให้ความหมายไว้ต่างๆ กันตามแง่มุมที่แต่ละคนพิจารณาให้ความสำคัญ(ปรมะสตะเวทิน. 2529)

บราวน์(Brown. 1980 : 88) กล่าวว่า การสื่อสาร หมายถึง กระบวนการรับและส่งสารที่เกี่ยวข้องกันตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ในด้านการฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน การสื่อสารจะสมบูรณ์ได้เมื่อผู้รับสารเข้าใจเรื่องราวที่ผู้ส่งสารติดต่อมาเปิดโอกาสให้ผู้อื่นพูด คำถามและข้อวิจารณ์ใดควรนำมาพูด หรือแสดงความคิดเห็นรวมทั้งต้องเข้าใจการใช้เสียงเน้นหนักคำในประโยค (Stress) การลงเสียงในประโยค (intonation)

ซาวิยอง (Savignon. 1983 : 8) กล่าวว่า การสื่อสารหมายถึง กระบวนการอันต่อเนื่องของการแสดงความรู้สึก การแปลความ การตีความ การแลกเปลี่ยนข่าวสาร การสื่อสารประกอบด้วยสัญลักษณ์อันหลากหลาย เป็นต้นว่าสีผิว การแต่งกาย ทรงผม การแสดงท่าทางต่างๆ เสียงหรือคำพูด มนุษย์ต้องมีการสื่อสารตั้งแต่แรกเกิด และต้องมีการเรียนรู้เพื่อสั่งสมประสบการณ์ที่จะต้องตอบสนองกับบริบทใหม่ๆ และเลือกสรรไปใช้ได้อย่างเหมาะสม

พลารัก ไชยโย (2545 : 11) กล่าวว่า การสื่อสารหมายถึง การถ่ายทอดข้อมูลจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร โดยใช้สื่อเป็นตัวกลาง ซึ่งก่อให้เกิดผลการถ่ายทอดข้อมูลได้ทั้งทางบวกและทางลบ

สคราม์ (Schramm, 1974 : 14) ได้ให้ความหมายของการสื่อสาร (Communication) หมายถึง การมีความเข้าใจร่วมกันต่อเครื่องหมายที่แสดงข่าวสาร

ปรมะ สตะเวทิน (2535 : 7) ได้ให้ความหมายของการสื่อสารคือ กระบวนการชองการถ่ายทอดสาร (Message) จากบุคคลหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า ผู้ส่งสาร (Source) ไปยังบุคคลอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า ผู้รับสาร (Receiver) โดยผ่านสื่อ (Channel)

เสาวนิตยมาภัย (2536 : 7) ได้ให้ความหมายของ สื่อ หมายถึง เครื่องนำไปและหมายถึง นำไป (เมื่อใช้เป็นกริยา) สิ่งที่ถูกนำไปอาจเป็นข้อเท็จจริง ความรู้ความรู้สึก ความต้องการ คำแนะนำ คำสอน แรงกระตุ้น แรงจูงใจ และในปัจจุบันสื่อยิ่งมีความหมายกว้างขวางมากขึ้น รวมถึงกิจกรรม และวิธีการต่างๆ เช่น การประชุม นิทรรศการ ดนตรี การแสดง ซึ่งสามารถนำความนึกคิด ความรู้ อารมณ์ ตลอดจนเรื่องราวข่าวสารนานาชนิดไปสู่กลุ่มมนุษย์ได้

ดังนั้น การสื่อสารจึงหมายถึง กระบวนการมีส่วนร่วมระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร ผ่านสื่อในรูปแบบต่างๆ เพื่อที่จะนำข้อเท็จจริง ความรู้ ความรู้สึก ความต้องการ คำแนะนำ คำสอน แรงกระตุ้น แรงจูงใจไปถึงผู้รับสารและการสื่อสารจะสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อผู้รับสารมีความเข้าใจในเนื้อหาของสารนั้น

2. ความสำคัญและกระบวนการสื่อสาร

ปรมะ สตะเวทิน (2538 : 8 - 13) ได้ให้ข้อคิดเห็นว่า การสื่อสารเป็นพื้นฐานของการติดต่อระหว่างมนุษย์ และเป็นเครื่องมือสำคัญของกระบวนการทางสังคม และเน้นให้เห็นว่าการสื่อสารมีความสำคัญต่อมนุษย์ 5 ประการ คือ

1. ความสำคัญต่อความเป็นสังคม
2. ความสำคัญต่อชีวิตประจำวัน
3. ความสำคัญต่ออุตสาหกรรมและธุรกิจ
4. ความสำคัญต่อการปกครอง
5. ความสำคัญต่อการเมืองระหว่างประเทศ

3. ความสามารถในการสื่อสาร

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของความสามารถในการสื่อสารไว้ดังต่อไปนี้

วิโดว์สัน (Widdowson. 1978 : 163 อ้างถึงใน สุภรณ์ ตั้งตระกูล. 2548 : 13) กล่าวว่า ความสามารถในการสื่อสาร หมายถึง ความรู้ที่จะตระหนักว่าจะใช้ภาษาอย่างไร ตามสภาพแวดล้อมทางสังคม ทั้งนี้ ต้องมีความสัมพันธ์กันระหว่างการใช้ทักษะทางภาษา กับความสามารถในการใช้ภาษาติดต่อสื่อสาร

สเวน และ คาเนล(Swain and Canale. 1980 : 3-4 อ้างถึงใน สุภรณ์ ตั้งตระกูล. 2548 : 13) กล่าวว่า ความสามารถในการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถที่เกี่ยวกับความเข้าใจภาษาด้านโครงสร้าง ระบบภาษา หรือไวยากรณ์ ความหมายในการแสดงออกทางภาษาซึ่งจะรวมไปถึงองค์ประกอบด้านจิตวิทยามีผลให้เกิดการใช้ภาษาที่ถูกต้อง และเหมาะสมกับสถานการณ์

ไฮมส์(Hymes. 1981 : 58) ความสามารถในการสื่อสาร หมายถึง ความรู้ที่เกิดขึ้นเองในตัวภาษาที่เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษา รวมทั้งกฎเกณฑ์ของสังคมที่ใช้ภาษานั้น

พลารัก ไชยโย (2543 : 33 อ้างถึงใน สุภรณ์ ตั้งตระกูล. 2548 : 13) กล่าวว่า ความสามารถในการสื่อสาร หมายถึง การนำความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาที่ได้เรียนรู้ไปใช้อย่างถูกต้อง ตามหลักไวยากรณ์ และหน้าที่ของภาษา อีกทั้งเลือกใช้กลวิธีในการสื่อสารให้เหมาะสมกับบุคคลและสถานที่ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสาร

จากความหมายของนักวิชาการด้านความสามารถในการสื่อสารสรุปได้ว่า ความสามารถในการสื่อสารคือการนำเอาความรู้ด้านภาษาตามโครงสร้าง ไวยากรณ์ ระบบภาษา มาใช้ในการส่งสารให้เหมาะสมกับสถานการณ์และบุคคลเพื่อให้ผู้รับสารเกิดความเข้าใจในเนื้อหา

4. องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสาร

วิลเลี่ยมส์ (Williams. 1979 : 18-19 อ้างถึงใน อ้างถึงใน สุภรณ์ ตั้งตระกูล. 2548 : 13) กล่าวว่า องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารมี 4 องค์ประกอบ ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 กฎเกณฑ์ในด้านกลไกทางภาษา (Mechanical rules of language) กฎเกณฑ์นี้ทำให้สามารถตัดสินได้ว่าคำพูดนั้นๆ ถูกหรือผิดไวยากรณ์ กฎเกณฑ์นี้สามารถตอบคำถามได้ว่า คำพูดนั้นอยู่ในรูปแบบที่ดีหรือไม่

องค์ประกอบที่ 2 กฎเกณฑ์ในด้านความหมายของภาษา (Meaningful rules of language) กฎเกณฑ์นี้จะเชื่อมโยงคำพูดกับโลกภายนอก ฉะนั้นการเลือกใช้คำศัพท์จึงเป็นสิ่งสำคัญ มิฉะนั้นจะทำให้เกิดการสื่อความหมายที่ผิดๆ ได้ กฎเกณฑ์นี้จะสามารถตอบคำถามได้ว่า ผู้พูดได้พูดในสิ่งที่ตั้งใจไว้หรือไม่

องค์ประกอบที่ 3 ความเหมาะสมของกาลเทศะและความสัมพันธ์ของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับกฎเกณฑ์นี้จะตอบคำถามได้ว่า ผู้พูดใช้คำพูดและส่งสารด้วยวิธีที่เหมาะสมหรือไม่ เกณฑ์วัดความเหมาะสมดูจากการยอมรับของคนในสังคมว่าเป็นภาษาที่เป็นแบบแผนหรือเป็นแบบเป็นกันเอง ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างด้วย

องค์ประกอบที่ 4 ระเบียบแบบแผนที่มิใช่ภาษา (Non - linguistic conventions) เช่น ตำแหน่งท่าทาง การเคลื่อนสายตาการแสดงสีหน้าและอื่นๆ ลักษณะต่างๆ เหล่านี้จะตอบคำถามได้ว่าผู้พูดมีการเคลื่อนไหวและวางตนเหมาะสมหรือไม่

ไฮมส์(Hymes. 1981 : 15 - 17 อ้างถึงใน สุภรณ์ ตั้งตระกูล. 2548 : 14) มีความเห็นว่า ความสามารถในการสื่อสารจะต้องประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 ความสามารถที่จะรู้ว่าประโยคที่พบมีความเป็นได้ว่าจะต้องตามหลักไวยากรณ์หรือไม่

องค์ประกอบที่ 2 ความสามารถที่จะรู้ว่าประโยคใดเป็นลักษณะของภาษา ที่ใช้ได้จริงในสังคม ทั้งนี้เนื่องจากประโยคบางประโยคอาจถูกต้องตามหลักไวยากรณ์แต่ไม่สามารถนำมาใช้สื่อสารได้ เนื่องจากข้อจำกัดต่างๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน

องค์ประกอบที่ 3 ความสามารถที่จะรู้ว่าประโยคใดใช้ได้เหมาะสมกับสังคม หรือสถานการณ์ขณะนั้น

องค์ประกอบที่ 4 ความสามารถที่จะรู้ว่าประโยคใดเป็นที่ยอมรับหรือนิยมใช้กันในสังคม

บาคแมน และ ปาร์มเมอร์(Bachman and Palmer. 1982 : 449 - 463) กล่าวว่า ความสามารถในการสื่อสารมี 3 องค์ประกอบ ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 ความสามารถด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการออกเสียง ความหมายของคำศัพท์เป็นต้น

องค์ประกอบที่ 2 ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคมหรือความสามารถในการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์และสังคม ได้แก่ความรู้ความเข้าใจระเบียบปฏิบัติทางสังคมของผู้ใช้ภาษาร่วมกันทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสาร สามารถใช้รูปแบบของภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในสังคม เช่น รู้ว่าควรใช้ภาษาลักษณะใดจึงจะเหมาะสมกับกาลเทศะ

องค์ประกอบที่ 3 ความสามารถในการใช้ภาษาเชิงปฏิบัตินิยม ได้แก่ ความรู้ความสามารถในการปฏิบัติตนขณะใช้ภาษา เช่น สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ การใช้กริยาท่าทาง สีหน้า การประสารตา และน้ำเสียงประกอบในการสื่อความหมาย

สเวน และคาเนล(Swain and Canale. 1980 : 15 - 16) และซาวิญอง (Savignon.1983 : 35 - 36) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้อย่างสอดคล้องว่า ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 ความสามารถด้านภาษาศาสตร์ หรือไวยากรณ์ หมายถึง ความสามารถในการใช้ทักษะทั้ง 4 คือ ทักษะทางด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน โดยมีองค์ประกอบทางภาษาคือ เสียง ศัพท์ โครงสร้าง เป็นแกนในการสื่อความหมาย

องค์ประกอบที่ 2 ความสามารถด้านภาษาศาสตร์ของสังคม หมายถึง ความสามารถที่จะใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ตามระเบียบปฏิบัติของสังคม โดยสามารถเลือกภาษาได้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ต่างๆ เช่น รู้ว่าจะต้องใช้ภาษาที่เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ เป็นต้น

องค์ประกอบที่ 3 ความสามารถด้านการสัมพันธ์ข้อความ หมายถึง ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของสัมพันธ์ระหว่างประโยคโดยใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์และความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายทางภาษาให้เข้ากันได้อย่างถูกต้อง มีความเข้าใจ และทำนายความข้างหน้าเกี่ยวกับรูปลักษณะของภาษาที่จะเกิดขึ้นในบริบทได้ถูกต้อง

องค์ประกอบที่ 4 ความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการใช้กลวิธีการสื่อสารที่ผู้พูดแสดงออกมาทั้งโดยการใช้คำพูดและไม่ได้ใช้คำพูด เพื่อแก้ไขสภาวะที่จำกัดด้านภาษา และ/หรือเพื่อเป็นการเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการสื่อสารด้วยความรู้ ซึ่งสื่อสารโดยผ่านทางภาษาทั้งด้านไวยากรณ์ การรู้จักกาลเทศะทางสังคมและการสัมพันธ์ความระหว่างประโยค

จากแนวคิดของนักวิชาการหลายท่านข้างต้นสรุปได้ว่า ความสามารถในการสื่อสารประกอบด้วยความรู้ความเข้าใจในหลักเกณฑ์ไวยากรณ์ ความเหมาะสมในการใช้ภาษาในแต่ละสถานการณ์ กฎเกณฑ์ทางสังคม ความเข้าใจในกฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค รวมทั้งความสามารถในการใช้กลวิธีท่าทาง สีหน้า การเคลื่อนไหวในการสื่อสารด้วย

5. การวัดและประเมินผลความสามารถในการสื่อสาร

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539, 203) อธิบายว่า การทดสอบทางภาษาที่ดีที่สุด คือ การทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์คล้ายชีวิตจริง การทดสอบความสามารถในการสื่อสาร ควรเน้นที่ความสามารถของผู้เรียนที่สื่อสารในสถานการณ์เฉพาะการวัดความสามารถไม่ใช่ดูความถูกต้องเกี่ยวกับภาษาควรดูความสารถในการพูด เขียน หรือเข้าใจข้อความด้วย

ออยเลอร์ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539, 203 ; อ้างอิงจาก Oller, 1979, 151) อธิบายว่า ความสามารถทางภาษานั้นเป็นการรวมความสามารถของการปะทะสังสรรค์เข้าไว้ด้วยกัน เพื่อปฏิบัติได้ในชีวิตจริง จึงไม่สามารถทดสอบเป็นส่วนย่อยๆได้

กาญจนา ปราบพาล (2538, 85-87) อธิบายว่า แบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการสื่อสารควรมีลักษณะดังนี้

1. ภาษาที่นำมาทดสอบควรเป็นภาษาที่ใช้ในสภาพความเป็นจริงในการสื่อสาร คือ เป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้มีความเป็นธรรมชาติ สมเหตุสมผลและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

2. วัตถุประสงค์ในการวัดต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนและตรงกับความต้องการของผู้เรียน เนื้อหาของข้อสอบอาจนำมาจากการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน

3. ต้องคำนึงถึงความสามารถและประสบการณ์ของผู้เรียน การตัดสินความสามารถของผู้เข้าสอบ ควรพิจารณาเกณฑ์ที่กำหนดว่าบรรลุวัตถุประสงค์ในเรื่องใด

4. รูปแบบการสื่อสารมีหลายลักษณะทั้งแบบมีการโต้ตอบและไม่โต้ตอบ ดังนั้นข้อสอบควรสอดคล้องกับรูปแบบของการสื่อสารด้วย

5. การทดสอบความสามารถในการสื่อสารความหมายจริงๆไม่ควรแยกใช้ภาษาออกจากสถานการณ์ แต่ในกรณีวัดไม่ได้ควรใช้สถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสภาพเป็นจริงที่สุด

6. องค์ประกอบในการใช้ภาษาคือ เสียง ศัพท์ โครงสร้างการใช้ภาษาในสถานการณ์และกลวิธีในการสื่อสาร การทดสอบไม่ควรแยกวัดแต่ละองค์ประกอบ และต้องศึกษาถึงองค์ประกอบใดมีความสำคัญต่อการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสารอาจทำให้น้ำหนักมากกว่าองค์ประกอบอื่น

7. ควรมีการประเมินผลหลายๆแบบและประเมินต่อเนื่องนอกเหนือจากการทดสอบซึ่งเป็นการวัดเพียงชั่วเวลาหนึ่งเท่านั้น

สุภัทราอักษรานุเคราะห์ (2532, 11) อธิบายว่าการประเมินผลการสอนเพื่อการสื่อสารควรคำนึงถึงสิ่งต่างๆต่อไปนี้

1. ความสามารถทางภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบด้วยความสามารถด้านไวยากรณ์ด้านสังคมศาสตร์ ด้านใช้ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค และด้านการใช้กลวิธีในการสื่อสาร

2. เนื้อหาที่ใช้สามารถนำมาจัดกิจกรรมทางภาษาการสื่อสารได้และก่อให้เกิดการแสดงออกทางภาษาอย่างดีที่สุด

3. เป็นการทดสอบความสามารถทางการสื่อสารจริงๆ จริงๆ คือ การกระทำทุกอย่างที่สามารถทำให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษาอย่างดีที่สุด

สรุปได้ว่า การประเมินความสามารถในการสื่อสารควรเน้นที่ความสามารถของผู้เรียนในการใช้การสื่อสารจริงๆ และควรเน้นการประเมินอย่างต่อเนื่องในการจัดการเรียนการสอน

ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ

1. ความหมายภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ

ความหมายภาษาอังกฤษเชิงวิชาการได้มีนักวิชาการที่สำคัญได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

พรรณเพ็ญ ยังเหล็ก (2552 : 6 - 7) ได้ให้ความสำคัญของภาษาต่างประเทศว่า ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจาก

เป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิสัยทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ

ณัฐกานต์ ตันทิพย์ (2550 : 10) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็น ทั้งนี้เพื่อประโยชน์สุขในการติดต่อสื่อสารการศึกษา การแสวงหาข้อมูลเพิ่มเติมและเพื่อการประกอบอาชีพตลอดจนเพื่อให้สามารถนำประเทศไปสู่การแข่งขันด้านเศรษฐกิจ เข้าใจความแตกต่างทางการเมืองและวัฒนธรรมในฐานะที่เป็นพลเมืองโลกในยุคโลกาภิวัฒน์ การเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกลสามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและมั่นใจมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ

สุวรรณี พันธุ์พริกส์ และ ฉัลลิกา มหาพูนทอง (2550 : 67) ในการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาภาษาอังกฤษจัดเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งในการศึกษาค้นคว้าทั้งจากตำรา บทความ และสื่ออินเตอร์เน็ต ในราชกิจจานุเบกษา เรื่อง แนวทางการบริหารเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรอุดมศึกษา ระบุว่าหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาควรให้ความสำคัญภาษาอังกฤษเนื่องจากตำราต่างๆ ที่จะให้นักศึกษาต่อยอดองค์ความรู้ในระดับสากลด้วยตนเอง ส่วนใหญ่จะเป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้น นักศึกษาจำเป็นต้องมีความสามารถทักษะข้อกำหนดของสถาบันการศึกษา จึงเห็นได้ว่านักศึกษาจำเป็นต้องค้นคว้าข้อมูลจากตำรา และสื่อต่างๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ เพื่อประกอบการเรียนในชั้นเรียนเพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ และพัฒนาศักยภาพ ดังนั้น การใช้ภาษาอังกฤษได้ดีและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นนักศึกษาจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาความรู้และทักษะ

ภาษาอังกฤษ เพื่อนำไปปฏิบัติได้จริง นอกชั้นเรียนรวมทั้งสถานการณ์ต่างๆ ตามความต้องการของนักศึกษาได้อย่างเหมาะสม

ดังรายวิชา LNG 103 ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ Academic Englishรายวิชานี้มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน ทักษะการคิด ภาษาอังกฤษในเชิงวิชาการ กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งตนเอง และเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ การเรียนรู้ในรายวิชาเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การบูรณาการนวัตกรรมการเรียนรู้และเทคโนโลยีในการเรียนการสอน และการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนรู้และเพิ่มพูนความรู้ และการทำกิจกรรมที่หลากหลาย จุดมุ่งหมายของรายวิชา ด้านการอ่าน มุ่งให้ผู้เรียน สามารถอ่านบทความเชิงวิชาการและสรุปสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ พร้อมทั้งสามารถอ่านเชิงวิเคราะห์ และ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ ด้านการเขียน สามารถเขียนความเรียงโดยใช้ข้อมูลอ้างอิงได้อย่างเหมาะสม ด้านการการฟังและพูด ผู้เรียนสามารถ ฟังบรรยาย นำเสนองาน ตอบข้อซักถาม และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นได้อย่างเหมาะสม รวมถึงสามารถพูดภาษาอังกฤษแบบฉับพลันได้หรือ การจัดหลักสูตรภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ EAP เหมาะสำหรับผู้ที่ต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการอ่าน/การเขียน และด้านการฟัง/การพูด โดยเนื้อหาทั้งหมดจะเป็นการเตรียมพร้อมภาษาอังกฤษและพัฒนาทักษะเชิงวิชาการโดยรวม ให้ผู้ที่วางแผนศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีหรือปริญญาโทในหลักสูตรนานาชาติ สำหรับมหาวิทยาลัยทั้งในและต่างประเทศหลักสูตร EAP ช่วยพัฒนาและเสริมสร้างทักษะของผู้เรียน ในแต่ละทักษะต่อไปนี้

- ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการในระดับมหาวิทยาลัย
- ทักษะการนำเสนอข้อมูลเชิงวิชาการ
- การฝึกใช้ความคิดเชิงวิพากษ์
- เสริมสร้างทักษะในการฝึกเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

2. ความสำคัญของภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ

ความสำคัญของภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ทั้งนี้พรรณเพ็ญ ยังเหล็ก (2552 : 6 - 7) ได้ให้ความสำคัญของภาษาต่างประเทศว่า ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมี

ความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิสัยทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ

ณัฐกานต์ ตันทิพย์ (2550 : 10) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็น ทั้งนี้เพื่อประโยชน์สุขในการติดต่อสื่อสารการศึกษา การแสวงหาข้อมูลเพิ่มเติมและเพื่อการประกอบอาชีพตลอดจนเพื่อให้สามารถนำประเทศไปสู่การแข่งขันด้านเศรษฐกิจ เข้าใจความแตกต่างทางการเมืองและวัฒนธรรมในฐานะที่เป็นพลเมืองโลกในยุคโลกาภิวัฒน์ การเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกลสามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและมั่นใจมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ

สุวรรณี พันธุ์พริกส์ และ ฉัลลิกา มหาพูนทอง (2550 : 67) ในการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาภาษาอังกฤษจัดเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งในการศึกษาค้นคว้าทั้งจากตำรา บทความ และสื่ออินเตอร์เน็ต ในราชกิจจานุเบกษา เรื่อง แนวทางการบริหารเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรอุดมศึกษา ระบุว่าหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาควรให้ความสำคัญภาษาอังกฤษ เนื่องจากตำราต่างๆ ที่จะให้นักศึกษาต่อยอดองค์ความรู้ในระดับสากลด้วยตนเอง ส่วนใหญ่จะเป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้น นักศึกษาจำเป็นต้องมีความสามารถทักษะภาษาอังกฤษในระดับที่เหมาะสมตามข้อกำหนดของสถาบันการศึกษา จึงเห็นได้ว่านักศึกษาจำเป็นต้องค้นคว้าข้อมูลจากตำรา และสื่อต่างๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ เพื่อประกอบการเรียนในชั้นเรียนเพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ และพัฒนาศักยภาพ ดังนั้น การใช้ภาษาอังกฤษได้ดีและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นนักศึกษาจำเป็นต้องได้รับ

การพัฒนาความรู้และทักษะภาษาอังกฤษ เพื่อนำไปปฏิบัติได้จริง นอกชั้นเรียนรวมทั้งสถานการณ์ต่างๆ ตามความต้องการของนักศึกษาได้อย่างเหมาะสม

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

1. แนวคิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

หลักการสำคัญในการเรียนรู้ด้วยตนเอง คือผู้เรียนจะต้องสามารถรับผิดชอบเรื่องการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้ด้วยตนเอง (Breen &Mamn, 1997) อย่างไรก็ตามการเรียนรู้ด้วยตนเองต้องอาศัยครูผู้สอนในการสาธิตวิธีการแก้ไขสิ่งผิดและบอกวิธีการเรียนให้แก่ผู้เรียนด้วยเช่นกัน ส่วนการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ก็เป็นหน้าที่ของผู้เรียนที่จะต้องรู้และห้องเรียนภาษาเป็นสถานที่ที่เหมาะสมที่สุดในการส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาไปสู่การเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง (Nunan, 1997) ยิ่งกว่านั้นการเรียนรู้ด้วยตนเองหรือการเรียนรู้อย่างอิสระเป็นคุณสมบัติที่ดีอย่างหนึ่งของบุคคล และเป็นวิธีที่จะทำให้ดำรงชีวิตอยู่ในโลกได้อย่างดี (Breen & Mann, 1997) การจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ครูจะต้องรู้บทบาทหน้าที่ของตนเองในการสร้างและดำรงไว้ซึ่งบรรยากาศที่ผู้เรียนสามารถเป็นผู้ที่เรียนรู้ด้วยตนเองได้ และควรมีการพัฒนาทักษะการเรียนควบคู่ไปกับเนื้อหาวิชา เพราะการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีลักษณะแตกต่างไปจากการเรียนวิชาอื่นๆ (Little,1999, 2000a, 2000b)

2. ลักษณะต่างๆการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

unan (1997) กล่าวไว้ว่า กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์และต้องการความกระตือรือร้นของผู้เรียนซึ่งประกอบด้วยลักษณะดังต่อไปนี้คือ

1. ต้องตอบสนองต่อความสามารถที่หลากหลายของผู้เรียนและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้กำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนของตนเองได้

2. ให้ผู้เรียนได้รับรู้กลวิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพหลายๆ วิธี

3. ช่วยให้ผู้เรียนสามารถบอกวิธีการเรียนรู้ที่ดีของตนเองได้

4. สอนวิธีการเรียนควบคู่ไปกับการสอนเนื้อหาวิชา

5. สามารถปรับเปลี่ยนจำนวนเนื้อหาและอุปกรณ์การเรียนการสอนได้ตามต้องการ

6. ต้องวางแผนการจัดการเรื่องอารมณ์ของผู้เรียนด้วย

7. ต้องวางแผนการเรียนรู้ร่วมกัน และความร่วมมือกันในการเรียนรู้

8. ต้องคำนึงถึงความสนใจและความรู้เดิมของผู้เรียนด้วย

9. ฝึกใช้กลวิธีการเรียนและเครื่องมือในการเรียนที่หลากหลาย

10. มีวิธีการประเมินที่หลากหลาย

11. ต้องพัฒนาการประเมินตนเองให้กับผู้เรียนด้วย

แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเองมาจากความเชื่อที่ว่า ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้ สามารถตัดสินใจด้วยตนเองได้ ซึ่ง Littlewood (1999) ได้อธิบายส่วนประกอบ และลักษณะของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศด้วยตนเองไว้ดังนี้ ส่วนประกอบของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศด้วยตนเองประกอบด้วย แรงจูงใจ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความรู้ และทักษะ ลักษณะของการเรียนรู้ภาษา ด้วยตนเองมี 3 ประเภท คือ การเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองในฐานะผู้ใช้ภาษาในการสื่อสารการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองในฐานะนักเรียน การเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองในฐานะปัจเจกบุคคล และบุคคลสามารถมีลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเองในฐานะต่างๆ นี้ได้ตามบริบท หรือวัตถุประสงค์ของแต่ละบุคคล

อลิสา วานิชดี (2545) ได้อธิบายว่าคุณลักษณะของผู้เรียนที่สามารถจะเรียนรู้ภาษาต่างประเทศแบบพึ่งตนเองประกอบด้วย (1) ผู้เรียนสามารถทราบว่ากิจกรรม และวัตถุประสงค์ของการเรียนที่กำหนดไว้มีความสอดคล้องกัน (2) ผู้เรียนสามารถแยกแยะปัญหาความยากลำบากในการทำกิจกรรมการเรียนนั้นๆ เช่น ฟังไม่รู้เรื่องก็ต้องรู้ว่าสาเหตุมาจากการที่ผู้พูดพูดเร็วเกินไปหรือตนเองไม่รู้ศัพท์ หรือไม่เข้าใจเนื้อหา ฯลฯ (3) ผู้เรียนสามารถเลือกกลวิธีการเรียนภาษา เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการเรียน หรือแก้ปัญหาในการสื่อสารภาษานั้นๆ Crabbe (1993) กล่าวเน้นว่า ครูมักได้รับการฝึกฝนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภายนอกตัวผู้เรียนมาก แต่ได้รับการฝึกฝน

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภายในตัวผู้เรียนน้อย ครูจึงควรตระหนักว่า กระบวนการเรียนรู้เกิดขึ้นภายในตัวผู้เรียน และเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับภายในตัวเรียน ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนก็มีความแตกต่างกัน บางคนอาจเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพอยู่แล้ว บางคนอาจมีคุณลักษณะนี้อยู่บ้าง แต่ต้องเน้นให้นำมาใช้มากขึ้น ยิ่งกว่านั้น Dickinson (1993) เป็นผู้มีบทบาทอย่างมากในการนำเสนอและอภิปรายแนวคิดนี้ ในบทสัมภาษณ์ Dickinson เสนอคุณลักษณะที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบพึ่งตนเองดังนี้ (1) สามารถระบุได้ว่ามีการสอนอะไรเกิดขึ้น (2) สามารถสร้างวัตถุประสงค์ของการเรียนโดยร่วมมือกับครู (3) เป็นผู้ที่สามารถเลือก และใช้กลวิธีการเรียนภาษาที่เหมาะสม (4) สามารถตรวจสอบและประเมินผลการใช้กลวิธีการเรียนภาษาของตนเองได้

ทักษะภาษาอังกฤษ

ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของการฟัง

แอนเดอร์สัน และลินช์ (Anderson & Lynch, 2005, 4-5) อธิบายถึง ความสำคัญของการฟัง ว่าการฟังมีความสำคัญ ดังนี้

1. หากไม่มีการฟังอาจทำให้การสื่อสารล้มเหลวก็ได้
2. การฟังทำให้เรียนรู้ภาษาได้ง่ายขึ้น

บลอก และอิสเรล (Block & Israel, 2004, 154-155) อธิบายว่าการฟังเป็นกระบวนการเปลี่ยนภาษาพูดให้เกิดความหมายขึ้นภายในใจ และเป็นการสร้างศูนย์กลางของการสื่อสารให้เกิดขึ้นในตัวของผู้เรียน

อันเดอร์วูด (Underwood, 2006, 1) อธิบายว่า การฟัง เป็นกิจกรรมที่ต้องใช้ความสนใจและความพยายามเพื่อให้ทราบความหมายของสิ่งที่ได้ยิน การฟังที่ประสบผลสำเร็จนั้น ผู้ฟังต้องเข้าใจความหมายที่ผู้พูดต้องการสื่อเพราะความหมายของประโยคที่ผู้พูดพูดนั้น อาจมีความหมายหลายอย่าง ผู้ฟังต้องจำคำพูดและวิเคราะห์สิ่งอื่น ๆที่ใช้เสนอข่าวสรนั้น

ฮาซาน (Hasan, 2000,140) อธิบายการฟัง หมายถึง ความสามรถที่จะบอกและเข้าใจได้ว่าผู้พูดพูดอะไรออกมา คนที่มีความสามารถในการฟัง คือคนที่สามารถทำนายได้ว่า ผู้พูดกำลังจะพูดอะไรต่อไป กล้าที่จะเดาความหมายของคำศัพท์ที่ไม่รู้ สามารถนำความรู้ที่มีอยู่เดิมไปต่อความรู้ในเนื้อหาที่รับฟังใหม่ได้ จับประเด็นสำคัญแล้วมองข้ามสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ เก็บใจความสำคัญไว้ในความทรงจำ ซึ่งอาจจดบันทึกเพื่อช่วยจำ นอกจากนี้ยังต้องรู้ซึ้งถึงการใช้คำเชื่อมต่าง ๆ เพื่อที่จะสามารถปะติดปะต่อเรื่องราวได้ทราบ ลักษณะการเน้นเสียงตามความนิยมของภาษาและสังคม รู้จักวินิจฉัยข้อมูลในขณะเดียวกันก็จะต้องพิจารณาเจตคติและความสนใจของผู้พูดด้วย

เล็มเล็ช (Lemlech, 2006, 16) อธิบายว่าการฟังมี 3 ระดับ ได้แก่

1. การตีความ (auding) เป็นการฟังระดับสูง ผู้ฟังสามารถรับรู้สิ่งที่พูดและสามารถคิดวิเคราะห์วิจารณ์สิ่งที่ฟังได้

2. การฟัง(listening)เป็นการฟังระดับรองลงมาผู้ฟังสามารถบอกและจำแนกเสียงที่ได้ยิน

3. การได้ยิน (hearing) เป็นการฟังระดับต่ำสุดผู้ฟังสามารถรับเสียงต่าง ๆได้

เรเยส (Reyes, 2005, 1-2)อธิบายว่า ในกิจกรรมการฝึกฟังภาษาต่างประเทศนั้น ผู้สอนควรจะคำนึงถึงชนิดของกิจกรรมซึ่งจะมีความแตกต่างกันตามระดับ และความต้องการของผู้เรียนซึ่งมีระดับของกิจกรรม 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. กิจกรรมที่ผู้เรียนผู้เรียนจะไม่มีการโต้ตอบ (no over response) แต่จะใช้ภาษาใบ้แทน

2. กิจกรรมที่มีการโต้ตอบเพียงเล็กน้อย (short response) เช่น การให้ปฏิบัติตามคำสั่ง การวาดภาพตามคำสั่งเป็นต้น

3. กิจกรรมที่มีการโต้ตอบที่ยาวขึ้น (longer responses) เช่น กิจกรรมการตอบคำถาม การจดบันทึก รวมถึงการเติมคำที่ขาดหายไป เป็นต้น

4. กิจกรรมที่มีการขยายขอบเขตของการโต้ตอบ (extended responses) เช่น กิจกรรมการแก้ปัญหา กิจกรรมการแปล เป็นต้น

สรุปได้ว่า การฟังจะมีประสิทธิภาพเมื่อผู้ฟังมีความตั้งใจและสนใจต่อการฟังแต่ละครั้ง เพราะว่าการฟังมีหลายระดับ สำหรับการฟังภาษาต่างประเทศผู้ฟังจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลทางภาษาศาสตร์ ปริบทสถานการณ์ เป็นต้น

2. ขอบข่ายของการพัฒนาทักษะการฟัง

แวลเลทท์และดิสิค (Valette&Desick, 2008, 141-142) อธิบายว่า ความสมารถในการฟังภาษาต่างประเทศ แบ่งเป็น 5 ระดับ ได้แก่

1. ระดับทักษะกลไก (mechanical skill) เป็นพฤติกรรมในระดับการรับรู้ ผู้ฟังแยกความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศจากเสียงที่ได้ยินโดยไม่ต้องเข้าใจความหมาย

2. ระดับความรู้ (knowledge) เป็นระดับที่ผู้ฟังเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่เคยได้ยินมาแล้ว ปฏิบัติตามคำสั่งที่คุ้นเคย จับคู่ประโยคหรือคำพูดที่ได้ยินกับรูปภาพได้ หรือเลือกประโยคภาษาที่หนึ่งที่มีความหมายเหมือนกับภาษาต่างประเทศได้

3. ระดับถ่ายโอน (transfer) เป็นระดับที่ผู้ฟังเข้าใจประโยคที่แต่งใหม่ โดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว ตอบคำถามได้ เลือกคำหรือข้อความที่เหมาะสมเพื่อตอบคำถามหรือข้อความในประโยคได้ และส่งข้อความยาว ๆ ได้

4. ระดับสื่อสาร (communication) เป็นระดับที่ผู้ฟังเข้าใจคำสั่ง คำแนะนำ และคำอธิบายเป็นภาษาต่างประเทศได้ เข้าใจความหมายของคำศัพท์ใหม่โดยการคาดคะเนจากความรู้เดิม นอกจากนี้สามารถสื่อความกับเจ้าของภาษาได้ด้วยพฤติกรรมขั้นสูงสุด คือ สามารถแก้ไขคำพูดของเจ้าของภาษาจากบทละคร ภาพยนตร์ เป็นต้น

5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (criticism) เป็นการฟังที่สามารถวิเคราะห์ภาษาที่ได้ยินว่าเป็นภาษาของชนชั้นใด ใช้ในถิ่นใด รวมทั้งเข้าใจความหมายตรง และความหมายแฝง เข้าใจความแตกต่างของอารมณ์ และน้ำเสียงของผู้พูดได้

จอห์นสัน และมอร์โร (Johnson & Morrow, 1981, 81) อธิบายว่า การฟังภาษาต่างประเทศจะพัฒนาได้ต้องใช้เวลานาน และต้องได้รับการฝึกฝนอย่างถูกต้องตามขั้นตอนและฝึกซ้ำในสิ่งเดียวกันเหมือนกับการฝึกฟังภาษาแรก นอกจากนี้ความเร็วในการฝึกฟังควรเป็นความเร็วปกติเพราะจะได้ชินกับการฟังในสถานการณ์จริง

ฮอสคิสสัน(Hoskisson, 2005, 73) อธิบายว่าการฟังมีจุดประสงค์ 5 ประการ ได้แก่

1. เพื่อแยกเสียง
2. เพื่อเข้าใจเรื่อง
3. เพื่อแก้ไขปัญหา
4. เพื่อวิจารณ์
5. เพื่อเกิดความสนุกเพลิดเพลิน

แอนเดอร์สัน และลินซ์ (Anderson & Lynch, 2005, 47-60) อธิบายว่าการฟังต้องอาศัยการฝึกฝนจากการสอนที่วางขั้นตอนไว้เป็นอย่างดีซึ่งต้องคำนึงถึงองค์ประกอบ 3 ประการ ได้แก่

1. ประเภทของตัวป้อน ได้แก่ลักษณะภาษาที่รับฟัง ความยากง่ายของคำป้อนทางภาษาขึ้นอยู่กับการจัดลำดับข้อมูลความคุ้นเคยกับหัวเรื่องที่ได้รับฟัง และความชัดเจนของข้อมูลที่ให้ตลอดจนความซับซ้อนของเนื้อหา เป็นต้น

2. การสนับสนุนจากปริบทในการฟัง ความเข้าใจในการฟังขึ้นอยู่กับปริมาณของข้อมูลและเวลาที่ใช้ในการฟัง ถ้าผู้ฟังผ่านกิจกรรมการฟังที่เหมาะสมมาก่อน มีความเข้าใจจุดมุ่งหมายของการฟังชัดเจน ทำให้การรับข้อมูลเป็นขั้นตอนมากขึ้น ผู้ฟังไม่ค่อยเน้นความจำมากเกินไป การใช้สื่อที่มองเห็นจะช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจ หรือตีความสิ่งที่ฟังได้ชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนี้การทำงานเป็นกลุ่มจะช่วยให้ฝึกการฟังได้ผลยิ่งขึ้น

3. ประเภทของกิจกรรม กิจกรรมที่ต่างกันทำให้ผู้ฟังได้รับสิ่งที่ฟังซับซ้อนต่างกัน ดังนั้นการจัดกิจกรรมจึงควรจัดให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน

รูบิน (Rubin, 2004, 51) อธิบายว่า การเรียนรู้ภาษาของเด็กนั้นเริ่มจากการฟังซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับการพัฒนาการเรียนรู้ภาษา หากผู้เรียนมีปัญหาในการฟังแล้ว อาจทำให้การเรียนรู้ภาษาล้มเหลวได้

โรสท์ (Rost, 2006, 7-8) อธิบายว่า การพัฒนาความสามารถในการฟังมีหลักการ ได้แก่

1. ควรให้มีการปฏิสัมพันธ์

2. เน้นให้รู้ความหมาย เรียนรู้เนื้อหาสำคัญและใหม่ ๆ ของภาษานั้น ๆ

3. ให้ทำงานจากกิจกรรมที่สามารถเข้าใจได้

4. เน้นความถูกต้อง

นอกจากนี้ยังอธิบายว่า ผู้สอนสามารถช่วยพัฒนาการฟังของผู้เรียนได้ด้วยข้อเสนอแนะต่อไปนี้

1. คุยกับผู้เรียนเป็นภาษาอังกฤษ

2. ใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

3. แนะนำให้ผู้เรียนรู้จักฟังภาษาอังกฤษจากสื่ออื่น

4. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีอิสระในการฟังภาษาอังกฤษนอกจากในชั่วโมงเรียนด้วยตนเอง

ไบร์น (สุมิตรา อังวัฒนกุล. ม.ป.ป: 9-10; อ้างอิงจาก Byrne, 1999, 15) อธิบายว่า ความสามารถในการฟังควรพัฒนาตามขั้นตอนเหล่านี้ได้แก่

1. ให้ผู้เรียนฟังตัวอย่างภาษาพูดแบบต่าง ๆ โดยให้ฟังสิ่งที่สนใจและสามารถเข้าใจได้ และให้ความเพลิดเพลิน

2. ให้ผู้เรียนฟังและเก็บข้อมูลเฉพาะ เช่น ใจความหลัก ความคิด เป็นต้น

3. ให้ผู้เรียนฟังและทำกิจกรรม เช่น การอภิปราย เขียนเรื่องจากการฟัง

4. ให้ผู้เรียนมีโอกาสปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในขณะที่ฟังด้วย

พอลส์ตัน และโฮเวิร์ด (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2537, 159-160 ; อ้างอิงจาก Paulston& Howard, 1976, 131-132) อธิบายการฝึกทักษะการฟังมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน และให้ผู้เรียนรู้จุดมุ่งหมายของการฝึก

2. ให้ผู้เรียนฟังข้อความที่เตรียมไว้ ข้อความควรใช้อัตราปกติ

3. ให้ผู้เรียนทำงานที่มอบหมายหลังจากการฟัง

4. ให้คำติชมงานที่ทำ

เสาวลักษณ์ รัตนวิชช์ (2531, 74) อธิบายว่าการพัฒนาการฟัง ผู้สอนต้องพิจารณาตั้งแต่การเลือกเนื้อหาหรือการสร้างบทเรียนที่ใช้ภาษาเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ภาษาที่ใช้สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ กิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ผู้เรียนต้องมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาได้มากที่สุด ผู้สอนต้องนำโสตทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ เข้ามาช่วยเสริมเพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

พอลสตันและบลูเดอร์ (Paulston&Bruder, 1976, 131-132) ได้เสนอรูปแบบของการฝึกความเข้าใจในการฟังชั้นเรียนว่ามีรูปแบบในการฝึกอยู่ 4 ขั้นตอน ดังนี้คือ

ขั้นที่ 1 เลือกหัวข้อที่จะสอน เพื่อกำหนดขอบเขตสิ่งที่ผู้เรียนควรจะได้เรียนรู้ กำหนดโครงสร้างของประโยคและคำศัพท์ที่นักเรียนจะได้ฟังเพื่อให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน

ขั้นที่ 2 เน้นความสนใจของผู้เรียน ผู้เรียนควรได้รับการกระตุ้นให้สนใจในสิ่งที่ได้รับฟัง เพื่อเป็นการเตรียมตัวก่อนที่จะรับฟังสิ่งที่จะสอนหรือมีแบบฝึกหัดก่อนการฟัง เช่น การตอบคำถามหรือการวาดภาพ เป็นต้น

ขั้นที่ 3 การฟังและการทำแบบฝึกหัดประกอบ ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้รับฟังบทเรียนการฟังในระดับความเร็วปกติ และทำแบบฝึกหัดระกอบ ผู้เรียนจะฟังกี่ครั้งก็ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถที่จะตอบคำถามได้

ขั้นที่ 4 การตรวจสอบความเข้าใจ ได้แก่การตรวจคำตอบของแบบฝึกหัด เพื่อให้ผู้เรียนได้รับรู้ความสามารถของตนและแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดจากการฟัง

สุภัทราอักษรานุเคราห์ (ม.ป.ป., 24) ได้เสนอแนวทางการสอนทักษะฟังไว้ดังนี้

1. การฟังคำเดี่ยว ฟังวลีและฟังประโยค ซึ่งอาจทำได้โดยแสดงออกในลักษณะต่าง ๆ กัน เช่น ปฏิบัติตามคำสั่ง วาดรูป เล่นเกม บอกทิศทางตามแผนที่ ทั่งนี้อาจให้สังเกตการณ์เน้นเสียงหนักเบาในตัว และระดับเสียงสูงต่ำในประโยค

2. การฟัง โดยพยายามเชื่อมโยงคำต่างๆ ที่ได้ยินเป็นกลุ่มที่มีความหมายเพื่อให้จำง่าย เช่น พยายามสร้างจินตนาการจากคำเป็นภาพ ซึ่งจะเป็นภาพที่สวยงามหรือเป็นภาพตลกก็ได้ เพื่อให้จำสิ่งที่ฟังได้นานขึ้นและเกิดความสนใจที่จะฟังต่อไป

3. การฟังเนื้อเรื่องสั้นๆ ซึ่งอาจมีคำศัพท์และโครงสร้างที่รู้จักแล้ว โดยที่ผู้สอนให้สรุปเหตุการณ์ว่าใครทำอะไร ทำแล้วหรือยังไม่ได้ทำ หรือกำลังทำอยู่ หรือสรุปได้ว่าบุคคลในเรื่องมีอาชีพอะไร เป็นต้น

4.การฟังบทสนทนาหรือข้อความต่างๆ ควรเป็นบทสนทนาหรือข้อความที่อยู่ในชีวิตประจำวันและเป็นธรรมชาติ คือมีความเร็วปกติ ผู้พูดมีทั้งหญิงและชายที่ต่างวัย ต่างอาชีพ สถานภาพทางสังคมและสำเนียงต่างกันเพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาที่ใช้อยู่จริง

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นจึงพอสรุปได้ว่า ผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาการฟัง ควรเลือกกิจกรรมในการฟังที่มีจุดประสงค์ชัดเจน เนื้อหาที่ใช้สอนเหมาะสมกับระดับและความสามารถของนักเรียน รวมทั้งควรมีสื่อเพื่อช่วยเสริมให้ผู้เรียนเข้าใจดียิ่งขึ้น

3. การประเมินผลทักษะการฟัง

ฮับบาร์ด (Hubbard, 2004, 263-265) จำแนกการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษ ออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่

3.1 การทดสอบการฟังที่แท้จริง (pure listening test) เป็นการทดสอบการฟังและการจำแนกเสียงของคำที่ได้ยิน เช่น

3.1.1 การทดสอบจำแนกเสียงโดยใช้การเทียบเสียง

3.1.2 การทดสอบจำแนกเสียงโดยวัดการฟังเสียงเน้นหลัก (stress) ในคำและประโยค

3.1.3 การทดสอบการฟังระดับเสียงสูงต่ำในประโยค

3.2 การทดสอบความเข้าใจในการฟัง (listening comprehension test) เป็นการทดสอบความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง เช่น ฟังเสียงแล้วตอบคำถาม เป็นต้น

เสาวลักษณ์ รัตนวิชช์ (2534, 116-122) ให้ตัวอย่างแบบทดสอบเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการฟังเป็นแบบทดสอบชนิดเขียนตามคำบอก โดยแยกออกเป็น 2 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นตอนในการเตรียม ประกอบด้วย

1.1 เลือกข้อความและลำดับขั้นตอนในการเตรียมทำแบบทดสอบ กำหนดจุดมุ่งหมายของการทดสอบ

1.2 เลือกชนิดของแบบทดสอบให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของการทดสอบ

1.3 กำหนดเนื้อหาต่าง ๆ ที่จะออกข้อสอบ

1.4กำหนดเวลาที่ใช้ในการทดสอบ การตรวจให้คะแนน และการกำหนดวิธีแปลความหมายของคะแนนที่ได้จากการทดสอบ

2. ขั้นตอนในการดำเนินการสอบการเขียนตามคำบอกแบบมาตรฐาน

2.1 ผู้สอนอ่านข้อความทั้งหมดด้วยความเร็วปกติ ผู้สอบตั้งใจฟังและพยายามทำความเข้าใจเนื้อเรื่องในข้อความนั้นให้มากที่สุด

2.2 ผู้สอนอ่านข้อความครั้งที่ 2 ซึ่งการอ่านครั้งนี้ผู้สอนจะอ่านวลี หรือประโยคซ้ำ ๆ และมีการหยุดพักเป็นช่วง ๆ จะมีการแบ่งวรรคตอน ผู้สอนก็จะอ่านออกเสียงด้วย ในขั้นนี้ผู้สอบจะฟังแล้ว เขียนประโยคหรือวลีที่ได้ยิน

2.3 ผู้สอนอ่านข้อความทั้งหมดด้วยความเร็วปกติอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้ผู้สอบได้ตรวจทานสิ่งที่เขียนไว้ และเติมส่วนที่ขาดตกบกพร่องให้สมบูรณ์

ฮับบาร์ด (Hubbard, 2004, 263-265) จำแนกการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. การทดสอบการฟังที่แท้จริง (pure listening test) เป็นการทดสอบการฟังและการจำแนกเสียงของคำที่ได้ยิน เช่น

1.1 การทดสอบการจำแนกเสียงโดยใช้การเทียบเสียง

1.2 การทดสอบการจำแนกเสียงโดยการวัดการฟังเสียงเน้นหนัก (stress) ในคำและประโยค

1.3 การทดสอบการฟังระดับเสียงสูงต่ำในประโยค

2. การทดสอบความเข้าใจในการฟัง (listening comprehension test) เป็นการทดสอบความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง เช่น ฟังแล้วตอบคำถาม เป็นต้น

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538, 130-135) อธิบายว่า การทดสอบการฟังสามารถวัดได้ทั้งที่เป็นหน่วยความหมายย่อยและความเข้าใจสารโดยรวมโดยอาศัยโครงสร้างความรู้ของผู้เรียน การทดสอบการฟัง อาจวัดโดยบททดสอบการฟัง แล้วเขียนคำตอบหรือพูดตอบเป็นคำ วลีและข้อความ โดยเกณฑ์การประเมินการฟังควรเป็นไปตามรูปแบบการตีความ การสังเกตเกี่ยวกับกริยาอาการ สีหน้าท่าทาง วัตถุประสงค์ของการพูด สัมพันธภาพระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ลีลาภาษาที่ใช้ ถ้าเป็นการฟังที่ไม่ใช่แบบตัวต่อตัวเช่น การฟังวิทยุ โทรทัศน์ การบรรยาย เป็นต้น ก็ควรเพิ่มเกณฑ์การกำหนดความสามารถในการระบุประเภทของเนื้อความที่พูดว่าเป็นโวหารประเภทใด นอกจากนี้เกณฑ์การประเมินอาจเป็นไปตามเนื้อหาที่ว่าเป็นภาษาทั่วไปหรือภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ เช่น การฟังบรรยายทางวิชาการ หรือการฟังด้านวิชาชีพ เป็นต้น

การทดสอบการฟังอาจเป็นไปตามระดับทักษะของวลเล็ตและดีซิค (Valette&Desick, 2008, 1) ซึ่งมีอยู่ 5 ระดับ ได้แก่ ระดับกลไก ระดับความจำ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิพากษ์วิจารณ์

4. เกณฑ์การประเมินผลทักษะการฟัง

อ้อย แซ่ฮอ (2550, 1) ได้เสนอ เกณฑ์การประเมินทักษะฟังว่า ควรเป็นไปตามรูปแบบการฟัง เช่น ถ้าเป็นการฟังแบบตัวต่อตัวในการสนทนา ควรใช้เกณฑ์ที่กำหนดความสามารถในการจับใจความ การตีความ การสังเกตเกี่ยวกับกิริยาอาการ สีหน้าท่าทางของผู้พูด วัตถุประสงค์ของการพูด ปริบทของการพูด สัมพันธภาพระหว่างผู้พูดและผู้ฟังสถานภาพของผู้พูด ลีลาภาษาที่ใช้ ถ้าเป็นการฟังที่ไม่ใช่แบบตัวต่อตัวเช่น การฟังวิทยุ โทรทัศน์ การบรรยาย ฯลฯ ก็ควรเพิ่มเกณฑ์การกำหนดความสามารถในการระบุประเภทของเนื้อความของการพูดว่าเป็นโวหารใด มีหน้าที่ภาษาและความสัมพันธ์ของเนื้อความทางด้านภาษาและความสัมพันธ์ของเนื้อความทางด้านประสบการณ์ของผู้พูดและผู้ฟังอย่างไร นอกจากนี้เกณฑ์การประเมินอาจเป็นไปตามเนื้อหาว่าเป็นภาษาทั่วไปหรือภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ เช่น การฟังการบรรยายทางสาขาวิชาการ หรือการฟังด้านวิชาชีพ

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของการพูด

การพูดเป็นการสื่อสารโดยใช้วาจา ผู้พูดคือผู้ส่งสาร ผู้ฟังคือผู้รับสาร นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของการพูดไว้ดังนี้

อิทธิพล เหล็กกล้า (2554, 28) และ เบญจลักษณ์ อึ้งศรีเชื้อ (2549, 20) มีความเห็นคล้อยตามกันเกี่ยวกับการพูดว่า การพูดเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารต่าง ๆ ซึ่งแต่ละครั้งจะต้องประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การพูดจะมีประสิทธิภาพหรือประสบผลสำเร็จ ดังนั้นผู้พูดต้องสามารถใช้สำเนียงและถ้อยคำที่มีความถูกต้อง และสามารถใช้พฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดให้สอดคล้องเหมาะสมด้วย และการพูดเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญ และใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันมากที่สุด

ชัยยา เปรมศักดิ์ (2543, 18) อธิบายว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ข่าวสาร โดยการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงหรือกิริยาอาการ โดยต้องมีความรู้เกี่ยวกับเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ และวัฒนธรรม ผู้พูดจะต้องใช้กลวิธีในการพูดที่ทำให้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

งามพริ้ง รุ่งโรจน์ดี (2546, 12) การพูด คือการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกิริยาอาการเพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังรับรู้ และเกิดการตอบสนอง การพูดจึงต้องมีผู้พูด (speaker) และผู้ฟัง (audience) มีจุดมุ่งหมายในการพูด (objective) มีเนื้อหาสาระ (information) มีเครื่องมือในการสื่อสาร (materials)

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, 167) อธิบายว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้รับฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูด จึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน สำหรับการเรียนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นที่สุด ทักษะการพูดเป็นทักษะที่ซับซ้อน และต้องเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานาน ไม่ใช่เกิดจากความเข้าใจหรือจดจำ

เบิร์น และ จอยซ์ (Burn & Joyce, 2005, 8-9) การพูดเป็นกระบวนการสร้างและสื่อความหมายที่เกี่ยวข้องกับการส่งสาร การรับสาร และวิธีการในการสื่อสารข้อมูล รูปแบบของความหมายขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ สิ่งแวดล้อม และจุดประสงค์ของการพูด

แมคคาที และโอคิฟฟี (McCarthy & O'Keeffe, 2003, 30-31) กล่าวว่า การพูดต้องการให้ผู้เรียนรู้จักสร้างเป้าหมายเฉพาะของสมรรถวิสัยทางภาษา และสมรรถวิสัยทางสังคม ผู้พูดที่ดีต้องสังเคราะห์ภาษาในการพูด และการแสดงออกทางภาษาให้ประสบความสำเร็จ นอกจากนี้แล้วการพูด ถือเป็นหัวใจสำคัญของการสื่อสาร การตัดสินว่าผู้พูดที่ดีต้องทำอย่างไร ครูสามารถช่วยให้ผู้เรียนปรับปรุงความสามารถทางการพูดของผู้เรียนได้ โดยคำนึงว่าจะจัดกิจกรรมการพูดอะไรที่สามารถจะทำได้ในชั้นเรียน และอะไรคือความต้องการของผู้เรียน

จากการที่นักศึกษาได้ให้ความหมายของการพูดไว้ จึงพอสรุปได้ว่า การพูดเป็นใช้ถ้อยคำ ภาษา สำเนียง รวมทั้งท่าทางในการการแลกเปลี่ยนข่าวสาร การถ่ายทอดความรู้สึก นึกคิดของบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดยมีผู้ส่งสารและผู้รับสารซึ่งวิธีในการส่งสารนั้นเกิดจากกระบวนการคิด

การฝึกฝน และการเลือกใช้ข้อมูล รูปแบบของความหมายในการส่งสาร เพื่อให้เหมาะสมกับเป้าหมาย วัตถุประสงค์ และสถานการณ์ ที่ต้องการพูด เพื่อให้การพูดในการสื่อสารนั้นมีประสิทธิภาพ

2. ขอบข่ายของการพัฒนาทักษะการพูด

ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญ เพราะการพูดเป็นการถ่ายทอดความรู้สำนึกคิดของผู้พูดออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจและรับทราบ ดังนั้นทักษะพูดจึงต้องอาศัยกระบวนการที่ช่วยให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาได้ดียิ่งขึ้น จึงควรเน้นฝึกปฏิบัติทักษะพูด เพื่อให้ติดต่อสื่อสารในระดับพื้นฐานให้ได้ก่อน และเน้นให้กล้าแสดงออกในการฝึกหัดให้มากขึ้น และเน้นการพูดให้มากกว่าการใช้ไวยากรณ์

บารยน์ (Byrne, 1999, 10-11) กล่าวว่าทักษะการพูดจำเป็นต้องฝึกนักเรียน 2 ด้าน คือ

1. ฝึกในการใช้ส่วนที่คงที่ของภาษาได้แก่ เสียงและรูปแบบไวยากรณ์ รวมถึงคำศัพท์

2. โอกาสสำหรับแต่ละคนได้แสดงออก ผู้สอนต้องให้ความสนใจในเรื่องของความถูกต้อง และความคล่องแคล่วในขั้นที่แตกต่างกันของระดับการเรียน ในขั้นต้นควรเน้นความถูกต้องส่วนในขั้นสูงควรเน้นความคล่องแคล่ว ดังนั้นในการสอนครูจึงต้องมีหน้าที่ในการช่วยกระตุ้นให้นักเรียนพูด โดยการให้แบบฝึกหัดที่เหมาะสมมาให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ

ฮาร์เมอร์ (Harmer, 2003) กล่าวไว้ว่า แบบฝึกหัดที่กระตุ้น (activate) การใช้ภาษาจะต้องมีงานที่นักเรียนจะต้องทำให้เสร็จ และนักเรียนควรจะต้องรู้สึกอยากทำให้เสร็จ กิจกรรมการพูดซึ่งกระตุ้นผู้เรียนให้ใช้ความรู้ทางภาษา มีพื้นฐาน 3 ประการ คือ.

1. การฝึกซ้อม (rehearsal) การให้นักเรียนได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันอย่างอิสระเท่ากับเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกซ้อมการพูดจริงนอกห้องเรียน การเล่นบทบาทสมมุติทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกซ้อมเหตุการณ์จริงในห้องเรียนด้วยความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย เป็นวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนค่อย ๆ เกิดความเข้าใจ ว่าการสื่อสารด้วยภาษาต่าง ๆ ประเทศจริง ๆ อย่างไร

2. การให้ข้อมูลป้อนกลับ (feedback) กิจกรรมการพูดซึ่งเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนจะต้องพยายามใช้ภาษาทั้งหมดที่ผู้เรียนรู้ จะให้ข้อมูลป้อนกลับแก่ทั้งครูและนักเรียน ครูจะมีโอกาสเห็นว่านักเรียนทำได้ดีแค่ไหนและผู้เรียนมีปัญหาอะไรบ้างด้านภาษา ผู้เรียนเองก็จะมีโอกาสเห็นว่าการพูด

บางอย่างง่ายดายเพียงใด จะต้องทำอะไรบ้างเพื่อปรับปรุงการพูดให้ดีขึ้น กิจกรรมการพูดจะช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกมั่นใจและพอใจขึ้นอีกมาก และจะช่วยให้ผู้เรียนมีกำลังใจศึกษาต่อไปอีกเรื่อยๆ หากมีครูคอยเอาใจใส่ช่วยชี้แนะ

3. การทำให้ผู้เรียนสนใจ และอยากมีส่วนร่วม (engagement) กิจกรรมการพูดที่ดีอาจจะและควรสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนได้มาก หากทุกคนมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่และหากครู จัดกิจกรรมได้อย่างเหมาะสม และสามารถให้ข้อมูลป้อนกลับที่เป็นประโยชน์ด้วยความเข้าใจ ผู้เรียนจะได้รับความพึงพอใจอย่างมากจากกิจกรรมการพูดหลาย ๆ อย่าง เช่น การเล่นบทบาทสมมุติ การอภิปราย การแก้ปัญหา เป็นต้น

3. การประเมินผลทักษะการพูด

การประเมินผลทักษะพูดควรเป็นการทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนในสถานการณ์ต่าง ๆ การนำภาษาไปใช้ได้จริง (use) ประกอบกับสีหน้าท่าทางที่เหมาะสม มีนักวิชาการหลายท่านได้เสนอเทคนิคที่ใช้ในการสอบทักษะพูดดังนี้

ฟินอคเชียโรและซาโก (Finocchiaro& Sago, 1993; อ้างถึงใน กาญจนา จันทะดวง, 2549, 122) มีแนวคิดที่สอดคล้องกันเกี่ยวกับการทดสอบทักษะพูด ดังนี้

1. พูดประโยคสั้น ๆตามผู้สอนทีละประโยค อ่านออกเสียงประโยคต่าง ๆหรือพูดตาม

สิ่งที่ได้ยินจากวิทยุเทป

2. พูดบรรยายภาพ หรือวัตถุโดยใช้ประสบการณ์ทางภาษาที่เตรียมมา

3. พูดบรรยายเรื่องราวในภาพชุด

4. พูดตามหัวข้อ (topic) ที่ผู้สอนกำหนดให้ โดยอาจเลือกจากหลาย ๆ หัวข้อ

5. ให้ผู้เรียนไปสัมภาษณ์เพื่อน โดยพยายามถามข้อมูลให้ได้มากที่สุด แล้วนำมารายงานผู้สอ

6. ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทเป็นผู้สัมภาษณ์ และพยายามหาข้อมูลให้ได้มากที่สุดจากผู้ถูกสัมภาษณ์ (ผู้สอน) แล้วจดบันทึกไว้

นอกจากนี้ ฟินอคเชียโรและบรัมฟิต (Finocchiaro&Brumfit, 1993, 197-198) ยังได้แนะนำวิธีการทดสอบทักษะการพูด ไว้เพิ่มเติมอีกหลายวิธี คือ ให้อ่านข้อความ โคลง หรือบทสนทนาที่ผู้เรียนเคยเรียนมาแล้ว ให้พูดตามบทบาทในบทสนทนา ให้ตอบคำถามประโยคต่าง ๆ ที่กำหนดให้ ให้พูดหรือเล่าถึงสิ่งที่ควรจะทำในสถานการณ์ต่าง ๆ ให้เล่าเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน ให้วิจารณ์หรือแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องต่าง ๆ ที่ได้ฟังมา และให้วิจารณ์เรื่องที่เพื่อนพูดไปแล้วในการทดสอบการพูด ถ้าใช้วิธีการบันทึกเสียงหรือบันทึกภาพด้วยจะช่วยให้การตรวจให้คะแนนมีความเที่ยงตรงยิ่งขึ้นนอกจากนี้ยังสามารถใช้ทดสอบกับผู้เรียนจำนวนมาก ๆ ได้อีกด้วย

ดังนั้น ในการทดสอบทักษะพูด จึงควรใช้วิธีการทดสอบแบบวัดตรง แบบทดสอบประเภทนี้เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถ (proficiency test) เหมาะสมที่จะใช้วัดภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา ซึ่งผู้สอบจำเป็นต้องใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ หรือในสภาพการฝึกงานซึ่งเป็นการใช้ภาษาที่จำเป็นต้องใช้ต่อไปในอนาคต อาจสรุปได้ว่าการทดสอบแบบวัดตรงนี้มีข้อดีและข้อเสียดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ข้อดี

1. สามารถวัดได้ตามสถานการณ์การใช้ภาษาอย่างแท้จริง

2.เน้นหนักในการทดสอบภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนสามารถปฏิบัติตนได้ถูกต้องในแง่ของการสื่อสาร

3. ใช้ผู้ที่ให้คะแนนหลายคนซึ่งได้ผ่านการอบรมวิธีการตรวจแล้ว การตรวจแบบทดสอบแบบวัดตรงจึงมีความเชื่อถือได้สูง

ข้อเสีย

1. ผู้สอบอาจประหม่าตกใจ ตื่นเต้นและเกิดความเครียดในการทดสอบ หรือการแสดงสถานการณ์

2. คำตอบมีความเป็นอัตนัยสูง จึงมีค่าความเชื่อถือได้และความเที่ยงตรง

4. เกณฑ์การประเมินผลทักษะการพูด

การประเมินผลทักษะการพูด อาจทำได้จากการปฏิบัติของผู้เรียน เช่น การสัมภาษณ์ การนำเสนอรายงาน การแสดงบทบาทสมมติ การบรรยาย การอภิปราย การสรุป และการเล่าเรื่อง เป็นต้น การประเมินในลักษณะนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อดูความสามารถในการใช้ภาษา และความรู้ในเนื้อหา ผู้สอนควรใช้วิธีกระตุ้นเพื่อให้ได้สิ่งที่สามารถเห็นได้ด้วยตามากที่สุด และพยายามให้มีการโต้ตอบทางภาษา และมีการบันทึกวีดีทัศน์เพื่อนำมาใช้ในการประเมินการปฏิบัติ โดยการบันทึกเสียงการอ่าน การนำเสนอข้อมูล การแสดงละคร หรือการสัมภาษณ์ (Brown, 2003, 3-4) ซึ่งแนวคิดนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ สุภัทราอักษรานุเคราะห์ (2532, 63-70) และ จอร์เจน (Jorgen, 2005, 33) ที่กล่าวถึงองค์ประกอบในการประเมินการพูดว่า ควรมีการประเมินในด้านต่าง ๆ ได้แก่ การออกเสียง ความคล่องแคล่ว ความเหมาะสมของคำศัพท์และเนื้อหา และโครงสร้างทางภาษา เป็นต้น ตามแนวการสร้างเกณฑ์ประเมินของจอร์เจน (Jorgen, 2005, 33)

นอกจากนี้เกณฑ์การประเมินของ ForeignService Institute (FSI) เป็นการประเมินแบบ scale การตัดสินความสามารถในการพูดของผู้เรียน โดยแบ่งเป็น 5 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 สามารถใช้ภาษาเพื่อสนทนาในชีวิตประจำวันหรือทำธุรกิจ

ขั้นที่ 2 สามารถใช้ภาษาได้เพียงพอที่จะอยู่ในสังคมเฉพาะอาชีพ

ขั้นที่ 3 สามารถพูดได้ถูกต้องทั้งไวยากรณ์และคำศัพท์ในการสนทนาอย่างเป็นพิธีการ

ขั้นที่ 4 ใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้องเหมาะสมกับความต้องการในสายอาชีพ

ขั้นที่ 5 พูดได้เหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

FSI แบ่งหัวข้อย่อยอีก 6 ระดับ จากระดับที่ 1 (poor) ถึงระดับที่ 6 (excellent) โดยพิจารณาจาก สำเนียง (accent) ไวยากรณ์ (grammar) คำศัพท์ (vocabulary) ความคล่องแคล่ว (fluency) ความเข้าใจ (comprehension)

ส่วนอันเดอร์ฮิล (Underhill, 1987) แบ่งเกณฑ์การทดสอบพูดภาษาอังกฤษออกเป็น 5 ขั้น ดังนี้คือ

0 (อ่อนมาก) ผู้เรียนที่ไม่สามารถพูดโต้ตอบได้เลย หรือใช้ถ้อยคำที่แสดงว่าไม่เข้าใจเรื่องที่สนทนา

1 (อ่อน) ผู้เรียนพยายามพูดโต้ตอบทุกเรื่อง และสามารถสื่อสารในขั้นพื้นฐานได้สำเร็จเป็นส่วนมาก โดยใช้คำพูดโต้ตอบประเภท Yes/No หรือ คำเดียว การใช้คำศัพท์อยู่ในวงจำกัด การออกเสียงมักไม่ชัดเจน

2 (ปานกลาง) ผู้เรียนพยายามพูดโต้ตอบ และสื่อสารได้สำเร็จเกือบทุกเรื่อง แม้ว่าจะใช้คำพูดสั้นๆ การใช้ไวยากรณ์มีที่ผิดมาก การใช้คำศัพท์ต้องใช้เวลาคิดหาคำที่ต้องการในขณะที่พูดบ่อย ๆ การออกเสียงบางครั้งไม่ชัดเจน

3 (ดี) ผู้เรียนสามารถพูดโต้ตอบ และสื่อสารได้ทุกเรื่อง สามารถพูดแสดงความคิดเห็นอย่างผิวเผินได้ถึงแม้จะใช้ไวยากรณ์ผิด ผู้เรียนรู้คำศัพท์มากเพียงพอที่จะโต้ตอบได้ทุกเรื่องที่สนทนา แต่บางครั้งต้องใช้เวลาค้นหาคำที่ต้องการ

4 (ดีมาก) ผู้เรียนสามารถพูดโต้ตอบด้วยความมั่นใจและประสบความสำเร็จทุกเรื่องที่สนทนา สามารถพูดแสดงความคิดเห็นอย่างค่อนข้างลึกซึ้งในเรื่องที่คุ้นเคยได้แต่ต้องใช้เวลาค้นหาคำศัพท์ในเรื่องที่ไม่คุ้นเคย ความสามารถเชิงไวยากรณ์พูดประโยคซับซ้อนได้แต่มีที่ผิด ออกเสียงชัดเจนถึงแม้จะเป็นสำเนียงไทย

จากเกณฑ์การประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่นักวิชาการทั้งในประเทศและต่างประเทศได้ให้แนวคิดไว้ อาจสรุปได้ว่า ผู้สอนควรออกแบบทดสอบ ตลอดจนกำหนดเกณฑ์ในการประเมินเพื่อให้ประเมินได้ตรงกับจุดประสงค์ที่ต้องการจะประเมิน

ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นพฤติกรรมการรับสารที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าการฟัง ปัจจุบันมีผู้รู้นักวิชาการและนักเขียนนำเสนอความรู้ ข้อมูล ข่าวสารและงานสร้างสรรค์ ตีพิมพ์ในหนังสือและสิ่งพิมพ์อื่น ๆ มาก นอกจากนี้แล้วข่าวสารสำคัญ ๆ หลังจากนำเสนอด้วยการพูด หรืออ่านให้ฟังผ่านสื่อต่าง ๆ ส่วนใหญ่จะตีพิมพ์รักษาไว้เป็นหลักฐานแก่ผู้อ่านในชั้นหลัง ๆ

ความสามารถในการอ่านจึงสำคัญและจำเป็นยิ่งต่อการเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพในสังคมปัจจุบัน จะเห็นได้ว่า องค์การระดับนานาชาติ เช่น องค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) จะใช้ความสามารถในการรู้หนังสือของประชากรประเทศต่าง ๆ เป็นดัชนีวัดระดับการพัฒนาของประเทศนั้น ๆ ผู้ให้คำจำกัดความหรือความหมายของการอ่านไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

มอร์ติเมอร์ เจ แอดเล่อร์ (Mortimer J. Adler) กล่าวว่า การอ่านหมายถึง กระบวนการตีความหมายหรือสร้างความเข้าใจจากตัวอักษรหรือสัญลักษณ์อื่น ๆ

รูธ ทูซ(Ruth Tooze) ได้กำหนดความหมายของการอ่านไว้ โดยสรุปว่า การอ่านหมายถึง สิ่งต่อไปนี้

1) การเข้าสู่แหล่งสำหรับการมีชีวิตอยู่และการเรียนรู้ที่สมบูรณ์

2) การก่อให้เกิดความจรรโลงใจและจิตใจที่ดี

3) การอ่านเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุดในด้านศิลปะเกี่ยวกับภาษาศาสตร์ ซึ่งมี 4 ประการ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

4) การอ่านเป็นการช่วยส่งเสริมตัวเอง เป็นการปรับปรุงตัวเอง ช่วยให้เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์

5) การอ่านเป็นการส่งเสริมอารมณ์ของแต่ละคนให้สัมพันธ์กับผู้อื่นในโลก เป็นการปรับปรุงตัวเองให้เข้ากับผู้อื่นได้

เบอร์นาร์ด ไอ ชมิดท์ (Bernard I. Schmidt) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนยุ่งยาก ยังมีความหมายที่แน่นอน อาจเรียกได้ว่า เป็นทุกสิ่งทุกอย่างจากคำที่จำได้ไปสู่ความนึกคิดต่าง ๆ การอ่านของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างไปตามสภาพของร่างกาย สติปัญญาและอารมณ์ ในการอ่านข้อความเหมือนกัน บุคคลสองคนจะมีความคิดต่างกัน

อัลเฟรด สเตฟเฟอรุด (Aifred Stefferud) ได้ให้ความจำกัดความของการอ่านไว้ว่าการอ่าน เป็นการกระทำทางจิตใจที่ผู้อ่านยอมรับความหมาย จากความคิดเห็นของบุคคลอื่น

พอล ดี ลีดดี (Paul D. Leedy) ให้นิยามการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือการรวบรวมความคิดและตีความตลอดจนประเมินค่าความคิดเหล่านั้นที่ปรากฏอยู่ตามสิ่งพิมพ์แต่ละหน้า

เอดการ์ เดล (Edgar dale)ให้ความหมายไว้ว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการค้นหาความหมายจากสิ่งพิมพ์ เป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์ของผู้อ่าน การอ่านไม่ได้หมายความเฉพาะการมองผ่านแต่ละประโยคหรือแต่ละย่อหน้าเท่านั้น แต่ผู้อ่านต้องเข้าใจความคิดนั้น ๆ ด้วย

อร์จ ดี สปาช และ พอล ซี เบอร์ก(George D. Spache and Paul C. Berg) กล่าวว่าการอ่านเป็นการผสมผสานระหว่างทักษะหลายชนิดเพื่อสร้างความเข้าใจ โดยเป็นไปตามจุดประสงค์ตามต้องการและวิธีการของผู้อ่าน

จากคำจำกัดความดังกล่าวมาแล้ว อาจสรุปและเพิ่มเติมได้ดังนี้

1) การอ่านเป็นกระบวนการค้นหาความหมายในสิ่งที่อ่าน

2) การอ่านเป็นกระบวนการจับใจความจากสิ่งที่อ่าน

3) การอ่านเป็นกระบวนการที่จะเข้าใจภาษาเขียน

4) การอ่านเป็นกระบวนการถอดความจากภาษาเขียนมาเป็นภาษาในความคิด

5) การอ่านเป็นทักษะที่รวมทักษะต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ได้แก่ ทักษะในการคิด และทักษะทางไวยากรณ์ คือ ด้าน เสียง ศัพท์ โครงสร้าง และความหมาย

6) การอ่านเป็นกระบวนการค้นหาความหมายในสิ่งพิมพ์หรือข้อเขียน จับใจความตีความ เพื่อพัฒนาตนเองทั้งด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคม

การอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญในชีวิตประจำวัน เพราะการอ่านจะทำให้ได้รับความรู้ความเพลิดเพลิน ก่อให้เกิดความเข้าใจแนวคิด อารมณ์ และจินตนาการได้ นอกจากนั้น การอ่านยังมีบทบาทสูงสุดในการเล่าเรียนด้วยเหตุนี้ นักการศึกษา นักจิตวิทยา นักภาษาศาสตร์ หลายท่านให้ความเห็นเกี่ยวกับความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

บันลือ พฤกษะวัน (2545) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่าน คือ การผสมเสียงของตัวอักษรหรือสะกดตัวผสมคำ ซึ่งระยะหนึ่งเรียกว่า “อ่านออก” เพื่อมุ่งให้อ่านหนังสือได้ถูกต้อง แตกฉาน ขยายประสบการณ์ในการอ่านคำโดยตรง

2. การอ่าน เป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานของตัวอักษรออกเสียงเป็นคำเป็นประโยค ทำให้เกิดความเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน ซึ่งผู้ฟังฟังแล้วรู้เรื่อง เรียกว่า“อ่านได้”

3. การอ่าน เป็นการใช้เทคนิคการจำรูปคำ (word's figuration) เข้าใจรูปประโยค แล้วสรุปเรื่องราว เข้าใจเรื่องราวที่ผู้เขียนสื่อความคิดมายังผู้อ่าน คือ อ่านแล้วสามารถประเมินผลของสิ่งที่อ่านได้ เรียกว่า “อ่านเป็น”

1. การอ่าน เป็นการพัฒนาความคิด โดยผู้อ่านใช้ความสามารถหลายๆ ด้าน นับตั้งแต่การสังเกต การจำรูปคำ การใช้ประสบการณ์เดิมมาแปลความ ตีความ หรือถอดความให้เกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ดี ตลอดจนนำสิ่งที่อ่านมาใช้เป็นประโยชน์ เป็นแนวคิด แนวปฏิบัติได้ดี

สุปราณี ดาราฉาย และคณะ (2535), หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู (อ้างถึงในนภดล จันทร์เพ็ญ. 2534, หน้า 73), โกชัย สาริกบุตร (2519, หน้า 17) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้เหมือนกันว่า การอ่านเป็นการแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิด และนำความคิดไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ดังนั้นหัวใจของการอ่านอยู่ที่ความเข้าใจความหมายของคำ

ประเทิน มหาขันธ์ (2534) และ สุขุม เฉลยศัพท์ (2531, หน้า 27) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้อย่างสอดคล้องกันว่า การอ่านเป็นกระบวนการในการค้นหาเพื่อแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์อื่นๆ ที่ใช้แทนความคิดเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ของผู้อ่าน นอกจากนี้แล้วการอ่านยังเป็นการรวบรวม การตีความหมาย และการประเมินความคิดเหล่านั้น เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจแก่ผู้อ่าน การอ่านถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในด้านศิลปะเกี่ยวกับภาษาศาสตร์

จากที่กล่าวมาทั้งหมดพอสรุปได้ว่า การอ่าน คือ กระบวนการในการแปลความหมายจากภาพ จากสัญลักษณ์ต่างๆ จากตัวอักษร หรือเรื่องราวออกมาเป็นความคิด โดยอาศัยการรวบรวมและตีความหมายจากการอ่าน เพื่อให้ได้มาซึ่งความเข้าใจเป็นสำคัญ และการอ่านจะประสบความสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถและประสบการณ์ของผู้อ่านเป็นสำคัญ

2. ขอบข่ายของการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ

นักภาษาศาสตร์ และผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านออกเป็น

ข้อๆไว้ดังนี้

พันธุ์ทิพา หลายเลิศบุญ (2535) สมพร มันตะสูตร (2534) และชุลี อินมั่น (2533) มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า การอ่านคือ

1. อ่านเพื่อรอบรู้

การอ่านเพื่อรอบรู้มีวัตถุประสงค์ย่อยๆ 6 ประเด็น คือเพื่อหาคำตอบในสิ่งที่ต้องการ ได้แก่ การอ่านคำแนะนำ การอ่านเพื่อตอบปัญหาที่ข้องใจอยู่การอ่านเพื่อค้นหาความรู้ต่างๆ ทั้งโดยย่อและอย่างละเอียดการอ่านเพื่อรับรู้ข่าวสาร ข้อเท็จจริงการอ่านเพื่อศึกษาค้นคว้าเป็นพิเศษ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์เรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือเพื่อเขียนตำราวิชาการอ่านเพื่อรวบรวมข้อมูลนำมาทำรายงาน ทำการวิจัย เผยแพร่ในหมู่นักวิชาการ ผู้สนใจทั่วไปอันเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมเป็นการอ่านเพื่อต้องการรู้ในสิ่งที่ผู้อ่านเป็นปัญหาหรือต้องการให้ความรู้ของตนเองงอกเงยหรือต้องการเพื่อประกอบอาชีพ การอ่านจึงเน้นถึงความรู้ในวิทยาการแขนงต่างๆ

2. อ่านเพื่อความคิด

การอ่านเพื่อให้เกิดความคิด เป็นการอ่านที่แสดงทัศนะที่ได้จากการอ่านวัสดุสิ่งพิมพ์ ซึ่งได้แก่ บทความ บทวิจารณ์ บทวิจัยต่างๆ การอ่านลักษณะนี้เป็นการอ่านเพื่อทำความเข้าใจแนวคิดสำคัญการจัดลำดับขั้นแนวความคิดของผู้เขียนพร้อมทั้งพิจารณาหาเหตุผลและแรงจูงใจในการเขียนเรื่องนั้นขึ้นมา

3. อ่านเพื่อความบันเทิง

เป็นการอ่านหนังสือเพื่อการพักผ่อน ผ่อนคลายอารมณ์และเป็นการอ่านที่ช่วยให้เกิดความบันเทิงควบคู่ไปกับความคิด ได้แก่ การอ่านหนังสือประเภทเรื่องสั้น นิทาน นิยาย นวนิยาย บทละคร ทั้งระดับที่เป็นวรรณกรรม หรือวรรณคดี โดยมีจุดมุ่งหมายในการอ่านเพื่อความเริงรมย์เป็นสำคัญ

4. อ่านเพื่อหาความคิดแปลกใหม่

เป็นกระบวนการให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ในตัวผู้อ่าน เช่น การอ่านผลการ

ทดลอง การค้นคว้าวิจัย และการสเนอความคิดใหม่ในหนังสือต่างๆ ซึ่งอาจหาได้ทั้งจากหนังสือสารคดีและบันเทิงคดี

5. การอ่านเพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพ

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า การอ่านเป็นการพัฒนาความรู้ความคิดและทัศนคติได้ดียิ่งขึ้น ผู้รักการอ่านจึงเป็นคนทันสมัย น่าคบ สามารถที่จะเข้าร่วมสนทนากับทุกชนชั้น เพราะรับรู้ข่าวสารและพร้อมที่จะแลกเปลี่ยนความรู้ข่าวสารกับผู้อื่นได้ เนื่องจากการอ่านมากย่อมทำให้รู้มาก ทำให้บุคคลเป็นที่ยอมรับของสังคม เนื้อหาข่าวสารบางประการในหนังสือจะทำให้ผู้อ่านนำมาปรับปรุงบุคลิกภาพของตนได้เป็นอย่างดี การอ่านจึงช่วยพัฒนาบุคลิกภาพได้เป็นอย่างดี

6. อ่านเพื่อสนองความต้องการอื่นๆ

เป็นการอ่านที่ใช้ในการช่วยชดเชยความต้องการของคนเราที่ยังขาดอยู่ เช่น ความต้องการความมั่นคงในชีวิต ต้องการเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม การอ่านจึงมีส่วนช่วยชดเชยความต้องการโดยผู้อ่านใช้หนังสือในการแก้ปัญหาของตนเองเพื่อขยายขอบเขตของความสนใจในสิ่งใหม่ หรือเพื่อสร้างภาพอารมณ์ที่ต้องการ เช่น เมื่อเกิดความรู้สึกเหนื่อย กลุ้มใจ ผู้อ่านมักจะไปพึ่งหนังสือเบาๆ เรื่องที่เคยรู้จัก หรือเคยอ่านสนุกสนานมาอ่าน แต่บางครั้งก็อยากจะอ่านเรื่องใหม่ๆ แนวทางใหม่ๆ เพื่อปรับตัวให้เข้ากับวิถีการดำรงชีวิต

Harris andSipay (1979) แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านออกเป็น 3 ประการ คือ

1. เพื่อพัฒนาสมรรถภาพในการอ่าน
2. เพื่อจับใจความสำคัญ
3. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน

สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการอ่านมีมากมาย เช่น อ่านเพื่อความรู้ เพื่อความบันเทิง เพื่อหาความคิดที่แปลกใหม่ หรือเพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพ อ่านเพื่อจับใจความ ซึ่งแต่ละอย่างก็มีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้อ่านที่ต้องการค้นหาสิ่งที่เป็นเป้าหมายในการอ่านในครั้งนั้น

2.1 ประเภทของการอ่าน

ทิพวัลย์ มาแสง (2532) และ ฉวีวรรณ บุญยะกาญจน (2523, อ้างถึงใน ลมโชย ด่านขุนทด, 2544) ได้แบ่งประเภทของการอ่านอย่างกว้างๆ ไว้ด้วยกัน 2 ประเภท คือ การอ่านในใจ (Silent Reading) และการอ่านออกเสียง (Oral Reading)

2.1.1 การอ่านในใจ (Silent Reading)

การอ่านในใจ เป็นการถ่ายทอดตัวอักษรออกมาเป็นความคิดโดยตรง โดยผู้อ่านมีจุดมุ่งหมายจะจับใจความอย่างรวดเร็ว รู้เรื่องเร็ว และถูกต้อง การอ่านในใจช่วยให้เข้าใจเนื้อความได้เร็วกว่าการอ่านออกเสียง เพราะผู้อ่านไม่ต้องแบ่งสมองไว้สำหรับการแปลงความคิดออกมาเป็นเสียง เมื่อเบื่อก็หยุดพักได้ หลักสำคัญของการอ่านในใจ คือ ความแม่นยำในการจับตาดูตัวหนังสือ การเคลื่อนสายตา จากคำต้นวรรคไปสู่คำท้ายวรรค และการแบ่งช่วยระหว่างวรรคหนึ่ง ผ่านไปสู่วรรคหนึ่ง ความแม่นยำในการกวาดสายตาเป็นสิ่งที่จะต้องฝึกให้เร็ว จึงจะสามารถเก็บคำได้ครบ ทุกคำ การเปลี่ยนบรรทัดต้องคล่องแคล่ว เมื่อจบย่อหน้าหนึ่งควรหยุดคิดเล็กน้อย เพื่อสรุปความคิดว่าย่อหน้าที่อ่านจบลงกล่าวถึงอะไร เนื้อความสำคัญอยู่ที่ใด

2.1.2 การอ่านออกเสียง (Oral Reading)

การอ่านออกเสียง เป็นการอ่านที่ต้องการความถูกต้องในเรื่องของเสียง เสียงสูงต่ำจังหวะ การหยุดวรรคตอนให้ถูกต้องชัดเจน เป็นกระบวนการต่อเนื่องระหว่างสายตา สมองและ การเปล่งเสียงออกทางช่องปาก นั่นคือ สายตาจะต้องจับจ้องตัวอักษรและเครื่องหมายต่างๆ ที่เขียนไว้แล้วสมองจะต้องประมวลให้เป็นถ้อยคำ จากนั้นจึงเปล่งเสียงออกมา การอ่านออกเสียงจะต้องเกี่ยวข้องกับผู้ฟังด้วย เพราะเป็นวิธีสื่อความหมายให้เกิดความเข้าใจกันได้ ภารกิจของผู้อ่านคือ อ่านสารเดิมที่มีผู้เขียนไว้แล้ว ถ่ายทอดไปสู่ผู้ฟัง โดยที่จะต้องพยายามรักษาสารเดิมเอาไว้ให้ได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด

ลักษณะของการอ่านออกเสียงที่ดี สรุปได้ดังนี้

1. ศึกษาเรื่องที่อ่านให้เข้าใจเสียก่อน
2. อย่าอ่านเร็วเกินไป หรือช้าเกินไป

3. แบ่งประโยคเป็นข้อความสั้นๆ ได้อย่างเหมาะสม
4. ต้องรู้จักเน้นเสียงพอเหมาะแก่เรื่อง
5. อ่านให้ดังพอที่จะได้ยินทั่วไป
6. อ่านให้คล่องชัดถ้อยชัดคำ
7. รู้จักวิธีอ่านเรื่องตามประเภทของเรื่อง ซึ่งเรียกว่าอ่านตีบท
8. ผู้อ่านไม่ยกหนังสือหรือเอกสารที่อ่านบังหน้าตนเอง
9. ผู้อ่านควรวางสีหน้าให้เป็นปกติ มีอาการอันเป็นธรรมชาติ
10. อ่านให้ผู้อื่นฟังได้ทัน ต้องไม่เอาตนเองเป็นมาตรฐาน

3. การวัดและประเมินผลด้านการอ่าน

เพื่อให้การอ่านมีประสิทธิภาพ ครูผู้สอนจำเป็นต้องมีการวัดและประเมินผลความรู้ความสามารถว่ามีความก้าวหน้าเพียงใดอยู่ตลอดเวลา การวัดและประเมินผลการอ่านจึงมีประโยชน์มาก

นพคุณ บุญมาพิลา (2540) กล่าวว่า การประเมินผลการอ่านอย่างถูกต้องจำเป็นต้องอาศัยเครื่องมือประเมินผลการอ่าน โดยการใช้ข้อสอบ มีทั้งแบบอัตนัยและปรนัย

4. เกณฑ์การประเมินผลทักษะการอ่าน

การอ่านภาษาอังกฤษ มี 2 ลักษณะ คือ การอ่านออกเสียง (Reading aloud) และ การอ่านในใจ (Silent Reading) การอ่านออกเสียงเป็นการอ่านเพื่อฝึกความถูกต้อง (Accuracy) และความคล่องแคล่ว (Fluency) ในการออกเสียง ส่วนการอ่านในใจเป็นการอ่านเพื่อรับรู้และทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่านซึ่งเป็นการอ่านอย่างมีจุดมุ่งหมาย เช่นเดียวกับการฟัง ต่างกันที่ การฟังใช้การรับรู้จากเสียงที่ได้ยิน ในขณะที่การอ่านจะใช้การรับรู้จากตัวอักษรที่ผ่านสายตา ทักษะการอ่านภาษา อังกฤษเป็นทักษะที่สามารถฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญและมีความสามารถเพิ่มพูนขึ้นได้ ด้วยเทคนิควิธีการโดยเฉพาะ จึงควรมีความรู้และเทคนิคในการสอนทักษะการอ่านเพื่อให้การอ่านแต่ละลักษณะประสบผลสำเร็จ

ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

1. ความหมายการเขียนภาษาอังกฤษ

การเขียน คือ การสื่อสารให้ผู้อื่นได้รับรู้ด้วยข้อความเป็นลายลักษณ์อักษร มีจุดมุ่งหมายเพื่อถ่ายทอดความคิดของผู้ส่งสารคือผู้เขียนไปสู่ผู้รับสารคือผู้อ่าน กระบวนการสอนทักษะการเขียน ยังจำเป็นต้องเริ่มต้นจากการสร้างระบบในการเขียน จากความถูกต้องแบบควบคุมได้ (Controlled Writing) ไปสู่การเขียนแบบควบคุมน้อยลง (Less Controlled Writing) อันจะนำไปสู่การเขียนแบบอิสระ (Free Writing) ได้ในที่สุด ครูผู้สอนควรมีความรู้และความสามารถในการจัดการเรียนรู้เพื่อฝึกทักษะการเขียนให้แก่ผู้เรียนได้อย่างไร ผู้เรียนจึงจะมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพสูงสุด

เทคนิคการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ (Writing Skill)การเขียน คือ การสื่อสารให้ผู้อื่นได้รับรู้ด้วยข้อความเป็นลายลักษณ์อักษร มีจุดมุ่งหมายเพื่อถ่ายทอดความคิดของผู้ส่งสารคือผู้เขียนไปสู่ผู้รับสารคือผู้อ่าน มากกว่าการมุ่งเน้นในเรื่องของการใช้คำและหลักไวยากรณ์ หรือ อาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า การเขียนเป็นการสื่อสารที่มุ่งเน้นความคล่องแคล่ว(Fluency) ในการสื่อความหมาย มากกว่าความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) อย่างไรก็ตาม กระบวนการสอนทักษะการเขียน ยังจำเป็นต้องเริ่มต้นจากการสร้างระบบในการเขียน จากความถูกต้องแบบควบคุมได้ (Controlled Writing) ไปสู่การเขียนแบบควบคุมน้อยลง (Less Controlled Writing) อันจะนำไปสู่การเขียนแบบอิสระ (Free Writing) ได้ในที่สุด การฝึกทักษะการเขียนสำหรับผู้เรียนระดับต้น สิ่งที่ผู้สอนต้องคำนึงถึงให้มากที่สุด คือ ต้องให้ผู้เรียนมีข้อมูลเกี่ยวกับ คำศัพท์ (Vocabulary) กระสวนไวยากรณ์ (Grammar Pattern) และเนื้อหา (Content) อย่างเพียงพอที่จะเป็นแนวทางให้ผู้เรียนสามารถคิดและเขียนได้ ซึ่งการสอนทักษะการเขียนในระดับนี้ อาจมิใช่การสอนเขียนเพื่อสื่อสารเต็มรูปแบบ แต่จะเป็นการฝึกทักษะการเขียนอย่างเป็นระบบที่ถูกต้อง อันเป็นรากฐานสำคัญในการเขียนเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพในระดับสูงได้ต่อไป ครูผู้สอนควรมีความรู้และความสามารถในการจัดการเรียนรู้เพื่อฝึกทักษะการเขียนให้แก่ผู้เรียนได้อย่างไร ผู้เรียนจึงจะมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพสูงสุด

การฝึกทักษะการเขียน มี 3 แนวทาง คือ

1.1 การเขียนแบบควบคุม (Controlled Writing) เป็นแบบฝึกการเขียนที่มุ่งเน้นในเรื่องความถูกต้องของรูปแบบ เช่น การเปลี่ยนรูปทางไวยากรณ์ คำศัพท์ในประโยค โดยครูจะเป็นผู้

กำหนดส่วนที่เปลี่ยนแปลงให้ผู้เรียน ผู้เรียนจะถูกจำกัดในด้านความคิดอิสระ สร้างสรรค์ ข้อดีของการเขียนแบบควบคุมนี้ คือ การป้องกันมิให้ผู้เรียนเขียนผิดตั้งแต่เริ่มต้น กิจกรรมที่นำมาใช้ในการฝึกเขียน เช่น

- Copying , เป็นการฝึกเขียนโดยการคัดลอกคำ ประโยค หรือ ข้อความที่กำหนดให้ ในขณะที่เขียนคัดลอก ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้การสะกดคำ การประกอบคำเข้าเป็นรูปประโยค และอาจเป็นการฝึกอ่านในใจไปพร้อมกัน

- Gap Filing เป็นการฝึกเขียนโดยเลือกคำที่กำหนดให้ มาเขียนเติมลงในช่องว่างของประโยคผู้เรียนจะได้ฝึกการใช้คำชนิดต่างๆ(Part of Speech) ทั้งด้านความหมาย และด้านไวยากรณ์

- Re-ordering Words, เป็นการฝึกเขียนโดยเรียบเรียงคำที่กำหนดให้ เป็นประโยค ผู้เรียนได้ฝึกการใช้คำในประโยคอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และเรียนรู้ความหมายของประโยคไปพร้อมกันChanging forms of Certain words เป็นการฝึกเขียนโดยเปลี่ยนแปลงคำที่กำหนดให้ในประโยค ให้เป็นรูปพจน์ หรือรูปกาล ต่างๆ หรือ รูปประโยคคำถาม ประโยคปฏิเสธ ฯลฯ ผู้เรียนได้ฝึกการเปลี่ยนรูปแบบของคำได้อย่างสอดคล้องกับชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค

- Substitution Tables เป็นการฝึกเขียนโดยเลือกคำที่กำหนดให้ในตารางมาเขียนเป็นประโยคตามโครงสร้างที่กำหนกผู้เรียนได้ฝึกการเลือกใช้คำที่หลากหลายในโครงสร้างประโยคเดียวกัน และได้ฝึกทำความเข้าใจในความหมายของคำ หรือประโยคด้วย

1.2 การเขียนแบบกึ่งควบคุม (Less – Controlled Writing) เป็นแบบฝึกเขียนที่มีการควบคุมน้อยลง และผู้เรียนมีอิสระในการเขียนมากขึ้น การฝึกการเขียนในลักษณะนี้ ครูจะกำหนดเค้าโครงหรือรูปแบบแล้วให้ผู้เรียนเขียนต่อเติมส่วนที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ วิธีการนี้ ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะความสามารถในการเขียนได้มากขึ้น อันจะนำไปสู่การเขียนอย่างอิสระได้ในโอกาสต่อไป กิจกรรมฝึกการเขียนแบบกึ่งอิสระ เช่น

- Sentence Combining เป็นการฝึกเขียนโดยเชื่อมประโยค 2 ประโยคเข้าด้วยกัน ด้วยคำขยาย หรือ คำเชื่อมประโยค ผู้เรียนได้ฝึกการเขียนเรียบเรียงประโยคโดยใช้คำขยายหรือคำเชื่อมประโยค ในตำแหน่งที่ถูกต้อง

- Describing People เป็นการฝึกการเขียนบรรยาย คน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ โดยใช้คำคุณศัพท์แสดงคุณลักษณะของสิ่งที่กำหนดให้ ผู้เรียนได้ฝึกการใช้คำคุณศัพท์ขยายคำนามได้อย่างสอดคล้อง และตรงตามตำแหน่งที่ควรจะเป็น

- Questions and Answers Composition เป็นการฝึกการเขียนเรื่องราวภายหลังจากการฝึกถามตอบปากเปล่าแล้ว โดยอาจให้จับคู่แล้วสลับกันถามตอบปากเปล่าเกี่ยวกับเรื่องราวที่กำหนดให้ แต่ละคนจดบันทึกคำตอบของตนเองไว้ หลังจากนั้น จึงให้เขียนเรียบเรียงเป็นเรื่องราว 1 ย่อหน้า ผู้เรียนได้ฝึกการเขียนเรื่องราวต่อเนื่องกัน โดยมีคำถามเป็นสื่อนำความคิด หรือเป็นสื่อในการค้นหาคำตอบ ผู้เรียนจะได้มีข้อมูลเป็นรายข้อที่สามารถนำมาเรียบเรียงต่อเนื่องกันไปได้อย่างน้อย 1 เรื่อง

- Parallel Writing เป็นการฝึกการเขียนเรื่องราวเทียบเคียงกับเรื่องที่อ่าน โดยเขียนจากข้อมูล หรือ ประเด็นสำคัญที่กำหนดให้ ซึ่งมีลักษณะเทียบเคียงกับความหมายและโครงสร้างประโยค ของเรื่องที่อ่าน เมื่อผู้เรียนได้อ่านเรื่องและศึกษารูปแบบการเขียนเรียบเรียงเรื่องนั้นแล้ว ผู้เรียนสามารถนำข้อมูลหรือประเด็นที่กำหนดให้มาเขียนเลียนแบบ หรือ เทียบเคียงกับเรื่องที่อ่านได้

- Dictation เป็นการฝึกเขียนตามคำบอก ซึ่งเป็นกิจกรรมที่วัดความรู้ความสามารถของผู้เรียนในหลายๆด้าน เช่น การสะกดคำ ความเข้าใจด้านโครงสร้างประโยค ไวยากรณ์ รวมถึงความหมายของคำ ประโยค หรือ ข้อความที่เขียน

1.3 การเขียนแบบอิสระ (Free Writing) เป็นแบบฝึกเขียนที่ไม่มีการควบคุมแต่อย่างใด ผู้เรียนมีอิสระเสรีในการเขียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิด จินตนาการอย่างกว้างขวาง การเขียนในลักษณะนี้ กำหนดเพียงหัวข้อเรื่อง หรือ สถานการณ์ แล้วให้เขียนเรื่องราวตามความคิดของตนเอง วิธีการนี้ ช่วยให้พัฒนาทักษะความสามารถในการเขียนได้เต็มที่ ข้อจำกัดของการเขียนลักษณะนี้ คือ ต้องมีข้อมูลที่เป็นคลังคำ โครงสร้างประโยค กระสวนไวยากรณ์เป็นองค์ความรู้อยู่ค่อนข้างน้อย ส่งผลให้การเขียนอย่างอิสระนี้ ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

3. บทเรียนที่ได้ (ถ้ามี)

การสอนทักษะการเขียน โดยใช้กิจกรรมที่นำเสนอข้างต้น จะช่วยพัฒนาคุณภาพทักษะการเขียนของผู้เรียนให้สูงขึ้น ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความถี่ในการฝึกฝน ซึ่งผู้เรียนควรจะได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง ทักษะการเขียนที่ดี จะนำไปสู่การสื่อสารที่สร้างความเข้าใจให้แก่ผู้อ่านสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ขอบข่ายของการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

1. ศึกษาหารูปแบบการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่สามารถพัฒนาทักษะการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างก่อนได้รับการเรียนการสอนกับภายหลังการเรียนการสอนตามแผนการเรียนรู้เรื่องการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามรูปแบบที่ได้จากงานวิจัย

3. ศึกษาความพึงพอใจของผู้สอนต่อแผนการเรียนรู้เรื่องการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามรูปแบบที่ได้จากงานวิจัย

4. ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามรูปแบบที่ได้จากงานวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง ดำเนินการวิจัย 2 ระยะ คือ ระยะที่ 1 ศึกษาเพื่อหารูปแบบที่เหมาะสมในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่สามารถพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ และระยะที่ 2 เป็นการศึกษาผลของการนำรูปแบบการสอนที่ได้จากงานวิจัยระยะที่ 1ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3. การประเมินผลทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

นอกจากทักษะการพูด อ่าน ฟังแล้ว การเขียนก็นับว่ามีความสำคัญในชีวิตประจำวันของมนุษย์มากเช่นกัน ถ้ากล่าวถึงการเขียนเรื่องของ Grammar ต้องเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้การเขียนผิดไวยากรณ์นั้น หากพิจารณาผิวเผินอาจจะดูไม่สำคัญ มากเท่าไรเพราะการสื่อสารในรูปแบบวิธีอื่นยังสามารถเข้าใจได้แต่ถ้าหากในเชิงการเรียนการเขียนที่ผิดหลักไวยากรณ์จะแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนไม่ได้ให้ความสำคัญกับ เรื่องที่เขียน หรือภาษายังมีความไม่ดีพออาจเป็นสาเหตุทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกไม่ดีกับ งานเขียนของผู้เรียนได้

นิยามของการเขียน

การเขียน เป็นวิธีการถ่ายทอดความรู้ความรู้สึกนึกคิด เรื่องราว ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ ไปสู่ผู้อื่น โดยใช้ตัวอักษรเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอด อีกทั้งยังทักษะที่ช่วยให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษประสบความสา เร็จมากขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตรงตามหลักไวยากรณ

รูปแบบของการเขียน

1.การเขียนแบบอิสระ (Free – writing approach) เป็นการเขียนแบบที่ไม่ยึดติดรูปแบบงานและความถูกต้องของภาษาแต่เน้นให้ผู้เขียน เขียนตามความรู้เพื่อ ให้เกิดความคล่องแคล่ว

2. การเขียนแบบเน้นอนุเฉท (Paragraph approach) เป็นการเขียนที่เน้นความถูกต้องและรูปแบบที่ชัดเจนโดยการใชต้วอย่างงานเขียนและเลียนแบบสไตล์การเขียน

3. การเขียนแบบเน้นการสื่อสาร (Communicative approach) เป็นการเขียนที่เน้นการสื่อสารที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน

4. การเขียนแบบเน้นกระบวนการ (Process approach) เป็นการเขียนโดยผู้สอนคอยให้คำชี้แนะโดยผ่านการระดมสมอง

หลักการสำคัญของการประเมินทักษะการเขียน

1. กำหนดให้ชัดเจนว่าต้องการวัดพฤติกรรมด้านใด (มาตรฐานการเรียนรู้ตัวชี้วัดและจุดประสงค์การเรียนรู้) ของนักเรียน

2. เขียนข้อคำถาม

2.1 เขียนให้ชัด เจน จำ เพาะเจาะจงว่าต้องการให้ผู้ตอบทา อย่างไร เช่น อธิบาย วิเคราะห์แสดงความคิดเห็น ฯลฯ รวมทั้งการเขียนคา ชี้แจงเกี่ยวกับวิธีการตอบให้ชัดเจน

2 .2 ข้อ คำถามต้องพิจารณาให้เหมาะ ส ม กับ พื้นฐานความรู้ของผู้เรี ย น

2.3 เขียนคา ถามโดยใช้สถานการณ์ใหม่ๆ ไม่ควรถามตามตา ราหรือหนังสือเรียนหรือถามในสิ่งที่เรียนมาแล้ว

2.4 ต้องเลือกคำถามเฉพาะจุดที่สำคัญ เป็นประเด็นสำคัญของเรื่องมาเป็นข้อคำถาม

3. กำหนดเวลาที่ใช้

4. ควรเตรียมเฉลยคำตอบและกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนตามขั้นตอน และน้ำหนักที่ต้องการเน้นไว้ด้วย (rubric scoring)

5. เมื่อได้ข้อสอบเพื่อจัดทา เป็นฉบับแล้ว ขั้น ตอนต่อไปคือนำ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาข้อสอบและผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลได้ทำ การตรวจสอบว่า มีความสอดคล้องและเหมาะสมหรือไม่อย่างไร

6. เมื่อผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว ก็นา ไปแบบทดสอบไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ได้เรียนเนื้อหาที่ใช้เขียนข้อสอบมาแล้ว

การนำแบบทดสอบอัตนัยมาประยุกต์ใช้กับการประเมินทักษะการเขียน

ลักษณะของคำถามแบบอัตนัย

1. ถามให้นิยามหรืออธิบายความหมาย

2. ถามให้จัดลำดับเรื่องราวหรือลำดับเหตุการณ์

3.ถามให้จัดหรือแยกประเภทสิ่งของหรือเรื่องราวต่าง ๆ

4. ถามให้อธิบายเหตุการณ์หรือกระบวนการ

5.ถามให้เปรียบเทียบเหตุการณ์ความคล้ายคลึงและความแตกต่าง

6. ถามให้ออกแบบ เขียนเค้าโครงหรือวางแผนการดำเนินงานต่าง ๆ

หลักการเขียนข้อสอบอัตนัย

1. เขียนคา ชี้แจงเกี่ยวกับวิธีการตอบให้ชัดเจน ระบุจำนวนข้อคำถาม เวลาที่ใช้สอบและคะแนนเต็มของแต่ละข้อเพื่อ ให้ผู้ตอบสามารถวางแผนการตอบได้ถูกต้อง

2.ข้อคำถามต้องพิจารณาให้เหมาะสมกับความรู้ของผู้ตอบ

3. ควรถามเฉพาะเรื่องที่สำคัญและเป็นเรื่องที่แบบทดสอบปรนัยวัดได้ไม่ดีเท่าเนื่องจากไม่สามารถถามได้ทุกเนื้อหาที่เรียน ควรถามเกี่ยวกับการนำ ไปใช้การวิเคราะห์การสังเคราะห์ความคิดสร้างสรรค์การแสดงความคิดเห็น การวิพากษ์วิจารณ์ เป็นต้น

4.กำหนดขอบเขตของคำถาม เพื่อ ให้ผู้ ตอบทราบถึงจุดมุ่งหมายในการวัดสามารถตอบได้ตรงประเด็น

5.การกำหนดเวลาในการสอบ จะต้องสอดคล้องกับความยาวและลักษณะคำตอบที่ต้องการระดับความยากง่ายและจำนวนข้อสอบ

6.ไม่ควรมีข้อสอบไว้ให้เลือกตอบเป็นบางข้อ เพราะอาจมีการได้เปรียบเสียเปรียบกัน เนื่องจากแต่ละข้อคำถามจะมีความยากง่ายไม่เท่ากันและวัดเนื้อหาแตกต่างกัน รวมทั้งจะไม่ยุติธรรมกับผู้ที่สามารถตอบได้ทุกข้อ ซึ่งมีโอกาสได้คะแนนเท่ากับผู้ที่ตอบได้เพียงบางข้อ

7. หลีกเลี่ยงคา ถามที่วัดความรู้ความจา หรือถามเรื่องที่ผู้เรียนเคยทา หรือเคยอภิปรายมาก่อน หรือถามเรื่องที่มีคำตอบในหนังสือ เพราะจะเป็นการวัดความจำ ควรถามในเรื่องที่ผู้เรียนต้องนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่

8. พยายามเขียนคา ถามให้มีจำนวนมากข้อ โดยจำกัดให้ตอบ สั้น ๆ เพื่อ จะได้วัดได้ครอบคลุมเนื้อหา ซึ่งจะทำให้แบบทดสอบมีความเชื่อมั่นสูง

9. ควรเตรียมเฉลยคำตอบและกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนตามขั้น ตอนและน้ำหนักที่ต้องการเน้นไว้ด้วย

10. ถ้าแบบทดสอบมีหลายข้อ ควรเรียงลำ ดับจากข้อง่ายไปหายาก

การสร้างแบบทดสอบทักษะการเขียนการสร้างแบบสอบทักษะการเขียนมีขั้น ตอนโดยรวมดังนี้

1.กำหนดให้ชัดเจนว่าต้องการประเมินทักษะการเขียนของผู้เรียนตามมาตรฐาน/ตัวชี้วัดการเรียนรู้ด้านใด

2. เขียนข้อคำถามโดยให้ผู้เรียนตอบโดยใช้ Present tense,Future tense (บรรยายเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว)และตั้งคำถามโดยให้ผู้เรียนตอบโดยใช้Past tense (เล่าเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้น)

3. กำหนดเวลาที่ใช้ให้เหมาะสม

4. เกณฑ์การประเมินผลทักษะการเขียน

1) การเขียนเรียงความโดยมีตัวแนะให้

2) การเขียงอย่างอิสระ

จากแนวทางดังกล่าว สรุปได้ว่าการวัดและการประเมินผลภาษาอังกฤษ อาจผสมผสานลักษณะย่อย และแบบบูรณาการเข้สด้วยกัน เพื่อให้สามารถทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาได้จริง

1. เกณฑ์การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ (Scoring Rubrics) โดยทั่วไปมีองค์ประกอบ2 ส่วน คือ

1.1 เกณฑ์ (Criteria) หรือแนวต่างๆที่นำมาใช้ในการพิจารณา เช่นความถูกต้อง การใช้ภาษา ความคล่องแคล่ว ความคิดสร้างสรรค์ ฯลฯ

1.2 คำอธิบาย (Rubrics)หมายถึงระดับคุณภาพของแต่ละแนวทางหรือเกณฑ์ว่ามีความสำเร็จอยู่ในระดับใด จึงจะได้ตามเกณฑ์

2. รูปแบบของเกณฑ์การประเมินผลการเรียนรู้

2.1 เกณฑ์การวัดผลและการประเมินผลการเรียนรู้ แบบภาพรวม (Holiistic Rating Scales)เป็นแนวทางในการให้คะแนน โดยพิจารณาจากภาพรวมของผลงาน โดยนำองค์ประกอบสำคัญที่บ่งบอกถึงผลงานที่คาดหวัง มาจัดเป็นรายการ ระบุคำอธบายที่บรรยายลักษณะของเกณฑ์ในแต่ละรายการเรียบร้อยต่อกันเป็นภาพรวมที่แสดงถึงคุณภาพให้เห็นเป็นรูปธรรม ที่ชัดเจนในแต่ละระดับ กำหนดเป็นเพียงคะแนนเดียวสำหรับงานหรือการปฏิบัตินั้นๆ เหมาะที่จะนำมาใช้ในการประเมินทักษะการเขียน ทักษะการพูด เช่น การประเมินการใช้ภาษาสำหรับการเขียนตอบแบบไม่จำกัด องค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ การเลือกใช้คำศัพท์ การสื่อความต่อเนื่อง ความเชื่อมโยง เครื่องหมายวรรคตอน ฯลฯ กล่าวคือ สามารถตรวจสอบความสามารถในการสื่อความ ความต่อเนื่องของความคิด ความคิดสร้างสรรค์ และความสละสลวยของภาษาได้

2.2 เกณฑ์การวัดผลและการประเมินผลการเรียนรู้ แบบแยกส่วน (Analtic Rating Scales)

เกณฑ์การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้แบบแยกส่วน คือ แนวทางการให้คะแนนโดยพิจารณาจาก แต่ละส่วนของงานที่มีลักษณะการตอบที่จำกัด ซึ่งแต่ละส่วนที่จะต้องสะท้อนสิ่งต่างๆ ที่ได้จากประสบการณ์ออกมาเพื่อพัฒนาทักษะ เจตคติ หรือวิธีการคิดเพื่อสามารถประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ใหม่ๆ ต่อไป

ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง

1. ความหมายชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง

ชุดฝึกทักษะหรือแบบฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนการสอนประเภทหนึ่งที่ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจและทักษะเพิ่มเติมขึ้น ส่วนใหญ่หนังสือเรียนจะมีแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน ในบางวิชาแบบฝึกหัดจะมีลักษณะเป็นแบบฝึกปฏิบัติ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2537 : 147)

สนอง คำศรี (2537 : 147) กล่าวว่า แบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนการสอน ดังนั้นแบบฝึกหัดจะมีลักษณะที่ก่อให้เกิดความสนุกสนานความพอใจในการเรียนให้กับนักเรียน

ขจีรัตน์ หงส์ประสงค์ (2534) กล่าวว่า แบบฝึกเป็นอุปกรณ์การเรียนการสอน อย่างหนึ่งที่ครูใช้ฝึกทักษะ หลังจากที่นักเรียนได้เรียนเนื้อหาจากบทเรียนแล้ว โดยสร้างขึ้นเพื่อเสริมทักษะให้แก่นักเรียน มีลักษณะเป็นแบบฝึกหัดที่มีกิจกรรมให้นักเรียนกระทำ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถของนักเรียน

วรสุดา บุญยไวโรจน์ (2536) กล่าวว่า แบบฝึกหัดเป็นสื่อการสอนที่จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษา ทำความเข้าใจ ฝึกฝนจนเกิดแนวคิดที่ถูกต้อง และเกิดทักษะในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง นอกจากนั้นแบบฝึกหัดยังเป็นเครื่องบ่งชี้ให้ครูทราบว่าผู้เรียนหรือผู้ใช้แบบฝึกหัดมีความรู้ ความเข้าใจในบทเรียนและสามารถนำความรู้นั้นไปใช้ได้มากน้อยเพียงใด ผู้เรียนมีจุดเด่นที่ควรส่งเสริมหรือจุดด้อยที่ควรปรับปรุง แก้ไขตรงไหน อย่างไร แบบฝึกหัดจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่ครูทุกคนใช้ในการตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจ และพัฒนาทักษะของนักเรียนในวิชาต่างๆ

จากความเห็นของนักวิชาการดังกล่าว เกี่ยวกับความหมายและความสำคัญของแบบฝึกหรือแบบฝึกหัดจึงพอสรุปได้ว่า แบบฝึกหรือแบบฝึกหัด คือ สื่อการเรียนการสอนชนิดหนึ่งที่ใช้ฝึกทักษะให้กับผู้เรียนหลังจากเรียนจบเนื้อหาในช่วงหนึ่งๆ เพื่อฝึกฝนให้เกิดความรู้ความเข้าใจ รวมทั้งเกิดความชำนาญในเรื่องนั้นๆ อย่างกว้างขวางมากขึ้นดังนั้นแบบฝึกจึงมีความสำคัญต่อผู้เรียนไม่น้อยในการที่จะช่วยเสริมสร้างทักษะให้กับผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจได้เร็วขึ้น ชัดเจนขึ้น กว้างขวางขึ้น ทำให้การสอนของครูและการเรียนของนักเรียนประสบผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

2 ลักษณะชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง

กุศยา แสงเดช (2545) กล่าวว่า แบบฝึกที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

1. เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียนมาแล้ว
2. เหมาะสมกับวัยระดับชั้นของผู้เรียน
3. มีคำชี้แจงสั้นๆ เพื่อให้เข้าใจง่าย
4. ใช้เวลาที่เหมาะสม
5. มีสิ่งที่น่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถ
6. ควรมีข้อเสนอแนะในการใช้
7. มีให้เลือกตอบอย่างจำกัดและตอบอย่างเสรี
8. ถ้าเป็นแบบฝึกที่ต้องการให้ผู้เรียนศึกษาด้วยตนเองแบบฝึกควรมีหลาย

รูปแบบ

9. ควรใช้ภาษาง่ายๆ ฝึกให้คิดและสนุกสนาน

นอกจากนี้ อารีย์วาศน์อำนวย (2545) ได้กล่าวว่า แบบฝึกที่ดีควรมีลักษณะดังนี้ คือ การสร้างต้องคำนึงถึงหลักจิตวิทยา ควรสร้างให้สอดคล้องกับ ความต้องการของผู้เรียนและควรจัดเนื้อหาให้สอดคล้องกับ ความต้องการของผู้เรียนและควรจัดเนื้อหาให้สอดคล้องกับเนื้อหาบทเรียนที่เรียนมาแล้ว ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงความเหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน โดยใช้เวลาอย่างเหมาะสมกับแบบฝึกนั้นๆ ทั้งนี้หากจะมีคำชี้แจงก็ควรสั้นๆ และใช้ภาษาที่ง่ายต่อการทำความเข้าใจ แบบฝึกควรมีลักษณะที่ท้าทายความสามารถ ดึงดูดความสนใจที่จะทำ การสร้างแบบฝึกควรมีหลากหลายรูปแบบเพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ควรมีราคาถูกหาง่าย สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

วรสุดา บุญยไวโรจน์ (2536) กล่าวแนะนำให้ผู้สร้างแบบฝึกได้ยึดลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ดังนี้

1. แบบฝึกที่ดีควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำ สั่งหรือตัวอย่างแสดงวิธี

ทำที่ใช้ไม่ควรยาวเกินไป เพราะจะทำให้เข้าใจยาก ควรปรับปรุงได้ง่ายเหมาะสมกับผู้ใช้ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเองได้ถ้าต้องการ

2. แบบฝึกที่ดีควรมีความหมายต่อผู้เรียนและตรงตามจุดมุ่งหมายของการฝึก ลงทุนน้อย ใช้ได้นานและทันสมัยอยู่เสมอ

3. ภาษาและภาพที่ใช้ในแบบฝึกหัดควรเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน

4. แบบฝึกหัดที่ดีควรแยกฝึกเป็นเรื่องๆ แต่ละเรื่องไม่ควรยาวเกินไปแต่ควรมีกิจกรรมหลายรูปแบบ เพื่อเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจและไม่น่าเบื่อหน่ายในการทำ และเพื่อฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งจนเกิดความชำนาญ

5. แบบฝึกที่ดีควรมีทั้งแบบกำหนดคำตอบให้ แบบให้ตอบโดยเสรี การเลือกใช้คำ ข้อความ หรือรูปภาพในแบบฝึกหัด ควรเป็นสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคย และตรงกับความในใจของนักเรียน เพื่อว่าแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นจะได้ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินและพอใจแก่ผู้ใช้ ซึ่งตรงกับหลักการเรียนรู้ที่ว่า เด็กมักจะเรียนรู้ได้เร็วในการกระทำที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจ

6. แบบฝึกหัดที่ดีควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ให้รู้จักค้นคว้า รวบรวมสิ่งที่พบเห็นบ่อยๆหรือที่ตัวเองเคยใช้ จะทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องนั้นๆมากยิ่งขึ้น และรู้จักนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง มีหลักเกณฑ์และมองเห็นว่าสิ่งที่เขาได้ฝึกฝนนั้นมีความหมายต่อเขาตลอดไป

7. แบบฝึกหัดที่ดี ควรตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างในหลายๆ ด้าน เช่น ความต้องการ ความสนใจ ความพร้อม ระดับสติปัญญาและประสบการณ์ ฯลฯ ฉะนั้นการทำแบบฝึกหัดแต่ละเรื่องควรจัดทำให้มากพอและมีทุกระดับตั้งแต่ง่าย ปานกลางจนถึงระดับค่อนข้างยาก เพื่อว่าทั้งเด็กเก่ง กลางและอ่อน จะได้เลือกทำได้ตามความสามารถ ทั้งนี้เพื่อให้เด็กทุกคนประสบผลสำเร็จในการทำแบบฝึกหัด

8. แบบฝึกหัดที่ดี ควรสามารถเร้าความสนใจของนักเรียนได้ตั้งแต่หน้าปกไป

จนถึงหน้าสุดท้าย

9. แบบฝึกหัดที่ดีควรได้รับการปรับปรุงควบคู่ไปกับหนังสือเรียนอยู่เสมอ และ

ควรใช้ได้ดีทั้งในและนอกห้องเรียน

10. แบบฝึกหัดที่ดีควรเป็นแบบฝึกหัดที่สามารถประเมิน และจำแนกความเจริญงอกงามของเด็กได้ด้วย

ขันธชัย มหาโพธิ์ (2535 : 20) กล่าวว่า ลักษณะของแบบฝึกที่ดีควรประกอบด้วย

1. มีเนื้อหาที่ตรงกับจุดประสงค์
2. กิจกรรมเหมาะสมกับระดับหรือความสามารถของนักเรียน
3. มีภาพประกอบ มีการวางฟอร์มที่ดี
4. มีที่ว่างเหมาะสมสำหรับฝึกเขียน
5. ใช้เวลาที่เหมาะสม
6. ท้าทายความสามารถของผู้เรียนและสามารถนำไปฝึกด้วยตนเองได้

บรู๊ค(Brook. 1964 : 212-215) ได้เสนอรูปแบบฝึกไว้หลายชนิดที่เป็นประโยชน์ในการฝึกทักษะทางภาษา มีดังต่อไปนี้

1. การเลียนคำ (Repetition) ฝึกโดยให้นักเรียนเลียนแบบครู
2. การเปลี่ยนโครงสร้างของประโยค (Transformation)
3. การแทนที่ของคำโดยเปลี่ยนคำนามเป็นสรรพนาม (Replacement)
4. แต่งบทโต้ตอบ (Rejoinder) ให้นักเรียนแต่งประโยคโต้ตอบประโยคที่กำหนดให้

5. การเรียบเรียงข้อความใหม่ (Restatement) หรือหาข้อความมาเติม

จากรูปแบบลักษณะของแบบฝึกที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่ามีหลากหลายลักษณะ ผู้สร้างแบบฝึก

เองจะต้องเลือกรูปแบบที่เหมาะสมกับจุดประสงค์ในการสร้างแบบฝึกนั้นๆว่าเราต้องการที่จะฝึกทักษะใดกับนักเรียน เนื้อหาสาระสำคัญของหลักสูตรวัยของผู้เรียน ทั้งนี้จะยึดหลักการพัฒนาการของผู้เรียน เพื่อให้ได้แบบฝึกทักษะที่มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ

ความสำคัญของภาษาอังกฤษทั้ง4 ทักษะนั้น

ปิยนุชยอดสมสวย และสุพิมพ์วงษ์ทองแท้ (2552, หน้า 7) ได้อธิบายว่าภูมิปัญญาสะท้อนออกมาใน 3 ลักษณะที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันคือความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันระหว่างคนกับโลกสิ่งแวดล้อมพืชสัตว์และธรรมชาติความสัมพันธ์ต่อคนกับคนด้วยกันในสังคมหรือชุมชนและความสัมพันธ์ระหว่างคนกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เหนือธรรมชาติและได้สรุปสาระความสำคัญของภูมิปัญญาไว้ดังนี้

ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ทักษะการฟังพูด

1. ความหมายชุดฝึกทักษะภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ทักษะการฟังพูด

ด้านฟังและพูดเชิงวิชาการ

ทักษะนี้ เน้นการพัฒนาทักษะด้านการฟัง/การพูดที่จำเป็นสำหรับผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัย โดยผู้เรียนจะได้เรียนรู้การใช้ทักษะฟังพูดเพื่อ

- สามารถบันทึกและเก็บข้อมูลจากการเรียนในห้องได้
- สามารถนำเสนอข้อมูลรายงานหน้าชั้นเรียนได้อย่างประทับใจ
- เป็นผู้นำกลุ่มสนทนา หรือเข้าร่วมกลุ่มการอภิปรายในห้องเรียนและยังได้ฝึกฝนกิจกรรมต่างๆต่อไปนี้
- วิธีการตั้งคำถามที่ถูกต้อง
- รูปแบบและวิธีการแสดงความคิดเห็นในห้องเรียน

การฟังประกอบด้วยทักษะย่อยหลายทักษะ อาทิ ฟัง เพื่อหาข้อมูลเฉพาะ (Listening for specific information) ฟังเพื่อจับใจความสำคัญ (Listening for main idea) ฟังเพื่อเข้าใจรายละเอียด (Listening for detail) เดาความหมายจากบริบทและทำ นายสิ่งที่จะเกิดต่อไป (โซเฟีย โลนนู จอร์เจีย และพาฟลอสพาฟโลว์ แปลโดย จิราภรณ์ โกธรรม. 2550 : 61)

ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ผู้ฟังต้องมีความสามารถในการใช้ ทักษะต่างๆ ได้แก่ ทักษะการรับรู้ (Perceptive skills) เป็นความสามารถในการจำแนกเสียงต่างๆ และสามารถ จดจำคำศัพท์ที่ฟังได้ ทักษะการวิเคราะห์ (Analysis skills) เป็นความสามารถในการจำแนกหน่วยทางไวยากรณ์ และสามารถจำแนกหน่วยทางภาษาที่ควรใช้ได้ และทักษะการสังเคราะห์ (Synthesis skills)

2. ลักษณะชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ทักษะการฟังพูด

การสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ การฟังทำให้ทักษะการฟังของนักเรียนสูงขึ้นและนักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อกิจกรรมการฟังและการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ

ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ทักษะการอ่าน

1. ความหมายชุดฝึกทักษะภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ทักษะการอ่าน

การอ่านโดยใช้แบบฝึกทักษะ ผู้วิจัยได้ยึดทฤษฎีการเรียนรู้และหลักการเรียนรู้ ดังนี้

1. ทฤษฎีการเรียนรู้ของ Thorndike

Thorndike ได้เป็นผู้ให้กำเนิดทฤษฎีการเรียนรู้ที่เน้นความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้า (S) กับการตอบสนอง (R) เขาเชื่อว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ต้องสร้างสิ่งเชื่อมโยงหรือพันธะระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ซึ่งทฤษฎีการเรียนรู้ของ Thorndike มีอยู่ 3 ข้อคือ

1) กฎแห่งความพร้อม (Law of readiness) กล่าวถึงความพร้อมของผู้เรียนทั้งร่างกาย จิตใจ ทางร่างกาย หมายถึงความพร้อมทางวุฒิภาวะและอวัยวะของร่างกาย เช่น หูและตา ทางจิตใจหมายถึงความพร้อมที่เกิดจากความพึงพอใจเป็นสำคัญ คือถ้าเกิดความพอใจจะนำไปสู่การเรียนรู้ ถ้าไม่เกิดความพอใจจะทำให้การเรียนรู้หยุดชะงักไปได้

2) กฎแห่งการฝึกหัด (Law of exercise) กล่าวถึงความมั่นคงของการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับตอบสนองที่ถูกต้อง โดยการฝึกหัดทำซ้ำบ่อยๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้นานและคงทาถาวร

3) กฎแห่งผล (Law of effect) กล่าวถึงผลที่ได้รับ เมื่อแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้แล้วว่า ถ้าได้รับผลที่พอใจ อินทรีย์ก็อยากจะเรียนรู้ต่อไป แต่ถ้าได้รับผลที่ไม่พอใจ อินทรีย์ก็ไม่อยากเรียนรู้ หรือเกิดความเบื่อหน่ายต่อการเรียนรู้

จากทฤษฎีการเรียนรู้ของ Thorndike ทั้ง 3 ข้อ ดังที่กล่าวมานี้ ผู้วิจัยได้นำมาประยุกต์ใช้ทั้ง 3 ข้อ กล่าวคือ จากกฎข้อที่ 3.1 ของ Thorndike กล่าวถึง กฎแห่งความพร้อม ผู้วิจัยได้นำไปใช้ทุกขั้นตอนของการสอนเพราะผู้วิจัยเองเชื่อว่าเด็กจะเรียนรู้ได้ดีจะต้องมีความพร้อมก่อน ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญที่ผู้สอนทุกคนก็ต้องตระหนัก กล่าวคือไม่ว่าจะเป็นขั้นนำ ขั้นสอน ขั้นสรุป และขั้นวัดผลและประเมินผล ผู้เรียนจะต้องมีความพร้อมทั้งสิ้น ส่วนกฎข้อที่ 3.2 กฎแห่งการปฏิบัติ ผู้วิจัยก็ได้นำมาประยุกต์ใช้กับขั้นสอนในขั้นตอนการฝึกปฏิบัติ จากกฎข้อที่ 3.3 กฎแห่งผล ผู้วิจัยได้นำไปใช้เช่นกัน คือ ได้นำไปประยุกต์ใช้ในขั้นสรุปการสอน

ไพบูลย์ เทวรักษ์ (2540) ได้กล่าวถึงกฎการฝึกหัดไว้ว่า การฝึกหัดให้บุคคลทำกิจกรรมต่างๆ นั้น ผู้ฝึกจะต้องควบคุมและจัดสภาพการให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของตนเอง บุคคลจะถูกกำหนดลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออก

ดังนั้น ผู้สร้างแบบฝึกจึงจะต้องกำหนดกิจกรรมตลอดจนคำสั่งต่างๆ ในแบบฝึกให้ผู้ฝึกได้แสดงพฤติกรรมสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ผู้สร้างต้องการ

2. ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมของสกินเนอร์

ซึ่งมีความเชื่อว่าสามารถควบคุมบุคคลให้ทำตามความประสงค์ หรือแนวทางที่กำหนดได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงความรู้สึกทางจิตใจของบุคคลผู้นั้นว่าจะรู้สึกนึกคิดอย่างไร โดยมีการเสริมแรงเป็นตัวการเมื่อบุคคลตอบสนองการเร้าของสิ่งเร้าควบคู่กันในช่วงเวลาที่เหมาะสม สิ่งเร้านั้นจะรักษาระดับหรือเพิ่มการตอบสนองให้เข้มขึ้น

3. วิธีการสอนของกาเย่ซึ่งมีความเห็นว่า การเรียนรู้มีลำดับขั้นและผู้เรียนจะต้องเรียนรู้เนื้อหาที่ง่ายไปหายาก

พรรณี ช.เจนจิต (2538) ได้กล่าวถึงแนวคิดของกาเย่ ไว้ดังนี้

การเรียนรู้มีลำดับขั้น ดังนั้นก่อนที่จะสอนเด็กแก้ปัญหาได้นั้น เด็กจะต้องเรียนรู้ความคิดรวบยอด หรือกฎเกณฑ์มาก่อน ซึ่งในการสอนให้เด็กได้ความคิดรวบยอดหรือกฎเกณฑ์นั้น จะทำให้เด็กเป็นผู้สรุปความคิดรวบยอดด้วยตนเองแทนที่ครูจะเป็นผู้บอก การสร้างแบบฝึกจึงควรคำนึงถึงการฝึกตามลำดับขั้นจากง่ายไปหายาก

โดยสรุปแล้วผู้วิจัยก็ได้นำแนวคิดของทฤษฎีต่างๆ ที่ได้กล่าวมาไปใช้ในทุกขั้นตอนทั้งขั้นนำ ขั้นสอน ขั้นสรุปและขั้นวัดผลและประเมินผล ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง และมีแรงกระตุ้นในการที่จะรักการอ่านให้มากที่สุด

2. ลักษณะชุดฝึกทักษะภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ทักษะการอ่าน

การอ่านและเขียนเชิงวิชาการหลักสูตรภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ด้านการอ่านและเขียน เน้นพัฒนาและฝึกฝนด้านการอ่าน(Reading) การเขียน (Writing) และรวมถึงการแสดงความคิดเชิงวิพากษ์ (Critical Thinking) ที่เป็น
ส่วนสำคัญในคิดวิเคราะห์เนื้อหาเชิงวิชาการจากหนังสือเรียน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาในแต่ละด้าน..

- การใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง
- การวางโครงร่างและจัดลำดับความคิด
- เรียนรู้คำศัพท์หลากหลายและเลือกใช้ได้อย่างเหมาะสมและหลักสูตรนี้จะช่วยพัฒนาด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษให้
- เขียนได้อย่างถูกต้องตามขั้นตอน ครบถ้วน ตรงประเด็น
- เขียนอย่างคล่องแคล่ว ใช้สำนวนภาษาได้ลื่นไหล และมีใจความที่สวยงาม

ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ทักษะการเขียน

1. ความหมายชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ทักษะการเขียน

การเขียนเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งทักษะหนึ่ง เพราะการเขียนจะช่วยให้สามารถติดต่อ การสื่อสารกับผู้อื่นได้ ช่วยจดบันทึกสิ่งต่าง ๆ ที่เรียนหรือทราบมา และยังสามารถถ่ายทอดความรู้ ของตนให้ผู้อื่นทราบด้วย ผู้ที่ใช้ภาษาเขียนต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาให้ถูกต้องตาม ระเบียบแบบแผนเพราะถ้าผิดไป ความหมายก็จะผิดหรือไม่มีความหมายเลยก็ได้

เสนีย์ วิลาวรรณ (2544: 156) ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า หมายถึง การถ่ายทอด ความรู้ความรู้สึกนึกคิด เรื่องราว ตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ ไปสู่ผู้อื่นโดยใช้ตัวอักษรเป็น เครื่องมือในการถ่ายทอด การเขียนเป็นวิธีการสื่อสารที่สาคัญในการถ่ายทอดความรู้ความคิด และประสบการณ์ เพื่อสื่อไปยังผู้รับได้อย่างกว้างไกล นอกจากนั้นการเขียนยังมีคุณค่าในการบันทึกเป็นข้อมูล หลักฐานให้ศึกษาได้ยาวนาน

ภาณุ หาญจริง, พัฒนชัย ถนัดค้า, พนมวัลย์ สุริยมณฑล (2553) การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของบุคคลออกมาเป็นสัญลักษณ์ คือ ตัวอักษรเพื่อ สื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ จากความข้างต้น ท าให้มองเห็นความหมายของการเขียนว่า มีความ จ าเป็นอย่างยิ่งต่อการสื่อสารในชีวิตประจาวัน เช่น นักเรียนใช้การเขียนเขียนบันทึกความรู้สึก ท า แบบฝึกหัด และตอบข้อสอบ บุคคลทั่วไปใช้การเขียนเขียนจดหมาย ท าสัญญา พินัยกรรมและค้ า ประกัน เป็นต้น พ่อค้า ใช้การเขียนเพื่อโฆษณาสินค้า ท าบัญชี ท าใบสั่งของ ท าใบเสร็จรับเงิน แพทย์ใช้บันทึกประวัติคนไข้ เขียนใบสั่งยาและอื่น ๆ เป็นต้น ฟีนอคเชียโร (Finocchiaro. 1958:130) กล่าวว่าการเขียน คือความคิดที่แสดงออกใน ลักษณะของตัวอักษร นักเรียนจะแสดงออกจากสิ่งที่มีอยู่ในใจ ประสบการณ์ ความคิด และอารมณ์ ความรู้สึกที่แสดงออกมากับการเขียนตัวอักษรเหล่านั้น

อาราพอฟ (Arapoff. 1967:119-120) กล่าวว่า การเขียนเป็นกระบวนการทางความคิด และยังได้ย้าว่าในขณะที่เขียนจะต้องตั้งจุดมุ่งหมายเอาไว้ และพยายามเรียงลาดับความสาคัญให้ เป็นไปอย่างมีขั้นตอน

แมคคริมอน (McCrimon. 1978:3) กล่าวว่าการเขียนที่ดีจะต้องเป็นสื่อความคิด ความรู้สึกตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ ได้ และสามารถทาให้ผู้อื่นมีความเข้าใจได้ตรงกับผู้เขียน

โอลิวา (Oliva. 1988:152) กล่าวว่า การเขียนเป็นภาษาของผู้พูดในการที่จะสื่อความคิด ของตนไปสู่คนอื่น ในการสื่อความหมายนี้ขึ้นอยู่กับสัญลักษณ์ที่ใช้จะแสดงออกมากับการเขียน

อัจจิมา เกิดผล (2533: 73) กล่าวว่า การเขียน คือการสื่อสารความหมายโดยมีตัวอักษร เป็นเครื่องมือในการส่งสารเพื่อให้ผู้อื่นได้รับทราบความรู้ ความคิดและความรู้สึกของผู้เขียน

สนิท ตั้งทวี (2538: 21) กล่าวว่า การเขียนหมายถึงการแสดงความรู้ ความคิด และ ความรู้สึกที่มีอยู่ในใจออกมาให้ผู้อื่นได้รับรู้โดยใช้วิธีสัญลักษณ์ที่เรียกว่าตัวอักษร เพื่อให้ผู้อ่านได้ เข้าใจในเจตนาของผู้เขียน การเขียนตามค าบอกก็เป็นเทคนิคหนึ่งในการเขียน การเขียนตามคาบอก คือการใช้ทักษะ การฟัง การอ่าน การเขียนมาประกอบกันจึงเกิดประสิทธิภาพการเขียนได้ถูกต้องและนาไปใช้ ประโยชน์ในการสื่อสารได้

ปราณี ชนะชานันท์ (2547: 73) กล่าวว่า การเขียนตามค าบอกมี ความสาคัญมาก โดยเฉพาะในการพัฒนาการรับรู้เสียงของภาษาและตรงกันกับความเห็นส่วนใหญ่ เรื่องการเขียนตามคาบอกการท าเช่นนี้อาจเป็นกิจกรรมที่สนุกสนานได้ ครูอาจออกเสียงให้เด็กเขียน ในรูปภาพ ตารางบิงโก (bingo) และแผนเพิ่มมหาสมบัติ เด็กเลือกช่องที่จะเขียนเสียงลงไป และได้ แต้มถ้าเลือกช่องบางช่อง เด็ก ๆ อาจมีใบงานที่มีเสียงและคาอยู่แล้ว และทากิจกรรม เช่น ฟังเสียง หรือคาบอกเลือกค าตอบที่ถูกบนใบงาน แล้วโยงเข้าด้วยกัน เพื่อสร้างภาพหรือเดินทางไปตามเขา วงกต หรืออาจจะท ากิจกรรมในคลังเกม เช่น บิงโก (bingo) การสะกดคาด้วยตะเกียบ (Chopstick Spelling) การค้นหาขุมทรัพย์ (Treasure Hunt Challenge) อนึ่ง การเขียนตามคาบอก คือ การใช้ทักษะการฟัง การอ่าน การเขียน มาประกอบกันจึงจะ เกิดประสิทธิภาพการเขียนได้ถูกต้องและนาไปใช้ประโยชน์ในการสื่อสารได้ ดังนั้นการเขียนตามคำบอก คือ การอ่านออกเสียงเป็นการสื่อความหมายจากเรื่องที่อ่านไปสู่ผู้ฟัง ผู้อ่านจาเป็นต้องออก เสียงให้ถูกต้องชัดเจน คล่องแคล่ว และแบ่งวรรคตอนถูกต้อง จึงจะสื่อความหมายได้ดีในการเขียน ตามคำบอกอย่างสม่าเสมอจะทาให้อ่านเขียนได้ถูกต้อง สรุปได้ว่า การเขียน หมายถึง การสื่อความหมายหรือการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด เสนอ แนวคิด ของผู้เขียนอย่างมีจุดมุ่งหมาย โดยเรียงลาดับความสำคัญอย่างมีขั้นตอนและสื่อความหมายออกมาเป็นตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ ตลอดจนเป็นเรื่องราวได้ การเขียนอย่างน้อยต้อง ประกอบด้วยความสามารถในการสร้างประโยค การนำประโยคมาเรียบเรียงได้อย่างมีความหมาย เพื่อให้ผู้อ่านรับรู้และเข้าใจได้ตรงตามเจตนาของผู้เขียน

2. ลักษณะชุดฝึกทักษะภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ทักษะการเขียน

แฮริส (Harris. 1969:68-69) กล่าวว่า การเขียนโดยทั่วไปจะต้องมีองค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ เนื้อหาสาระที่ใช้ในการเขียน

2. การวางรูปแบบ (Form) ได้แก่ การจัดเรียงลาดับเนื้อหา

3. ไวยากรณ์ (Grammar) ได้แก่ การใช้โครงสร้างตามหลักไวยากรณ์ที่ถูกต้อง และ สื่อความหมายได้

4. ลีลา (Style) ได้แก่ การเลือกโครงสร้าง การเลือกคำ และสานวนต่าง ๆ ของภาษา ที่ใช้ในการเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอนเฉพาะหรือเพื่อทาให้เกิดอรรถรส

5.. กลไกการเขียน (Mechanics) ได้แก่การใช้สัญลักษณ์ต่างๆของภาษาที่ใช้ในการ เขียน เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ให้ถูกต้องตามเกณฑ์ของ ภาษานั้น ๆ ในการเขียนครูจะต้องให้นักเรียนเขียนโดยใช้คาที่ได้เรียนมาแล้ว เพื่อความคล่องแคล่ว และใช้ได้อย่างแม่นยำ

การเผยแพร่งานวิจัย

1. ความหมายของการเผยแพร่งานวิจัย

การเผยแพร่ผลงานวิจัยในที่ประชุมวิชาการระดับนานาชาติ หมายถึง การนำเสนอบทความวิจัยในที่ประชุมวิชาการ และบทความฉบับสมบูรณ์ (Full paper) ได้รับการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุม (Proceedings) ซึ่งการที่นักวิจัยจะดำเนินกิจกรรมทางวิชาการนี้ได้จำเป็นต้องมีส่วนประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ 1) สถาบันต้องมีแผนการวิจัย มีระบบและกลไกตลอดจนมีการสนับสนุนทรัพยากรให้สามารถดำเนินการได้ตามแผน 2) คณาจารย์มีส่วนร่วมใน

การวิจัยอย่างเข้มแข็ง โดยบูรณาการงานวิจัยกับการจัดการเรียนการสอน และพันธกิจด้านอื่นๆ ของสถาบัน และ 3) ผลงานวิจัยมีคุณภาพ มีประโยชน์ สนองยุทธศาสตร์ของชาติและมีการเผยแพร่อย่างกว้างขวาง

การเดินทางไปนำเสนอผลงานวิจัยต่างประเทศ โดยเฉพาะการนำเสนอภาคบรรยาย (Oral presentation) นั้น เป็นการเผยแพร่ชื่อเสียงหน่วยงาน เสริมสร้างศักยภาพของบุคลากร เป็นช่องทางในการสร้างความร่วมมือทางวิชาการต่อไปกับบุคคลในแวดวงวิชาชีพเดียวกันจากประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก และส่งเสริมการขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการในระดับที่สูงขึ้น ผู้เดินทางไปราชการประเภทนี้ต้องอยู่ภายในความเครียดและความกดดันเป็นอย่างมากจึงเป็นเหตุผลที่ว่าในแต่ละปีงบประมาณมีบุคลากรจำนวนไม่กี่คนที่เดินทางไปนำเสนอผลงานประเภทบรรยายต่างประเทศ เพราะต้องมีการเตรียมตัวในเรื่องการพูด และความเข้มแข็งทางวิชาการเป็นอย่างดี นอกจากนี้เอกสารการขออนุมัติเดินทางจากมหาวิทยาลัยมีขั้นตอนมากมาย ได้แก่ ขั้นตอนการเตรียมบทความวิจัยฉบับสมบูรณ์ การขออนุมัติการเดินทาง การนำเสนองานวิจัยภาคบรรยาย และการเขียนรายงานการเดินทาง ในขั้นตอนการขออนุมัติการเดินทางต้องผ่านความเห็นชอบจากบุคคลที่เกี่ยวข้องถึง 12 คน ทำให้เป็นการเสียเวลาเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นบทความที่นำเสนอนี้จึงคิดว่าจะเป็นแนวทางสำหรับบุคลากรมหาวิทยาลัยแม่โจ้ให้เดินทางไปนำเสนอผลงานวิจัยต่างประเทศด้วยความราบรื่นและมีเอกสารครบสำหรับการเขียนรายงานการเดินทาง

การนำเสนองานวิจัยต่างประเทศเป็นประสบการณ์ที่ยากจะลืมเลือนเพราะมีขั้นตอนมากมายที่เกี่ยวมาเกี่ยวข้องตั้งแต่ขั้นตอนการเตรียมตัวก่อนเดินทาง การขออนุมัติการเดินทาง การนำเสนองาน และการเขียนรายงานการเดินทาง พึงระลึกไว้เสมอว่า “หากคุณสามารถนำเสนองานวิจัยต่างประเทศ

ภาคบรรยายได้ 1 เรื่องแล้ว คุณจะได้รับความภาคภูมิใจเป็นรางวัลตอบแทนในความอุตสาหะและความทุ่มเทในที่สุด ซึ่งจะเป็นเครื่องช่วยผลักดันให้คุณเดินทางไปนำเสนองานวิจัยต่างประเทศครั้งต่อ ๆ ไปได้ง่ายกว่าครั้งแรก นั่นคือคุณได้ก้าวข้ามความกลัวในการนำเสนองานวิจัยด้วยภาษาอังกฤษไปเรียบร้อยแล้ว(สุเนตร สืบค้า, 2559-2560

การเตรียมเพื่อการเผยแพร่ผลงานวิจัย ในที่นี้หมายถึง การเตรียมความพร้อมของผู้วิจัยเพื่อการเผยแพร่ผลงานวิจัยที่ทำแล้วเสร็จไปสู่เวทีวิชาการ 3 รูปแบบ คือ 1.การเตรียมนำเสนอผลงานวิจัยด้วยการพูด(Oral Presentation) 2.การนำเสนอผลงานวิจัยด้วยโปสเตอร์(Poster Presentation) 3.การนำเสนอผลงานวิจัยด้วยการตีพิมพ์เผยแพร่รับรอง

2. รูปแบบของการเผยแพร่งานวิจัย

2.1 การเตรียมนำเสนอผลงานวิจัยด้วยการพูด(Oral Presentation)

เมื่อท่านทำวิจัย หรือมีผลงานวิจัยที่ทำแล้วเสร็จ ท่านควรหาเวทีไปนำเสนอผลงานได้ทั้งในและต่างประเทศโดยการเตรียมความพร้อม ดังนี้

1. ค้นหาแหล่ง/การจัดประชุมที่จะไปนำเสนอผลงานวิจัยที่สอดคล้องกับเรื่องที่ทำวิจัย ทั้งในประเทศ และต่างประเทศ เช่น จากจดหมายประชาสัมพันธ์ การประชาสัมพันธ์ในเครือข่ายคอมพิวเตอร์

2. สมัครลงทะเบียนไปนำเสนอผลงาน โดยระบุวิธีการนำเสนอด้วยการพูด ศึกษาวิธีการลงทะเบียนให้ละเอียด เช่น ลงทะเบียนด้วยจดหมายราชการ โทรสาร ทาง e-mail การจ่ายค่าลงทะเบียน และต้องการให้ส่งเอกสารประกอบการสมัครอะไรบ้าง (ถ้าต่างประเทศให้ดูที่ Call for Abstract)

3. ติดตามผลการตอบรับให้ไปนำเสนอจากผู้จัด ระหว่างรอผลการตอบรับควรเตรียมเนื้อหาการนำเสนอไปพร้อมกันด้วย

4. เมื่อได้รับการตอบรับแล้ว ศึกษารายละเอียดของวิธีการนำเสนอให้ดี ผู้จัดจะแจ้งเวลาและขั้นตอนการนำเสนอมาให้ว่าใช้เวลาคนละกี่นาที ภาษาที่ใช้นำเสนอ สถานที่/ห้องประชุม สื่อประกอบการพูด เช่นpower point ผู้จัดให้นำสื่อไปเตรียมลงเครื่องคอมพิวเตอร์ก่อนเวลาพูดเมื่อไร ที่ใด เพื่อจะได้เตรียมตัวล่วงหน้าได้ทันตามกำหนดเวลา

5. ออกแบบและผลิตสื่อที่จะใช้ประกอบการพูด โดยกำหนดหัวข้อเรื่อง เนื้อหา รูปภาพ รูปกราฟ หรือ ตาราง เฉพาะที่มีความสำคัญ เหมาะสมกับเวลาที่จะนำเสนอ เช่น จำนวนกี่สไลด์ เลือกใช้ตัวอักษร สีตัวอักษรและสีพื้นสไลด์ที่เหมาะสม ดึงดูดความสนใจ อ่านง่ายชัดเจน

สบายตา มีใจความสำคัญที่ต้องการจะนำเสนอ ครบ เข้าใจง่าย โดยพิจารณาให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย

6. เตรียมตัวเรื่องการพูด โดยซ้อมพูดล่วงหน้าให้ได้ทันตามกำหนดเวลา และเตรียมเรื่องภาษาที่ใช้พูด

7. ศึกษาเรื่องสถานที่จัดประชุม ที่พัก และการเดินทางล่วงหน้า เพื่อไปนำเสนอได้ทันกำหนดเวลา

8. จัดเตรียมงบประมาณในการเดินทาง / ที่พัก และหลักฐานการเบิกจ่ายตามระเบียบการเบิกจ่ายฯ

2.2 การนำเสนอผลงานวิจัยด้วยโปสเตอร์(Poster Presentation)

1. ค้นหาแหล่ง/การจัดประชุมที่จะไปนำเสนอผลงานวิจัยที่สอดคล้องกับเรื่องที่ทำวิจัย ทั้งในประเทศ และต่างประเทศ เช่น จากจดหมายประชาสัมพันธ์ หรือการประชาสัมพันธ์ทางเครือข่ายคอมพิวเตอร์

2. สมัครลงทะเบียนไปนำเสนอผลงาน โดยระบุวิธีการนำเสนอด้วยโปสเตอร์ ศึกษาวิธีการลงทะเบียนให้ละเอียด เช่น ลงทะเบียนด้วยจดหมายราชการ โทรสาร ทาง e-mail การจ่ายค่าลงทะเบียน และต้องการให้ส่งเอกสารอะไรประกอบการสมัครบ้าง (ถ้าต่างประเทศให้ดูที่ Call for Abstract)

3. ติดตามผลการตอบรับให้ไปนำเสนอจากผู้จัด ระหว่างรอผลการตอบรับควรเตรียมเนื้อหาสำหรับการนำเสนอไปพร้อมกันด้วย

4. เมื่อได้รับการตอบรับแล้ว ศึกษารายละเอียดของโปสเตอร์ให้ดี ผู้จัดจะแจ้งขนาดของโปสเตอร์มาว่าต้องเตรียมโปสเตอร์ขนาด กว้าง x ยาว เท่าไร ใช้ติดบนพื้นที่แบบใด ซึ่งมีความสำคัญมาก จะต้องทำขนาดให้ตรงตามขนาดที่แจ้งมา เพราะจะพอดีกับพื้นที่ที่ผู้จัดเตรียมไว้ให้ติดแสดงโปสเตอร์ มิฉะนั้นจะหาที่ติดโปสเตอร์ไม่ได้ รวมทั้งการเตรียมอุปกรณ์การติด เช่น ต้องเจาะมุมใส่ห่วง หรือติดด้วยเทปกาว หรือเตรียมที่แขวน ซึ่งจะต้องออกแบบให้เก็บโปสเตอร์ในการเดินทางได้สะดวกไม่ชำรุดง่าย ทั้งทางรถยนต์ ทางเครื่องบิน

5. ออกแบบโปสเตอร์ ต้องการให้มีอะไรบนโปสเตอร์บ้าง เช่น จำนวนหัวข้อเรื่อง จำนวนข้อความเนื้อหาใจความสำคัญที่ต้องการนำเสนอ จำนวนรูปภาพ รูปกราฟ หรือตาราง โดยเลือกเฉพาะที่มีความสำคัญ เหมาะสมกับขนาดของโปสเตอร์ เพื่อมิให้ตัวอักษรเล็กเกินไป ควรมีความเชื่อมโยงกัน และเลือกใช้สีที่เหมาะสมดึงดูดความสนใจโดดเด่น อ่านได้ชัดเจน เข้าใจง่าย ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย

6. เลือกใช้วัสดุที่เหมาะสม สวยงาม คงทน สะดวกในการพกพาเดินทางได้อย่างปลอดภัย ไม่ยับง่าย มีกล่องใส่ หรือมีปลอกหุ้มเวลาเดินทาง เช่น เป็นแบบ Out door หรือ In door

7. หาแหล่ง/ร้านรับจ้างทำโปสเตอร์ที่มีความสวยงามชัดเจน เสร็จทันตามกำหนดเวลา โดยสอบถามหาข้อมูลจากผู้ที่เคยจ้างทำ

8. จัดเตรียมงบประมาณในการทำโปสเตอร์ไว้ล่วงหน้า และขอใบเสร็จรับเงินตามระเบียบการเบิกพัสดุฯ

9. วางแผนเรื่องการอธิบาย หรือ ตอบคำถาม กรณีที่มีผู้ซักถาม

10. ศึกษาเรื่องเวลา และสถานที่ ที่ผู้จัดกำหนดให้ไปติดโปสเตอร์ล่วงหน้า รวมทั้งวางแผนการเดินทางและจองที่พักล่วงหน้า ถ้าเป็นต่างประเทศต้องเตรียมเรื่องหนังสือเดินทาง ตั๋วเครื่องบิน และภาษาที่ใช้สื่อสาร

การนำเสนอผลงานวิจัยด้วยการตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัยในวารสารวิชาการที่ได้รับการรับรอง

1. วางแผนเตรียมการเรื่องการตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัยในวารสารไว้ล่วงหน้าตั้งแต่การวางแผนทำวิจัย และศึกษาข้อมูลว่ามีวารสารเล่มใดที่สนใจ เป็นวารสารที่ได้รับการรับรองในระดับใด ตรงตามเกณฑ์ที่ต้องการหรือไม่ หัวข้อเรื่องที่ทำวิจัยและระเบียบวิธีวิจัยสอดคล้องกับแนวทางของวารสารที่ต้องการหรือไม่ การได้ลงตีพิมพ์ในวารสารจะต้องใช้งบประมาณเท่าไร จะได้เตรียมการของบประมาณไว้ล่วงหน้า หรือต้องสมัครเป็นสมาชิกของวารสารเล่มนั้นติดต่อกันกี่ปี จะได้เตรียมการสมัครสมาชิกไว้ล่วงหน้า

2. จัดเตรียมบทความต้นฉบับที่จะตีพิมพ์เผยแพร่ โดยกำหนดหัวข้อเรื่อง และรายละเอียดของเนื้อหาว่าต้องการหัวข้อใดบ้าง ความยาวแต่ละหัวข้อมากน้อยเท่าไร รวมทั้งหมดไม่เกินกี่หน้า (โดยประมาณ 15-25 หน้า) ตามที่บรรณาธิการกำหนดแบบฟอร์ม และจำนวนหน้าไว้ ถ้าไม่ดำเนินการตามนั้น อาจจะไม่ได้รับการพิจารณาเนื่องจากวารสารแต่ละเล่มจะวางโครงสร้างจำนวนเรื่องและจำนวนหน้าไว้แล้ว ถ้าขาดหรือเกินจะไม่มีพื้นที่ให้ตีพิมพ์

3. เขียนบทความวิจัยตามหัวข้อและความยาวที่วางแผนไว้ โดยเขียนขึ้นใหม่ให้มีความต่อเนื่องเชื่อมโยงกันทั้งเรื่อง และเน้นความสำคัญที่ต้องการเสนอให้ผู้อ่านทราบ ไม่ใช่การย่องานวิจัยเล่มใหญ่ทุกหัวข้อแบบสั้นๆ

4. อ่านทบทวนตรวจสอบการสะกดถูกต้อง เนื้อหา ระเบียบวิธีวิจัย การเขียนอ้างอิง และบรรณานุกรมตามระบบที่วารสารกำหนด แล้วแก้ไขให้ถูกต้อง

5. ส่งบทความไปตีพิมพ์เผยแพร่ แล้วต้องติดตามผลกับทางบรรณาธิการเป็นระยะๆ ถ้ามีการแก้ไข ทางบรรณาธิการจะส่งต้นฉบับกลับมา ผู้เขียนควรรีบดำเนินการแก้ไข เพราะถ้าปล่อยทิ้งไว้จะขาดความต่อเนื่องและหลงลืมประเด็นได้ ถ้ามีข้อสงสัยควรติดต่อกลับไปถามหรือเจรจาต่อรองกับบรรณาธิการให้เข้าใจตรงกัน

6. ส่งต้นฉบับบทความกลับไปที่บรรณาธิการเพื่อการตีพิมพ์ใหม่ แล้วติดตามเป็นระยะเช่นเดียวกับข้อ 5ข้อสำคัญคือต้องจดจ่อ ไม่ย่อท้อ ให้กำลังใจตนเองจนกว่าจะทำได้สำเร็จและได้รับการตีพิมพ์ลงในวารสารวิชาการที่ได้รับการรับรอง

3. ความสำคัญของการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษ

การเผยแพร่ผลงานวิชาการและงานวิจัยมีความสำคัญต่อความเจริญก้าวหน้าของการศึกษาในศาสตร์สาขาต่างๆ การรวมทั้งยังมีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมทั้งในทุกระดับทั้งในประเทศและระดับโลก ความรู้จากผลงานวิชาการและงานวิจัยทำให้เข้าใจสภาพปัญหารวมถึงการค้นพบใหม่ๆ ที่นำไปสู่การหาวิธีในการแก้ปัญหาและการพัฒนาด้านต่างๆ ซึ่งองค์ความรู้ที่ได้จากงานวิชาการและงานวิจัยสามารถนำไปใช้แก้ปัญหา ปรับปรุงพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์สังคมและสิ่งแวดล้อมได้

การเผยแพร่ผลงานวิชาการและงานวิจัยมีหลายรูปแบบ เช่น หนังสือตำรา การตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ การนำเสนอในที่ประชุมวิชาการ สื่อการสอน เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลงานวิชาการในรูปแบบงานวิจัยซึ่งนักวิชาการหรือเจ้าของผลงานนิยมตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ (Academic Journal) หรือเผยแพร่ในการประชุมวิชาการ (Proceeding หรือบางทีใช้คำว่า Conference หรือ Meeting) ความน่าเชื่อถือของวารสารวิชาการหรือการประชุมวิชาการค่อนข้างมีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อเจ้าของผลงานวิชาการในการเลือกที่จะส่งผลงานของตนไปตีพิมพ์หรือเข้าร่วมนำเสนอผลงานในการประชุมวิชาการ โดยความน่าเชื่อถือดังกล่าวดูได้จากการที่วารสารวิชาการหรือการประชุมวิชาการนั้นมีคณะกรรมการกลั่นกรองผลงาน (Peer Review) รวมทั้งพิจารณาจาก Impact Factor หรือค่าควอไทล์ (Quartile) ของวารสารวิชาการนั้นๆ เป็นต้น

วัตถุประสงค์ของ การเผยแพร่ผลงานวิชาการและงานวิจัยการเผยแพร่ผลงานวิชาการหรืองานวิจัยอาจมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างไปตามแต่เหตุผลส่วนตนของเจ้าของผลงานวิชาการ เช่น บางคนต้องการเผยแพร่องค์ความรู้ที่ตนได้สั่งสมหรือได้ศึกษาค้นพบ ในขณะที่บางคนอาจทำผลงานวิชาการเพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอนในหลักสูตร หรือบางคนอาจมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างชื่อเสียงให้แก่ตนเองและสถาบันที่ตนทำงานอยู่ เป็นต้น นอกจากนี้เจ้าของผลงานวิจัยอาจเผยแพร่ผลงานวิจัยเพื่อทำตามข้อกำหนดของเงื่อนไขในการสำเร็จการศึกษาเนื่องจากสถาบันอุดมศึกษาบางแห่งได้กำหนดเงื่อนไขการสำเร็จการศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับบัณฑิตศึกษา (ระดับปริญญาโทหรือเอก) ไว้ว่านักศึกษาต้องมีการเผยแพร่ผลงานวิทยานิพนธ์ (Thesis) หรือการศึกษาค้นคว้าอิสระ (Independent Study หรือ IS) เป็นเงื่อนไขหนึ่งในการขอสำเร็จการศึกษาของนักศึกษา ซึ่งวิธีการเผยแพร่ผลงานวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาหลักสูตรปริญญาโทหรือเอกนั้น กำหนดให้ต้องเป็นการเผยแพร่ผลงานที่เป็นส่วนหนึ่งหรือผลงานทั้งหมดของวิทยานิพนธ์ในวารสารหรือสิ่งพิมพ์ทางวิชาการที่เป็นที่ยอมรับในวงวิชาการในสาขาวิชาที่นักศึกษาสำเร็จการศึกษาและมีระบบประเมินบทความโดยกองบรรณาธิการ (Editorial Review) หรือโดยผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก (Peer Review) หรือเผยแพร่ในที่ประชุมวิชาการที่มีระบบประเมินบทความโดยผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก และมีการจัดทำรายงานการประชุมวิชาการ (Proceedings) ที่ลงบทความวิจัยเรื่องเต็ม (Full Paper) เป็นต้น การเผยแพร่ผลงานวิชาการยังมีความสำคัญต่อการการขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการของอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ (ผศ.) รองศาสตราจารย์ (รศ.) และศาสตราจารย์ (ศ.)

แต่ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นการเผยแพร่ผลงานวิชาการและงานวิจัยด้วยรูปแบบใดหรือมีวัตถุประสงค์ส่วนบุคคลอย่างไรก็ตาม ในการเผยแพร่ผลงานวิชาการและงานวิจัยก็มีข้อกำหนดเกี่ยวกับจริยธรรมในการเผยแพร่ผลงานวิชาการและผลงานวิจัย (Publishing Ethics) ไว้ด้วยเช่นกัน

การผิดจริยธรรมและแรงจูงใจใน การผิดจริยธรรมในการเผยแพร่ผลงานวิชาการและงานวิจัย

ถึงแม้จะมีข้อกำหนดเกี่ยวกับจริยธรรมในการเผยแพร่ผลงานวิชาการและผลงานวิจัยรวมทั้งกฎเกณฑ์และข้อบังคับต่างๆที่ทางวารสารวิชาการหรือการประชุมวิชาการได้กำหนดไว้ แต่ก็พบว่ามีการกระทำผิดจริยธรรมในการเผยแพร่ผลงานวิชาการและผลงานวิจัย (Publishing Ethical Misconduct) เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ การกระทำที่ผิดจริยธรรมในการเผยแพร่ผลงานวิชาการและผลงานวิจัยมีได้หลายลักษณะ โดยการกระทำที่เข้าข่ายผิดจริยธรรมในการเผยแพร่ผลงานวิชาการและงานวิจัยที่พบบ่อยและเป็นปัญหากันมากในปัจจุบันมักพบว่ามีรูปแบบดังต่อไปนี้

- การลอกเลียนผลงาน (Plagiarism)
- การปลอมแปลง ดัดแปลง ข้อมูล (Fabrication and Falsification)
- การส่งต้นฉบับซ้อน (Simultaneous Manuscript Submission) และการเผยแพร่ผลงานซ้ำซ้อน (Duplicate Publication)
- ความขัดแย้งในการเป็นผู้นิพนธ์ (Authorship Conflict) เป็นต้น

แรงจูงในที่อาจเป็นสาเหตุให้บุคคลกระทำผิดจริยธรรมในการเผยแพร่ผลงานวิชาการและผลงานวิจัยอาจมาจากผลประโยชน์ที่ได้จากการเผยแพร่ผลงานวิชาการและผลงานวิจัย เช่น การนำไปขอสำเร็จการศึกษาโดยเฉพาะในหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาทั้งปริญญาโทและเอกที่กำหนดให้ผลงานวิทยานิพนธ์ต้องได้รับการตีพิมพ์หรือนำเสนอในการประชุมวิชาการก่อนจึงจะสามารถจบการศึกษาได้ นอกจากนี้แจงจูงใจอีกอย่างหนึ่งคือการนำไปขอตำแหน่งวิชาการเพื่อเป็นเกียรติ ชื่อเสียงและเป็นการเพิ่มรายได้จากเงินประจำตำแหน่งทางวิชาการที่ได้มา และบางคนอาจมีแรงจูงใจจากตัวเงินเพราะสามารถนำไปขอทุนสนับสนุนการตีพิมพ์ ทุนสนับสนุนการวิจัยหรือรางวัลให้แก่ผลงานวิชาการหรืองานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ เป็นต้น นอกจากแรงจูงใจที่กล่าวมาข้างต้นการทำผิดจริยธรรมดังกล่าวอาจเกี่ยวข้องการขาดจิตสำนึกของผู้กระทำเอง

อย่างไรก็ตามในการขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการของสถาบันบางแห่งได้กำหนดกฎเกณฑ์เกี่ยวกับผลงานวิชาการและผลงานวิจัยที่จะนำมาประกอบการขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการไว้ว่าผลงานที่ใช้ประกอบการขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการนั้นต้องให้ผู้เสนอขอตำแหน่งทางวิชาการจัดทำหนังสือรับรองว่าต้องไม่มีเนื้อหาที่ซ้ำซ้อนกันกับที่เคยเผยแพร่ในวารสารวิชาการอื่นๆไปแล้ว รวมทั้งไม่นำผลงานของตนเองในเรื่องเดียวกันไปเผยแพร่ในวารสารวิชาการมากกว่าหนึ่งฉบับในลักษณะที่จะทำให้เข้าใจผิดคิดว่าเป็นผลงานใหม่

การเผยแพร่ผลงานวิจัยของบุคลากรในสถาบันย่อมเป็นการสนับสนุนความเข้มแข็งทางวิชาการ นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างชื่อเสียงภาพลักษณ์ที่ดีให้แก่สถาบันต้นสังกัดด้วย ดังนั้นแต่ละสถาบันจึงสนับสนุนให้บุคลากรในสถาบันได้เผยแพร่ผลงานวิจัยด้วยการตีพิมพ์หรือการนำเสนอผลงานวิจัยในการประชุมวิชาการ ด้วยการสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ เช่น ค่าเดินทาง ค่าที่พัก ค่าจัดเตรียมเอกสารในการไปนำเสนอผลงานวิจัยในการประชุมวิชาการทั้งในและต่างประเทศ รวมทั้งอาจมีการให้เงินรางวัลแก่เจ้าของผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่มี Impact Factor หรือวารสารวิชาการอยู่ในควอไทล์ 1-4 เช่น หากผลงานวิชาการหรืองานวิจัยได้รับการตีพิมพ์ในวารสารที่อยู่ในควอไทล์ที่ 1 (Q1) หรือควอไทล์ที่ 2 (Q2) ทางสถาบันจะให้เงินสนับสนุนบทความวิจัยละ 50,000 บาท เป็นต้น ทั้งนี้บางสถาบันมีการตั้งเงื่อนไขไว้ด้วยว่าผลงานที่จะตีพิมพ์หรือนำไปเสนอในที่ประชุมวิชาการที่จะสมัครรับทุนสนับสนุนหรือรางวัลจากสถาบันจะต้องให้เจ้าของผลงานรับรองว่าผลงานทางวิชาการนั้นไม่ได้มีการตีพิมพ์หรือเผยแพร่ซ้ำซ้อนและผลงานทางวิชาการนั้นไม่เคยขอหรืออยู่ระหว่างการขอรับเงินสนับสนุนการตีพิมพ์เผยแพร่จากแหล่งอื่น

การสำรวจ การผิดจริยธรรมในการเผยแพร่ผลงานวิชาการและงานวิจัยแม้ในต่างประเทศจะมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่ผลงานทางวิชาการและงานวิจัยซ้ำซ้อนอยู่มากพอสมควร แต่สำหรับในประเทศไทยผู้เขียนได้ลองหาข้อมูลงานวิจัยเกี่ยวกับการกระทำผิดผิดจริยธรรมในการเผยแพร่ผลงานวิชาการและผลงานวิจัย แต่ยังยังไม่เคยพบงานวิจัยใดที่กล่าวถึงการกระทำผิดผิดจริยธรรมในการเผยแพร่ผลงานวิชาการและผลงานวิจัยของบุคลากรในสถาบันการศึกษาทั้งที่เป็นอาจารย์ นักวิจัยและนักศึกษาว่ามีจำนวนมากน้อยเพียงไร เป็นการกระทำผิดในรูปแบบใดและมีลักษณะอย่างไรบ้าง ทำให้ขาดข้อมูลในการในไปกำหนดเป็นนโยบายในการ

ป้องกันการกระทำผิดผิดจริยธรรมในการเผยแพร่ผลงานวิชาการและผลงานวิจัยรวมทั้งบทลงโทษ ผู้เขียนจึงสนใจที่จะทำการสำรวจการกระทำผิดจริยธรรมในการเผยแพร่ผลงานวิชาการและผลงานวิจัย โดยเฉพาะในรูปแบบของการเผยแพร่ผลงานซ้ำซ้อน (Duplicate Publication) โดยการพิจารณาว่าผลงานวิชาการและผลงานวิจัยที่เป็นการเผยแพร่ผลงานซ้ำซ้อนนั้นมีเงื่อนไขดังต่อไปนี้

1. มีสมมติฐานเหมือนกัน
2. ใช้กลุ่มตัวอย่างเดียวกัน
3. ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเหมือนกันหรือคล้ายกัน
4. ได้ผลวิจัยเหมือนกัน
5. มีชื่อผู้แต่งอย่างน้อย 1 คนที่ซ้ำกันกับที่ปรากฏในต้นฉบับที่ตีพิมพ์
6. ไม่มีข้อมูลใหม่หรือมีข้อมูลใหม่เพิ่มเข้ามาเล็กน้อย
7. ไม่ได้อ้างอิงผลงานบางส่วน (Partial หรือ Snapshot) ผลงานที่มีความคาบเกี่ยวกัน (Overlap) หรือผลงานเดียวกัน (Similar) ที่เคยเผยแพร่ในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งไปก่อนหน้านี้แล้ว

ผลการสำรวจผลงานวิชาการและผลงานวิจัยที่มีการเผยแพร่ซ้ำซ้อนโดยใช้เงื่อนไขดังกล่าวข้างต้น พบว่ามีผลงานที่กระทำผิดจริยธรรมในการเผยแพร่ผลงานวิชาการและผลงานวิจัยที่เข้าข่ายการเผยแพร่ผลงานซ้ำซ้อน (Duplicate Publication) ดังต่อไปนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

บุบผา อยู่ทรัพย์ (2012, หน้า201) ได้สรุปผลการวิจัยเรื่องการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาผ่านการเรียน การสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนได้ดังนี้ นักศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มีระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองในระดับต่ำ ก่อนการใช้คู่มือนักศึกษา และการใช้คู่มือนักศึกษาประกอบการเรียนการสอน ทำให้ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองสูงขึ้นในระดับปานกลาง และเมื่อเปรียบเทียบระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาแต่ละหลักสูตรที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อการ

สื่อสารและทักษะการเรียน ก่อน และหลังการใช้คู่มือนักศึกษา พบว่าแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 ทั้งภาพรวมและรายด้าน

NUUNEOIBlog แต่ก่อนก็เคยคิดนะว่าภาษาอังกฤษเป็นเรื่องของความสามารถเฉพาะตัวที่ฝึกกันไม่ได้ แต่หลังจากใช้ชีวิตผ่านไปเรื่อยๆ เจอแม่ค้าหรือผู้คนตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆพูดภาษาอังกฤษแบบ Tinglish (ไม่สนใจ Tense ใดๆ สลับตำแหน่งไปมาผิด) แต่ก็สื่อสารกับต่างชาติได้อย่างไม่มีปัญหาก็ทำให้รู้แล้วว่าจริงๆแล้ว Key หลักอยู่ที่ "การฝึกฝน" ล้วนๆเลย

(ลิ้งค์อ้างอิง : https://nuuneoi.com/blog/blog.php?read_id=842)

Blog TOPICA Native (2560) ได้กล่าวว่า ปัญหาที่ใหญ่ที่สุดในการเรียนภาษาหลังจากฉันได้ลองมา 6 เดือนก็คือ พวกเราเริ่มต้นกันแบบผิดๆ และมีเป้าหมายหรือแรงจูงใจในการเรียนแบบผิดๆที่ผ่านมาพวกเราเรียนเพียงเพื่อหวังให้สอบผ่าน หรือเพื่อความก้าวหน้าในอาชีพในงานเท่านั้น สำหรับฉันเหตุผลที่เป็นแรงจูงใจที่ดีที่สุดก็คือการทำให้ผู้อื่นประทับใจ เมื่อได้รู้จักกันก็ได้เรียนรู้จากผู้ชายคนนั้น เขาหลงใหลในภาษา เขาชอบที่จะศึกษาเรื่องเกี่ยวกับวรรณกรรมและภาพยนตร์ ดังนั้นเขาจึงเริ่มต้นที่จะฝึกฝนจากการอ่านและลองนำมาใช้พูดจริงๆกับทุกคนที่เขาพบ

2. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาสื่อภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาสื่อภาษาอังกฤษนั้น มีนักการศึกษาได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาสื่อภาษาอังกฤษทางด้านแบบฝึกทักษะหรือสื่ออื่นๆเช่นสื่อที่เกี่ยวกับ สไลด์ วิดีโอเทป เป็นต้น แต่ยังไม่พบว่ามีผู้ใดผลิตสื่อมัลติมีเดียโดยการใช้โปรแกรมมูดเดิ้ลในรายวิชาภาษาอังกฤษ มีเพียงผู้ทำวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาสื่อภาษาอังกฤษในรูปแบบต่างๆดังรายละเอียดดังน็

งานวิจัยในประเทศ

อิทธิพล เหล็กกล้า (2545) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ศึกษาดัชนีประสิทธิผลแบบฝึกทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการฟัง-พูด

ภาษาอังกฤษโดยใช้แผนการสอนและแบบฝึกทักษะการฟัง-พูดสำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ บัตรสถานการณ์ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบประเมินระดับความสามารถทางทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และแบบประเมินพฤติกรรมการเรียน ผลการศึกษาพบว่า แบบฝึกทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำทั้ง 5 ชุด ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญอยู่ในระดับเหมาะสมมาก นักเรียนมีความสนใจในการศึกษาเอกสาร ใบงาน และใบความรู้ มีความตั้งใจในการประกอบกิจกรรมและงานที่มอบหมาย มีความกระตือรือร้นในการสนทนาและซักถามปัญหา และมีความกล้าแสดงออกในการสนทนา สำเนียงชัดเจน อยู่ในระดับปานกลางถึงมาก

คงศักดิ์ สังฆมานนท์ (2547) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาวิธีสอนฟัง-พูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล โดยมีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) พัฒนาวิธีสอนฟัง-พูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล และ 2) ศึกษาผลของการใช้วิธีสอนที่พัฒนาขึ้นที่มีต่อความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา การดำเนินการใช้การวิจัยปฏิบัติการ 2 วงจร กลุ่มตัวอย่างในวงจรที่ 1 คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง แผนกวิชาการบัญชี ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 29 คน และกลุ่มตัวอย่างในวงจรที่ 2 คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิศวกรรมไฟฟ้ากำลังปีที่ 2 ที่เรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษเทคนิค 1 ในภาคเรียนที่ 3 (ภาคฤดูร้อน) ปีการศึกษา 2546 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการสอน 2) แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 3) แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียน 4) แบบบันทึกการเรียน 5) แบบประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ 6) แบบประเมินตนเองของนักศึกษา 7) แบบสอบถามของนักศึกษา และ 8) แบบสัมภาษณ์นักศึกษา การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่าวิธีสอนซึ่งมี 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การแนะนำโครงงานนำเสนอการฟัง-พูด 2) การเรียนรูปแบบภาษา 3) การเตรียมการพูด 4) การฝึกพูด และ 5) การนำเสนอการพูด ช่วยให้นักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

รุ่งทิพย์ วัฒนา (2550) ได้ศึกษาการพัฒนาบทเรียนบนเครือข่ายอินเตอร์เน็ต เรื่อโปรแกรมสำหรับงานกราฟิก กลุ่มสาระการงานอาชีพและเทคโนโลยี ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัยลพบุรี อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 จำนวน

36 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ บทเรียนบนเครือข่ายอินเตอร์เน็ต เรื่องโปรแกรมสำหรับงานกราฟิก แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการศึกษาครั้งนี้พบว่า บทเรียนบนเครือข่ายอินเตอร์เน็ต เรื่องโปรแกรมสำหรับงานกราฟิก ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัยลพบุรี ปีการศึกษา 2550 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ความก้าวหน้าทางการเรียนสูงกว่าร้อยละ 15

งานวิจัยต่างประเทศ

เกอเวอ(Gerver, 2009, 1) ได้ทำการตรวจสอบผลของการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและการระลึกได้ กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ฝึกการแปลจำนวน 9 คน ให้ทำการติดตาม ฟัง และแปลข้อความเป็นภาษาอังกฤษจากภาษาฝรั่งเศส 3 บทความ จากการทดสอบจากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจและการระลึกได้ แสดงให้เห็นว่าคะแนนของความเข้าใจที่ได้จกการฟังสูงกว่าคะแนนของความเข้าใจจากการแปลข้อความอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เชน (Chen, 2008, 1) ได้ทำการวิจัยเพื่อออกแบบและสร้างสื่อ ซึ่งได้แก่ สไลด์และวิดีโอเทปเพื่อใช้งานฝึกทักษะการฟัง-พูด เพื่อการสื่อสาร เช่น การพูดในที่ชุมชน เพราะผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญของทักษะการฟังและทักษะการพูด ซึ่งเป็นพื้นฐานของการสื่อสาร การสื่อสารจะสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อมีความสามารถที่จะเลือกใช้สัญลักษณ์ได้ถูกต้องในการแสดงความคิด ความรู้สึกต่างๆ เพื่อสื่อความหมายไม่ว่าจะเป็นการพูดหรือการใช้ท่าทางต่างๆ ผู้วิจัยใช้เวลาในการเตรียมงานวิจัยและดำเนินงานวิจัยเพื่อโปรแกรมการสร้างเครื่องมือ การสอนทักษะการฟังและการพูดสมบูรณ์ โดยช่วงแรกเป็นการศึกษาทฤษฎีเพื่อสร้างเครื่องมือสำหรับฝึกทักษะการฟัง-พูดในที่ชุมชน และมีการประเมินผลเพื่อปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือ จากผลการวิจัยพบว่า ความจำเป็นในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดในที่ชุมชนเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ ทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ ผู้วิจัยเสนอแนะว่า สังคมจำเป็นต้องมี การพัฒนาการพูดในที่ชุมชน และทักษะการฟังเป็นอย่างยิ่ง

จากงานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาสื่อภาษาอังกฤษพบว่า สื่อการสอนมีความสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา เช่น ชุดการสอน เทปบันทึกเสียง เทปบันทึกภาพ หรือสื่ออื่นๆที่สนองการเรียนการสอนได้ ไม่ว่าผู้เรียนจะเรียนอยู่ในระดับใดก็ตาม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้สอนที่จะต้องเลือกวิธีการสอนให้เหมาะกับบทเรียนและสื่อที่จะนำไปใช้ วิธีการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมี

ประสิทธิภาพในการใช้ภาษามากที่สุด วิธีสอนที่ให้ผู้เรียนได้เป็นผู้ใช้ภาษา เช่นการแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร รวมถึงการใช้สื่อการสอนต่างๆ เช่น เพลง เทปบันทึกเสียง เทปบันทึกภาพที่ใช้เจ้าของภาษาโดยตรงและสื่อมัลติมีเดียสอนภาษา เป็นต้น สื่อเหล่านี้จะมีประโยชน์มากในการนำมาใช้สอนภาษา ถ้าผู้สอนเลือกสื่อที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนให้ตรงกับเนื้อหาของบทเรียน จุดประสงค์ และตัวผู้เรียน ก็จะเป็นการช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการฟังและพูดสูงขึ้นได้อีกด้วย

3. งานวิจัยที่เกี่ยวกับทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

ดวงเดือน แสงชัย (2533, หน้า 12) ทักษะการฟังเป็นทักษะที่สำคัญที่สุด ที่จะนำไปสู่ทักษะขั้นต่อๆไป คือ การพูด การอ่าน และการเขียน การฟังแยกออกเป็น 2 ระดับ คือ ระดับเริ่มต้นจะเน้นในการฟังเสียงให้นักเรียนจำเสียงได้และสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง รู้จักสังเกตและจับได้ว่าเสียงต่างๆ มีความแตกต่างกันอย่างไร ระดับที่ 2 เป็นการฟังประโยคและเรื่องราวเพื่อความเข้าใจ การฝึกทักษะการฟังจึงประกอบไปด้วยการฟังเสียง พยางค์คำศัพท์ประโยค การสนทนา และฟังเรื่องราวได้เข้าใจเป็นขั้นสุดท้าย

ดวงเดือน แสงชัย(2533, หน้า 22) ทักษะการพูด เป็นทักษะที่สอดคล้องและควบคู่ไปกับทักษะการฟังอยู่เสมอ เมื่อมีการพูดเกิดขึ้น ย่อมจะทำให้เกิดทักษะการฟังด้วย ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า การสอนพูดจะแทรกปนไปกับการสอนฟังเป็นทักษะที่จะฝึกควบคู่กันไปกับการฟังเสมอ การพูดเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสารยิ่งกว่าการอ่านและการเขียน

พิตรวัลย์ โกวิทวที และคณะ (2525, หน้า 4) ทักษะการฟัง-พูด หมายถึง การให้นักเรียนฟังแล้วจำแนกความแตกต่างของเสียงได้เข้าใจความหมายของคำ ประโยค ข้อความสั้น ๆ คำสั่ง คำถาม และสามารถพูดโต้ตอบบทสนทนาได้ง่าย

สุภัทราอักษรานุเคราะห์(2530, หน้า 1-2) ทักษะฟัง-พูดเป็นทักษะที่แสดงออกทางคำพูด (Speech Skills) และในการฝึกทักษะนั้นจะต้องเริ่มจากสามารถจำแนกเสียงได้ไปจนถึงฟังข้อความในระดับความเร็วปกติของเจ้าของภาษาได้เข้าใจ การฝึกทักษะพูดจะต้องออกเสียง วลีและประโยคให้ถูกต้องไปจนถึงสนทนา โต้ตอบด้วยสำเนียงและจังหวะที่เจ้าของภาษาพอฟังและเข้าใจได้ Byrne

(อ้างใน สุภัทราอักษรานุเคราะห์,2530, หน้า 20) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้เน้นความสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้การฟังและการพูดจึงมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอน การฝึกความเข้าใจในการฟังมีความสำคัญพอ ๆ กับการฝึกความสามารถในการพูด ดังนั้นจึงควรพัฒนาทักษะทั้งสองไปพร้อมๆกัน การฟัง-พูดเป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเอง ผู้ฟังจะต้องตีความสิ่งที่ผู้พูดพูด และสามารถตอบได้ด้วยภาษาที่ผู้ฟังเข้าใจ ทักษะฟังเป็นทักษะด้านการรับ (Receptive Skill) และทักษะพูดเป็นทักษะด้านการแสดงออก (Productive Skill) ผู้ฟังสามารถจะตีความในสิ่งที่ได้ยินด้วยการสังเกตการณ์เน้นเสียงหนักเบา ระดับเสียงสูงต่ำในประโยค การแสดง สีหน้าท่าทางได้ถึงแม้ว่า ผู้พูดจะใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์หรือมีการใช้ฟุ่มเฟือยทางภาษา (Redundancy) ในระหว่างที่พูดก็ตาม

วิไลพร ธนสุวรรณ(2530, หน้า 8-24) การฟังเป็นทักษะเบื้องต้นของทักษะทั้ง 4 ตามหลักธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา (The Nature of Language) การเรียนภาษาใดภาษาหนึ่งนั้น นักเรียนควรจะได้เริ่มเรียนจากการฟังก่อนแล้วจึงฝึกพูด ส่วนการอ่านและเขียนนั้นเป็นขั้นตอนที่ควรจะฝึกหลังจากนักเรียนสามารถฟังและพูดออกเสียงได้ดีพอสมควรแล้ว ส่วนการพูดเป็นการแสดงออกซึ่งความคิดความต้องการทางหนึ่งเช่นเดียวกับการเขียนแต่การพูดเป็นการแสดงออกทางวาจาโดยใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นวิธีการที่ค่อนข้างจะต้องใช้เวลา เพราะนักเรียนต้องเรียนรู้การฝึกการออกเสียงคำต่าง ๆ และเลียนแบบตามครูผู้สอน

4. งานวิจัยที่เกี่ยวกับทักษะอ่านภาษาอังกฤษ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2545: 1364) ให้ความหมายของค่าว่า “อ่าน” หมายถึงว่า ตามตัวหนังสือถ้าอ่านออกเสียงด้วยเรียกว่าอ่านออกเสียง ถ้าไม่ออกเสียง เรียกว่าการอ่านแบบในใจ หรือ หมายถึง สังเกตหรือพิจารณาดูเพื่อให้เขาใจหรือตีความ (อ้างอิงใน วิลัยวรรณ ร่วมชาติ :2549)

บรรพต ศิริชัย (๒๕๔๗ : ๒) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการทางความคิดในการรับสารขณะที่อ่านสมองของผู้อ่านจะต้องแปลความหมาย ตีความข้อความหรือเรื่องราวที่อ่านไปด้วยตลอดเวลาในระหว่างที่ผู้อ่านกำลังอ่านหนังสืออยู่นั้น จะต้องใช้กลวิธีหลาย ๆ อย่าง เพื่อช่วยให้เข้าใจเรื่องราวได้เร็วขึ้นได้แก่ ความรู้เดิมในค่าศัพท์เพื่อใช้อธิบายความหมาย แปลความ ตีความ

และขยายความจากเรื่องที่อ่านได้ นอกจากนี้ผู้อ่านจะต้องมีความคิดเชิงวิจารณ์ และสร้างสรรค์ สามารถพิจารณาเหตุผลจากข้อความที่อ่าน เข้าใจความคิดหรือความมุ่งหมายของผู้เขียน รวบรวมความคิดที่ได้จากการอ่าน แล้วนำไปประสานกับประสบการณ์เดิมของตนเป็นความคิดใหม่ เพื่อนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและสังคม

5. งานวิจัยที่เกี่ยวกับทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

กัลยา บูรณ์สิริจรุงรัฐ ได้ผลการวิจัย รูปแบบการพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง การนำเสนอด้วยปากเปล่า ของกระบวนวิชา 001203 (http://journal.human.cmu.ac.th) ดังกล่าว มีประเด็นสำคัญที่อาจนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. นักศึกษาที่ได้เรียนบทเรียนเรื่องการนำเสนอด้วยปากเปล่าของกระบวนวิชา 001203 มีความเข้าใจในวิธีการนำเสนอด้วยปากเปล่ามากขึ้น ทั้งในส่วนของ Content, Techniques และ Language use

สาเหตุสำคัญที่ช่วยให้นักศึกษาที่ได้เรียนบทเรียนเรื่องการนำเสนอด้วยปากเปล่าของกระบวนวิชา 001203 มีความเข้าใจในวิธีการนำเสนอด้วยปากเปล่ามากขึ้น ได้แก่ เนื้อหาในส่วน Content มีการแนะนำให้นักศึกษาได้ทราบถึง องค์ประกอบของส่วนสำคัญทั้ง 3 ส่วน (Introduction, Body, และ Conclusion) ในการนำเสนอด้วยปากเปล่า และในส่วน Techniques มีการนำเสนอเทคนิคต่าง ๆ ในการนำเสนอด้วยปากเปล่า รวมถึงการเลือกใช้ Visual aids ในขณะที่ส่วนของ Language use มีการให้คำแนะนำในการใช้ภาษาและคำเชื่อม (Transitions) ในการนำเสนอด้วยปากเปล่า

อย่างไรก็ตาม จากผลการวิจัยที่พบว่าการกระจายของข้อมูลคะแนน Posttest มีสูงกว่าการกระจายของข้อมูลคะแนน Pretest ในทุกส่วน ยกเว้นข้อมูลคะแนนในส่วนของ Language use ซึ่งมีการกระจายของข้อมูลคะแนน Posttest (1.37) ต่ำกว่า Pretest (1.43) สามารถวิเคราะห์ได้ว่าเนื้อหาและกิจกรรมในส่วนของ Content และ Techniques ไม่สามารถช่วยให้นักศึกษาทุกคนพัฒนาความรู้ความเข้าใจในวิธีการนำเสนอด้วยปากเปล่าได้ในระดับที่ใกล้เคียงกัน เนื่องจากในส่วนของ Content และ Techniques มีรายละเอียดมากมายที่ต้องจดจำ ซึ่งนักศึกษาจำเป็นต้องมีความจำและความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษที่ดีพอสมควรจึงจะสามารถทำแบบทดสอบได้คะแนนสูง ดังนั้น

เนื้อหาในส่วนของ Content และ Techniques จึงควรได้รับการพัฒนาเพื่อให้นักศึกษาในทุกระดับความสามารถมีความสามารถเข้าใจและจดจำรายละเอียดได้

นอกจากนี้ นักศึกษาทุกคนได้ครอบคลุมองค์ประกอบทุกองค์ประกอบของคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป ตามที่ได้เรียนมา ซึ่งแสดงให้เห็นว่า หากนักศึกษามีความเข้าใจในวิธีการนำเสนอด้วยปากเปล่าแล้ว นักศึกษาก็สามารถนำความรู้ความเข้าใจที่มีไปใช้ในการนำเสนอด้วยปากเปล่าได้ ซึ่งส่งผลให้การนำเสนอด้วยปากเปล่าเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ผลการศึกษาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษเรื่องการนำเสนอด้วยปากเปล่า ของกระบวนวิชา 001203 พบว่า ค่าเฉลี่ยของทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อบทเรียนอยู่ในระดับเป็นกลาง โดยนักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อเนื้อหาของบทเรียน ทั้งในแง่ของประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในอนาคตและการช่วยให้เกิดการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ กิจกรรมในบทเรียน ในแง่ของการมีส่วนช่วยให้รู้สึกสนุกและตั้งใจเรียน และการกระตุ้นความรู้สึกต้องการนำเสนอด้วยปากเปล่าเป็นภาษาอังกฤษให้ได้เหมือนเจ้าของภาษา และมีส่วนช่วยให้นำเสนอด้วยปากเปล่าได้ดีขึ้น นอกจากนี้นักศึกษายังมีทัศนคติที่ดีต่อระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละกิจกรรม และการจัดลำดับของเนื้อหาของบทเรียนว่ามีความเหมาะสม ทำให้ง่ายต่อการเข้าใจและเอื้อต่อการเรียนรู้ อีกทั้งภาษาที่ใช้ในบทเรียนไม่ยากเกินไป และเกณฑ์การประเมินผลของบทเรียนก็มีความเหมาะสมเที่ยงตรง อย่างไรก็ตาม นักศึกษาให้ความเห็นว่าเป็นบทเรียนนี้เป็นบทเรียนที่เรียนแล้วทำให้รู้สึกเบื่อ และนักศึกษามีทัศนคติที่อยู่ในระดับเป็นกลางต่อเนื้อหาของบทเรียน โดยให้ความเห็นว่าเนื้อหาของบทเรียนยากเกินไป วัตถุประสงค์ของบทเรียนไม่ตรงกับความต้องการในการฝึกฝนทักษะการพูดของนักศึกษา เป็นบทเรียนที่มีความสำคัญน้อยกว่าบทเรียนเรื่องอื่น ๆ ในกระบวนวิชาเดียวกัน อีกทั้งกิจกรรมในบทเรียนไม่ช่วยกระตุ้นให้เกิดการฝึกฝนการนำเสนอด้วยปากเปล่าด้วยตนเองเป็นประจำ และไม่ช่วยกระตุ้นให้เกิดความสนใจการนำเสนอด้วยปากเปล่า

นอกจากนี้ จากผลของการสัมภาษณ์นักศึกษาจำนวน 3 คน โดยใช้คำถามชุดเดียวกับแบบวัดทัศนคติ พบว่า ส่วนที่ทำให้นักศึกษามีความรู้สึกว่าเนื้อหาของบทเรียนเรื่องการนำเสนอด้วยปากเปล่า ของกระบวนวิชา 001203 น่าเบื่อ คือ ส่วนของการสอนไวยากรณ์ท้ายบทเรียนย่อยที่ 1 ซึ่งเป็น

เนื้อหาเกี่ยวกับโครงสร้างพื้นฐานของประโยค และแบบฝึกหัดไวยากรณ์ที่เป็นข้อผิดพลาดของนักศึกษาชาวไทยส่วนใหญ่ โดยนักศึกษามีความเห็นว่า เป็นเรื่องที่เคยเรียนมาแล้วทั้งหมด และสามารถค้นคว้าเองได้ ไม่จำเป็นต้องเรียนในห้องเรียนอีก นอกจากนี้ ยังมีส่วนของแบบฝึกหัดในบทเรียนที่ 4 ซึ่งเป็นแบบฝึกหัดถูกผิดที่กำหนดเทคนิคการนำเสนอด้วยปากเปล่าในหัวข้อต่าง ๆ เช่น การใช้สื่อ (Visual aids) การใช้ภาษากาย (Body language) และการใช้เสียง (Voice) เป็นต้น ให้นักศึกษาเลือกว่าเทคนิคใดเป็นเทคนิคที่ควรใช้ และเทคนิคใดผิด และไม่สมควรนำมาใช้ ซึ่งคำตอบของแบบฝึกหัดนี้ คือ ทุกเทคนิคในแบบฝึกหัดเป็นเทคนิคที่ถูกต้องและสมควรนำมาใช้ จึงทำให้หลังจากที่นักศึกษาได้อ่านเทคนิคเหล่านี้ไประยะหนึ่งและตระหนักว่าไม่มีข้อผิด จึงรู้สึกเบื่อและขาดแรงกระตุ้นในการอ่านเทคนิคที่เหลือทั้งหมดในแบบฝึกหัด

สำหรับประเด็นของทัศนคติของนักศึกษาที่อยู่ในระดับเป็นกลางต่อความยากของเนื้อหาของบทเรียน และวัตถุประสงค์ของบทเรียนตรงกับความต้องการในการฝึกฝนทักษะการพูดของนักศึกษาหรือไม่ ตลอดจนความสำคัญของบทเรียนเมื่อเปรียบเทียบกับบทเรียนเรื่องอื่นๆ ในกระบวนวิชาเดียวกันนั้น ผลจากการสัมภาษณ์นักศึกษา พบว่า พื้นฐานของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาแต่ละคนไม่เท่ากัน จึงทำให้นักศึกษาไม่มั่นใจว่าเนื้อหาของบทเรียนยากเกินไปหรือไม่ นอกจากนี้ นักศึกษายังได้ให้สัมภาษณ์ว่า ไม่แน่ใจว่าตัวเองต้องการฝึกฝนทักษะการพูดหรือสนใจและเห็นความสำคัญของการฝึกฝนทักษะนี้เมื่อเปรียบเทียบกับทักษะอื่นหรือไม่ เนื่องจากรู้สึกขาดความมั่นใจในการพูด อีกทั้งในการสอบช่วงปลายภาค (Final examination) ไม่มีการทดสอบทักษะนี้ ในขณะที่ทักษะอื่น ๆ ในบทเรียนที่เหลือถูกครอบคลุมอยู่ในการสอบด้วย

6. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

บุษกร สุวรรณรัตน์, วีรวรรณ จงจิตร ศิริจิรกาลและสายสวาท เกตุชาติ (2557, หน้า 49) ผลการพัฒนาและหาประสิทธิภาพชุด ฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยม ศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้พัฒนาโดยการใช้แนวคิดและ หลักการที่สังเคราะห์จากหลักการการจัดการเรียนรู้ และหลักการแนวคิดการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสาร โดยผ่านการประเมินความเหมาะสมในระดับ มากจากผู้ทรงคุณวุฒิและผลการทดลองภาคสนาม (field Tryout)

นักเรียนที่ได้เรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะ การอ่านภาษาอังกฤษมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้มีผลมาจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนการสอนอ่านภาษาอังกฤษสามารถสรุปได้ว่า มีขั้นตอนที่สำคัญ 3 ขั้นตอน คือ ขั้นก่อนการ อ่าน (Pre - Reading) ขั้นระหว่างการอ่าน (While - Reading) และขั้นหลังการอ่าน (Post-Reading) โดยในแต่ละกิจกรรมมีความหลากหลาย โดยมี จุดประสงค์ที่แตกต่างกัน เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียน มีความเข้าใจในการอ่านและอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ

ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดฝึก ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับ ความต้องการความสนใจของนักเรียนและสามารถ สร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ 1) ผู้ที่นำชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ไปใช้ศึกษาควรมีความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ไม่ดู คำตอบก่อน และปฏิบัติตามขั้นตอนการเรียนอย่าง เคร่งครัด 2) การนำชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ไปใช้กับนักเรียน ครูควรชี้แจ้งให้คำแนะนำนักเรียน ให้เข้าใจวิธีการขั้นตอนการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะ การอ่านภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาในการจัดกิจกรรม

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป 1) ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะ การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการพัฒนาทักษะ อื่นๆในการเรียนภาษาต่างประเทศ อาทิ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน 2) ควรมีการพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษให้อยู่ในลักษณะของบทเรียน คอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) เพื่อให้ทันสมัยและ น่าสนใจยิ่งขึ้น

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (experimental design) ใช้รูปแบบ One-group pretest posttest design (มาเรียม นิลพันธุ์ 2547 , 144) มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ โดยแบ่งขั้นตอนในการดำเนินการศึกษาไว้ดังนี้

1. ประชากร

2. กลุ่มตัวอย่าง

3. ตัวแปรที่ศึกษา

4. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ อาจารย์ในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 300 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ อาจารย์ที่ทำวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ด้วยวิธีการสมัครเข้ามาร่วม จำนวน 60 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ

1. ตัวแปรต้น

1.1 ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ที่มีประสิทธิภาพ 80/80

2. ตัวแปรตาม

2.1 ความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการจากการศึกษาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ใช้เวลาในการทดลอง เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ และการทดสอบก่อนและหลังการทดลองอีก 1 สัปดาห์

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองในครั้งนี้ ได้แก่

1. ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ แบ่งออก เป็น 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จำนวน 4 บท

2. แบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการทั้ง 4 ทักษะ คือ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จำนวน 60 ข้อ เพื่อเป็นแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและพัฒนาเครื่องมือ ดังนี้

1. ขั้นตอนการสร้างชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสาร ตำราต่างๆ ที่เกี่ยวกับการสร้างชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ โดยพิจารณาเนื้อหา จุดประสงค์จากแบบฝึกหัด ข้อสอบและสื่อภาษาอังกฤษเชิงวิชาการต่างๆ ทั้งที่เป็นสื่อในประเทศและต่างประทศ

1.2 สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของกรอบเนื้อหาแต่ละทักษะ หลังจากนั้นให้ที่ปรึกษางานวิจัย จำนวน 3 ท่าน คือ 1. ผศ.ดร.สำราญ ท้าวเงิน 2. ดร.นิคม โยกัญญา และ 3. อาจารย์ธัญวรรณ จันทร์อ่อน

1.3 สร้างชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ให้ครอบคลุมเนื้อหาและวัตถุประสงค์ ทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จำนวน 4 บท

1.4 นำชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ให้ผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องกับขอบเขตของบทเรียน และเจ้าของภาษา ตรวจสอบแก้ไขวิเคราะห์ความถูกต้องของภาษาและความเหมาะสมของเนื้อหา

1.5 ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาองกรอบเนื้อหา โดยนำข้อมูลจากการสอบถามความเหมาะสมของกรอบเนื้อหาที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พร้อมทั้งแก้ไขปรับปรุงเนื้อหาสำหรับการประเมินที่ต่ำกว่าเกณฑ์ โดยใช้สูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540, 117) (ดูภาคผนวก ข)

เกณฑ์การตัดสินความเหมาะสมของเนื้อหาแต่ละบท ใช้เกณฑ์การตัดสินดังนี้

บทเรียนที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 - 1.00 หมายถึงใช้ได้หรือมีคุณภาพ

บทเรียนที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.50 หมายถึง ควรปรับปรุง ตัดทิ้ง หรือไม่มีคุณภาพ

1.6 นำชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว ไปทดลองใช้กับกลุ่มทดลองเพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด 80 / 80 ตามขั้นตอนดังนี้

80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 80 ของจำนวนคะแนนที่ผู้เรียนทั้งหมดตอบถูกจากการทำแบบฝึกทบทวนความเข้าใจระหว่างเรียนทุกตอนรวมกัน

80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 80 ของจำนวนคะแนนที่ผู้เรียนทั้งหมดตอบถูกจากการทำข้อสอบทดสอบหลังเรียน

1.6.1 การหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ (E1 / E2) โดยมีขั้นตอนดังนี้

1.6.1.1 ทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง (1:1) โดยนำชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ไปทดลองกับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 3 คน จากการสุ่มจากผลการเรียนของวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาต่อ (วิชาเลือก) ของนักศึกษาที่แบ่งเป็นชั้นและสุ่มขึ้นมาจากกลุ่มระดับความสามารถ 3 กลุ่ม คือ เก่ง 1 คน ปานกลาง 1 คน อ่อน 1 คน โดยปรับปรุงให้ได้ตามเกณฑ์ 60 / 60

1.6.1.2 ทดลองแบบกลุ่มเล็ก (1:10) โดยนำชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ที่ปรับปรุงแล้วจากการทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง ไปทดลองกับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 9 คน จากการสุ่มจากผลการเรียนของวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาต่อ (วิชาเลือก) ของนักศึกษาที่แบ่งเป็นชั้นและสุ่มขึ้นมาจากกลุ่มระดับความสามารถ 3 กลุ่ม คือ เก่ง 3 คน ปานกลาง 3 คน อ่อน 3 คน โดยการหยิบขึ้นมาในครั้งนี้ ต้องไม่ใช่นักศึกษาที่เลือกไปแล้ว ในข้อ 1.6.1.1 โดยปรับปรุงให้ได้ตามเกณฑ์ 70 / 70

1.6.1.3 ทดลองแบบภาคสนาม (1:100) ใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ที่ปรับปรุงแล้วตามเกณฑ์ 70 / 70 ในขั้นตอนที่ 1.6.1.2 ไปทดลองกับ

นักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 30 คน โดยปรับปรุงให้ได้ตามเกณฑ์ 80 / 80

ในการแบ่งกลุ่มสูง กลาง และต่ำ จากผลการเรียนที่กล่าวไปแล้วข้างต้น ผู้วิจัยได้กำหนดค่าอันตรภาคชั้นโดยใช้เกณฑ์ของสมจิตต์ รัตนอุดมโชค (2552, 1) ในการกำหนดกลุ่มจากค่าคะแนนเฉลี่ย โดยได้เกณฑ์ดังนี้

B+ – A กลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูง

C+ – B กลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับกลาง

D+ – C กลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำ

ขั้นตอนการสร้างละหาประสิทธิภาพชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

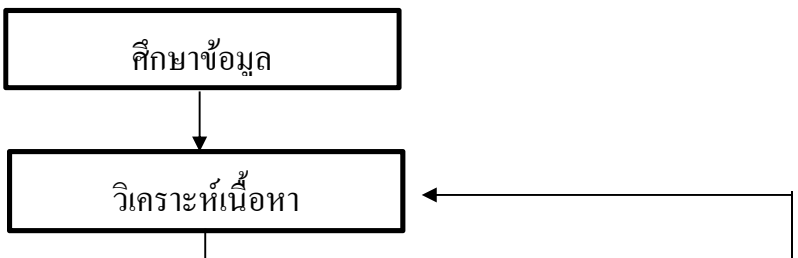

ทดลองใช้เพื่อยืนยันประสิทธิภาพครั้งที่ 3กับผู้เรียน 30คนแล้ว
ปรับปรุงแก้ไขครั้งที่ 3

บทเรียนที่สมบูรณ์

แผนภูมิที่ 1 ขั้นตอนการสร้างและหาประสิทธิภาพชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์(วิภาวดี วงศ์เลิศ, 2544, 51)

1.7 นำชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 60 คน โดยในการทดลองภาคสนาม

1.7.1 ขั้นทดสอบก่อนเรียน (pretest) ให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน ทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการก่อนการใช้ชุดชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

1.7..2 ขั้นการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ โดยให้กลุ่มตัวอย่างศึกษาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 4 บท

1.7.3 ขั้นทดสอบหลังเรียน (posttest) คน ทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

1.8 นำผลการทดลองภาคสนามซึ่งเป็นวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Design) ใช้รูปแบบ One-group pretest posttest design (มาเรียม นิลพันธุ์, 2547, 144) ดังนี้

2. ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ซึ่งใช้เป็นแบบทดสอบทางอ้อมวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการก่อนเรียนและวัดความสามารถหลังเรียน โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.1 ศึกษารูปแบบและการสร้างแบบทดทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง

2.2 สร้างตารางวิเคราะห์ข้อสอบ โดยมีวิธีสร้างดังนี้

2.2.1 กำหนดจุดประสงค์ของแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ โดยศึกษาจากกรอบเนื้อหาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง

2.2.2 สร้างตารางกำหนดแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม เพื่อแก้ไขปรับปรุงตารางกำหนดแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ตามคำแนะนำ

2.2.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ซึ่งเป็นแบบทดสอบทางอ้อม แบบเลือกตอบจำนวนทั้งหมด 60 ข้อ คำตอบที่ถูกต้องให้ 1 คะแนน ส่วนคำตอบที่ผิดให้ 0 คะแนน

2.3 นำแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษและอาจารย์เจ้าของภาษา ตรวจสอบความถูกต้องของภาษาและความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของจุดประสงค์กับแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ แล้วแก้ไขปรับปรุงแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ที่ต่ำกว่าเกณฑ์ ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการที่แก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 30 คน

2.5 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (สุวิมล ติรกานันท์, 2546, 144) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.82

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. ขอใช้เครื่องมือในการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างคืออาจารย์ที่ทำวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ด้วยวิธีการสมัครเข้ามาร่วม จำนวน 60 คน

2. ชี้แจงให้กลุ่มตัวอย่างทราบถึงเนื้อหาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

3. ให้อาจารย์กลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบวัดความสามารถก่อนเรียน (Pretest) เพื่อวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ จำนวน 60 ข้อ ใช้เวลาทดสอบ 1 ชั่วโมง จากนั้นตรวจและบันทึกคะแนนของอาจารย์แต่ละคน แล้วนำไปประเมินระดับคะแนน

4. ดำเนินการทดลองใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่ งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 4 บท เป็นเวลา 8 สัปดาห์

5. ให้อาจารย์กลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบหลังเรียน (Post test) เพื่อทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ซึ่งเป็นข้อสอบชุดเดียวกับก่อนใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 60 ข้อ ใช้เวลาทดสอบ 1 ชั่วโมง จากนั้นตรวจและบันทึกคะแนนของอาจารย์แต่ละคน แล้วนำไปประเมินระดับคะแนน

6. นำผลตรวจให้คะแนนการประเมินระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองและเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องการพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง ตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้สูตร E1/E2 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์ม, 2551, 1-2)

$$E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100$$

เมื่อ E1 แทน ประสิทธิภาพของบทเรียน

X แทน คะแนนรวมของบทเรียนทุกชุดของผู้เรียน

A แทน คะแนนเต็มของบทเรียนทุกชุดรวมกัน

N แทน จำนวนผู้เรียน

$$E_2 = \frac{\frac{\sum Y}{N}}{B} \times 100$$

เมื่อ E2 แทน ประสิทธิภาพของผลวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ

Y แทน คะแนนของผลสอบหลังเรียนของผู้เรียน

B แทน คะแนนเต็มของการสอบหลังเรียน

N แทน จำนวนผู้เรียน

2. การหาค่าความเที่ยงตรงให้คะแนนระหว่างกรรมการ 3 คน โดยการหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง IOC

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหา

ER แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เรียน

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิจัย ออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้สูตร E1/E2 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์ม, 2551, 1-2) ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 60 คน

ตอนที่ 2 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของกลุ่มตัวอย่างก่อนหลังการทดลองใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตอนที่ 1 เพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 1 คือ เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ผู้วิจัย ได้ดำเนินการ 3 ขั้นตอน ดังนี้.

1.1 ให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 60 คน ศึกษาเนื้อหาจากชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

เชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามขั้นตอน แล้วทำการบันทึกคะแนนที่ได้ในแต่ละบท จากนั้นนำมาวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบแต่ละบท ผลการวิเคราะห์ดัง ตารางที่ 1

ตารางที่ 1 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และลำดับของคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบรายบทในชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง

หัวข้อ	คะแนนรวมทางอ้อม	$\overline{X}$	S.D.	ร้อยละ	ลำดับที่
1. Listening - Speaking	10	8.52	1.56	85.22	1
2. Reading	10	8.34	1.94	83.44	3
3. Writing	10	8.50	1.59	85.00	2

จากตารางแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างสามารถทำคะแนนรายบทในชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองทางอ้อมตั้งแต่ร้อยละ 85 ขึ้นไป ได้แก่ บทที่ 1 Listening – Speaking (85.22) และบทที่ 3 Writing (85.00) และบทที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 85 ได้แก่ บทที่ 2 Reading (83.44)

1.2 วิเคราะห์ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง โดยหาค่าร้อยละของคะแนนจากการทำแบบทดสอบรายบททางอ้อมในชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง ทั้ง 3 บท และหาค่าร้อยละของการทำแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการทางอ้อม ผลการวิเคราะห์แสดงใน ตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าร้อยละของคะแนนจากการทำแบบทดสอบรายบททางอ้อมในชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง ทั้ง 3 บท และค่าร้อยละของคะแนนจากการทำแบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการทางอ้อมของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 60 คน

คะแนนแบบทดสอบรายบททางอ้อม						คะแนนหลังเรียนทางอ้อม	
บทที่	1	2	3	รวม	ร้อยละ	รวม	ร้อยละ
เต็ม	10	10	10	30		60	
คนที่							
1	9	7	8	24	80.00	48	80.00
2	7	7	10	24	80.00	48	80.00
3	7	8	9	24	80.00	49	81.66
4	8	8	8	24	80.00	49	81.66
5	8	9	8	25	83.33	50	83.33
6	9	9	7	25	83.33	52	86.66
7	10	7	8	25	83.33	51	85.00
8	9	9	7	25	83.33	51	85.00
9	9	9	8	26	86.66	52	86.66
10	8	9	8	25	83.33	50	83.33
11	9	8	9	26	86.66	52	86.66
12	9	10	9	28	93.33	58	96.66
13	9	10	7	26	86.66	53	88.33

14	9	8	10	27	90.00	54	90.00
15	7	7	10	24	80.00	48	80.00
16	7	8	9	24	80.00	49	81.66
17	8	8	8	24	80.00	49	81.66
18	7	8	10	25	83.33	51	85.00
19	8	8	8	24	80.00	49	81.66
20	9	10	9	28	93.33	57	95.00

คะแนนแบบทดสอบรายบททางอ้อม						คะแนนหลังเรียนทางอ้อม	
บทที่	1	2	3	รวม	ร้อยละ	รวม	ร้อยละ
เต็ม คนที่	10	10	10	30		60	
21	8	7	9	25	83.33	49	81.66
22	8	7	9	24	80.00	57	95.00
23	7	9	9	25	83.33	50	83.33
24	7	10	9	26	86.66	48	80.00
25	8	8	9	25	83.33	50	83.33
26	8	9	7	24	80.00	53	88.33
27	7	10	7	24	80.00	50	83.33
28	8	8	9	25	83.33	48	80.00
29	8	9	8	25	83.33	50	83.33
30	10	10	7	27	90.00	50	83.33
31	8	9	8	25	83.33	51	85.00

32	8	9	8	25	83.33	55	91.66
33	8	10	9	27	90.00	51	85.00
34	8	9	9	26	86.66	51	85.00
35	9	7	9	25	83.33	55	91.66
36	8	8	8	24	80.00	54	90.00
37	8	8	9	25	83.33	52	86.66
38	9	8	8	25	83.33	48	80.00
39	7	8	9	24	80.00	48	80.00
40	8	7	9	24	80.00	51	85.00

คะแนนแบบทดสอบรายบททางอ้อม						คะแนนหลังเรียนทางอ้อม	
บทที่	1	2	3	รวม	ร้อยละ	รวม	ร้อยละ
เต็ม คนที่	10	10	10	30		60	
41	8	8	10	26	86.66	52	86.66
42	7	10	7	24	80.00	48	80.00
43	9	10	9	28	93.33	57	95.00
44	9	10	8	27	90.00	55	91.66
45	10	8	7	25	83.33	50	83.33
46	8	9	9	26	86.66	52	86.66
47	7	8	10	25	83.33	50	83.33
48	9	9	9	27	90.00	54	90.00
49	7	9	10	26	86.66	53	88.33
50	8	9	9	26	86.66	54	90.00
51	7	9	10	26	86.66	53	88.33

52	10	7	10	27	90.00	55	91.66
53	8	8	10	26	86.66	54	90.00
54	8	7	9	24	80.00	48	80.00
55	8	8	8	24	80.00	48	80.00
56	7	10	8	25	83.33	51	85.00
57	10	7	8	25	83.33	51	85.00
58	8	9	8	25	83.33	50	83.33
59	9	8	8	25	83.33	49	81.66
60	9	8	8	25	83.33	50	83.33
รวม	492	508	514	1515	84.11	3075	85.41
ค่าร้อยละ	82.00	84.66	85.66	84.11			

จากตารางแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่าง 60 คน ทำคะแนนทดสอบรายบท ได้คะแนนรวม 1,515 คะแนน จากคะแนนเต็ม 1,800 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 84.11 กับคะแนนแบบทดสอบหลังเรียน ได้คะแนนรวม 3,075 คะแนน จากคะแนนเต็ม 3,600 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 85.41 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แสดงว่าประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง มีค่าเท่ากับ 84.11 / 85.41

2. ตอนที่ 2 เพื่อตอบจุดประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 คือ เปรียบเทียบความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง ให้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 60 คน คะแนน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ก่อนหลังการทดลอง ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกัน รวมคะแนนเต็ม 60 คะแนน นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ผล ดังนี้

2.1 นำคะแนนแบบทดสอบความสามารถภาษาอังกฤษเชิงวิชาการทางอ้อม จากการทดสอบก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง มาหาผลต่าง

ของคะแนน (D) และนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบทั้งสองครั้งมาเปรียบเทียบความรู้ของกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์ที่ได้ ดังตารางที 3.

ตารางที่ 3 คะแนนความรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลอง และผลต่าง (D) ของคะแนนในการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง

อาจารย์คนที่	คะแนนเต็ม		ผลต่าง (D)	อาจารย์คนที่	คะแนนเต็ม		ผลต่าง (D)
	ก่อนเรียน	หลังเรียน			ก่อนเรียน	หลังเรียน	
1	23	48	25	31	33	51	18
2	16	48	32	32	24	51	27
3	27	47	20	33	21	55	34
อาจารย์คนที่	คะแนนเต็ม		ผลต่าง (D)	อาจารย์คนที่	คะแนนเต็ม		ผลต่าง (D)
	ก่อนเรียน	หลังเรียน			ก่อนเรียน	หลังเรียน	
4	24	47	23	34	34	54	20
5	21	50	29	35	23	52	29
6	25	52	27	36	21	46	25
7	23	51	28	37	29	46	17
8	24	51	27	38	20	51	31
9	37	52	15	39	22	49	27
10	42	50	8	40	26	48	22
11	18	52	34	41	23	52	29
12	23	58	35	42	19	48	29
13	25	53	28	43	20	57	37
14	22	54	32	44	28	55	27
15	24	48	24	45	22	50	28
16	22	49	27	46	18	52	34

17	34	49	15	47	24	50	26
18	34	51	17	48	23	54	31
19	20	49	29	49	23	53	30
20	27	57	30	50	23	54	31
21	17	50	33	51	25	53	28
22	26	46	20	52	25	55	30
23	23	50	27	53	28	54	26
24	28	53	25	54	22	47	25
25	18	50	32	55	16	45	29
26	32	47	15	56	21	51	30
27	34	45	11	57	12	51	39

อาจารย์คนที่	คะแนนเต็ม		ผลต่าง (D)	อาจารย์คนที่	คะแนนเต็ม		ผลต่าง (D)
	ก่อนเรียน	หลังเรียน			ก่อนเรียน	หลังเรียน	
28	31	50	19	58	23	50	27
29	21	51	30	59	21	49	28
30	24	55	31	60	19	50	31

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า คะแนนทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองของกลุ่มตัวอย่างทุกคนสูงขึ้นหลังจากการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ค่าผลต่างของของคะแนน (D) จากการทดสอบก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง สูงสุดมีค่าเท่ากับ 39 คะแนน และต่ำสุดมีค่าเท่ากับ 8 คะแนน จากคะแนนเต็ม 60 คะแนน

2.2 นำผลคะแนนทดสอบความรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง ก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองมาวิเคราะห์ผล ในการวิจัยรูปแบบ One-group pretest posttest design โดยใช่โปรแกรม SPSS เพื่อเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ย (

$\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนผลต่างเฉลี่ย (D) และค่าทดสอบ t ของกลุ่ม ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนผลต่างเฉลี่ย และค่าทดสอบ t ของกลุ่มตัวอย่าง

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	D	SD (D)	t	df	Sig.
ก่อนเรียน	60	24.23	5.48	26.66	6.27	33.21	60	0.000
หลังเรียน	60	50.89	3.13					

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยทดสอบความรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของกลุ่มตัวอย่างหลังจากทดลองใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง เท่ากับ 50.89 คะแนน ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองที่มีค่า เท่ากับ 24.23 คะแนน และคะแนนผลต่างเฉลี่ยระหว่างหลังใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองและก่อนการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง เท่ากับ 26.66 คะแนน (Sig. = 0.000 < 0.01) แสดงว่าความรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง สูงกว่าก่อนใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่ งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Design) มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและทดสอบความรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง ที่ผู้วิจัยสร้างนี้ กลุ่มตัวอย่าง คือ อาจารย์ที่ทำวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ด้วยวิธีสุ่มอย่างง่าย 1 กลุ่ม จากอาจารย์ จำนวน 60 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้ต่อไปนี้

1. ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง จำนวน 4 บท สร้างขึ้นจากการศึกษาข้อมูลและวิเคราะห์เนื้อหาทางด้านภาษาอังกฤษเชิงวิชาการและการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง และจากการประเมินความเหมาะสมของเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ

2. แบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการทางอ้อม เป็นแบบเลือกตอบ จำนวน 60 ข้อ รวม 60 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบ 1 ชั่วโมง สร้างขึ้นจากการวิเคราะห์เนื้อหา ร้างตารางกำหนดข้อสอบทางอ้อม และทดลองเพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของข้อสอบแบบเลือกตอบ ข้อสอบแต่ละข้อมีอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.20-0.80 โดยได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.82 (ดูภาคผนวก ง)

การดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองในปี พ.ศ. 2560 ระหว่างเดือน. มิถุนายน 2560 ถึงเดือน กันยายน 2560 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยการทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการทางอ้อมก่อนการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง โดยให้กลุ่มตัวอย่างทดลองใช้แบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการทางอ้อมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และหาคุณภาพการทดสอบทางอ้อม ใช้เวลา 1 ชั่วโมง จากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างได้ทำการศึกษาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง ทั้งหมด 4 บท เมื่อศึกษาบทเรียนแต่ละเรื่องจบแล้วให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบท้ายบทเรียนของชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองให้มีประสิทธิภาพต่อไปและเมื่อกลุ่มตัวอย่างศึกษาบทเรียนจนครบ 4 บทแล้ว จึงทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการเช่นเดียวกับการทดสอบก่อนใช้ โดยใช้แบบทดสอบฉบับเดียวกัน จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบท้ายบทเรียน และคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียนทางอ้อมมาวิเคราะห์โดยวิธีทางสถิติ เพื่อตรวจสอบสมมติฐาน กล่าวคือ การหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง โดยใช้เกณฑ์ 80/80 จากสูตร E1/E2 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2551, 1-2) เปรียบเทียบความสามารถของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการ

เรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง โดยใช้สถิติ t-test แบบจับคู่ โดยหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำไปแปลความหมายตารมระดับเกณฑ์ที่กำหนดไว้

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลวิจัย สามารถสรุปผลได้ดังต่อไปนี้

1. ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง บนเครือข่ายอินเตอร์เน็ต

ฝึกทักษะการฟัง-พูด-อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ เท่ากับ ซึ่งประสิทธิภาพตัวก่อนและตัวหลัง สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 แสดงว่าประสิทธิภาพของผลวัดความสามารถทักษะภาษาอังกฤษเชิงวิชาการหลังการใช้บทเรียนสูงกว่าเกณฑ์

2. ความสามารถทักษะภาษาอังกฤษเชิงวิชาการทางอ้อมของอาจารย์หลังการใช้สูงกว่า

ความสามารถทักษะภาษาอังกฤษก่อนการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองบนเครือข่ายอินเตอร์เน็ตฝึกทักษะภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

การอภิปรายผล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1.จากผลการวิจัยข้อที่ 1 พบว่า ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.11 / 85.41ถือว่ามีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ โดยพบว่าค่าประสิทธิภาพตัวหลังสูงกว่าค่าประสิทธิภาพที่ตัวแรก กล่าวคือ นักศึกษาสามารถทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการได้คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x} = 85.41$) สูงกว่าคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบรายบททั้ง 3 บท ($\bar{x} = 84.11$) ค่าประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองที่สร้างขึ้นสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ด้วยเหตุผลดังนี้

1.1 ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เนื่องจาก ชุดฝึกทักษะมีการพัฒนาและออกแบบอย่างเป็นระบบ กล่าวคือ มีการศึกษาเนื้อหาและวิเคราะห์เนื้อหา มีการสร้างบทเรียนที่น่าสนใจเนื่องจากเป็นชุดฝึกผ่านระบบเครือข่ายอินเตอร์เน็ต รวมถึงได้มีการดำเนินการทดลองตามกระบวนการวิจัยและพัฒนาอีกด้วย

1.2 ชุดฝึกทักษะเป็นการเรียนที่สอดคล้องกับทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล (Hoven, 2009; ปทุมารียา ธัมมราชิกา, 2552, 2) ที่กล่าวถึงการเรียนการสอนบนเครือข่ายอินเตอร์เน็ตว่าเป็นนวัตกรรมใหม่ที่เปิดโอกาสให้กระจายความรู้ไปสู่มวลชนอื่นได้ ผู้เรียนสามารถควบคุมการเรียนด้วยตนเองจากความสามารถในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน เป็นการปรับเปลี่ยนวิธีการสอนของผู้สอนที่สำคัญด้วย ดังนั้น ชุดฝึกนี้จะช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกพอใจและไม่เกิดความกดดันขณะเรียนเมื่อเรียนไม่ทันผู้อื่น ทำให้ผู้เรียนรู้สึกไม่เครียดในระหว่างที่เรียนและที่สำคัญผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ทุกที่ (any where) ทุกเวลา (any time) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของปทุมารียา ธัมมราชิกา (2552, 2) ที่กล่าวถึงการเรียนการสอนโดยผ่านเครือข่ายอินเตอร์เน็ตว่า ผู้เรียนสามารถเรียนโดยได้รับความรู้ที่หลากหลายจึงส่งผลให้ผู้เรียนมีประวิทธิภาพในการเรียนรู้สูงขึ้น

1.3 การเรียนการสอนโดยใช้1 ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้น มีแรงจูงใจที่ดีในการเรียน มีความใฝ่เรียนใฝ่รู้ เพิ่มความสนุกสนานในการเรียนรู้ (รุ้งโรจน์ แก้วอุไร, 2545, 1) สร้างความตระหนักให้ผู้เรียนเกิดความเตรียมพร้อมและเกิดการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนที่กำหนดไว้ในแต่ละกิจกรรม ช่วยพัฒนาความคิด อารมณ์ ความรู้สึก ให้โอกาสในการแสดงความคิดอย่างเป็นอิสระและสอดคล้องกับการดำรงชีวิต เหมาะสมกับความสามรถและความสนใจของผู้เรียน เป็นการสร้างแรงจูงใจภายในตนเอง เพราะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สำรวจค้นหาความรู้และมีความอยากรู้อยากเห็นสิ่งที่อยู่รอบตัวด้วยตนเอง โดยให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงทุกขั้นตอนจนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง

1.4 การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองถือเป็นทางเลือกหนึ่งของการศึกษาในยุค e-learning ซึ่งเป็นการนำเทคโนโลยีมาใช้เพื่อพัฒนาระบบการศึกษา ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้พบว่า มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80

จากข้อมูลข้างต้นจึงพอสรุปได้ว่าชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองที่มีประสิทธิภาพ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และสามารถนำบทเรียนผ่านเครือข่ายอินเตอร์เน็ตไปใช้ในการเรียนการสอนได้จริง ดังนั้น ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ที่พัฒนาขึ้นครั้งนี้ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/80 และสามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ผลจากการวิจัยข้อที่ 2 ความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการทางอ้อมของอาจารย์หลังการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองสูงกว่าความสามารถทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการก่อนการใช้ทางภาษาอังกฤษเชิงวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 อาจเนื่องมาจากเนื้อหา ใช้ในชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง ซึ่งผู้วิจัยได้จัดการประเมินตามเนื้อหาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง ประเมินรายบุคคล (monologue) และประเมินระดับความสามารถก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองรายบุคคลก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง จัดอยู่ในระดับปานกลาง โดยก่อนการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง ซึ่งมีคะแนนเต็ม 60 คะแนน จากจำนวนอาจารย์ 60 คน โดยได้ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 24.23 ($\bar{x}$ = 24.23) และหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง จากจำนวนนักศึกษากลุ่มเดียวกัน ได้ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 50.89 ($\bar{x}$ = 50.89) สูงกว่าระดับก่อนการทดลองใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากการพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อใช้ในการเรียนการสอนและการศึกษา ได้ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการทำวิจัย

1. การเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองยังเป็นสิ่งใหม่สำหรับผู้เรียน ดังนั้นผู้เรียนต้องศึกษาคำชี้แจงและแนะนำวิธีการใช้บทเรียนให้ชัดเจน เพื่อทำความเข้าใจในการใช้บทเรียนก่อนลงมือศึกษาชุดฝึก

2. การเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง มีข้อดีในการสนองตอบต่อความแตกต่างระหว่างบุคคลได้เป็นอย่างดีและเป็นเพียงสื่อชนิดหนึ่งที่นำมาใช้ในศึกษา เพื่อเป็นทางเลือกหนึ่งให้กับผู้เรียน ซึ่งบทเรียนไม่สามารถปลูกฝังในเรื่องคุณธรรมและจริยธรรมให้กับผู้เรียน

3. การเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่ตอบสนองความแตกต่างของผู้เรียนและมีความยืดหยุ่นในการเรียนสูง จึงไม่ควรจำกัดเวลาในการศึกษาและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาตามความต้องการและความพร้อม โดยที่ผู้สอนควรจะคอยให้คำปรึกษาและชี้แนะในการเรียน

4. ก่อนนำชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองไปทดลองใช้ ผู้ทดลองควรสำรวจความพร้อม ผู้เรียน และสื่อการสอน รวมทั้งที่เป็นสื่อทางเทคโนโลยี มีการวางแผนก่อนล่วงหน้าเพื่อจะได้แก้ไขโดยการใช้สื่ออื่นๆ แทน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยและพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเครือข่ายอินเตอร์เน็ตโดยนำระบบและรูปแบบการทดลองนี้ไปทดลองในเนื้อหาอื่นๆ ที่แตกต่างกัน

2. ควรมีการทำวิจัยโดยวัดเจตคติของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการเรียนโดยใช้สื่อบนเครือข่ายอินเตอร์เน็ต

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. คู่มือสาระการเรียนรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระภาษาอังกฤษ.
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, 2542.

คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. “เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ.” ในชุด
การฝึกอบรมการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. กรุงเทพฯ :โรงพิมพ์คุรุสภา,

2540.

ฉวีวรรณ จ้อยจิตร. การพัฒนาแผนการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามแนวคู่มือการจัดกิจกรรมการเตรียมความพร้อมภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2541.

ธิดารัก ดาบพลอ่อน. “การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.” ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม : ถ่ายเอกสาร, 2542.

บันลือ พฤกษะวัน. อุปเทศการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาแนวบูรณาการสอน. ไทยวัฒนาพานิช กรุงเพมหานคร, 2522.

พิตรวัลย์ โกวิทวที. การสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วราพันธุ์ สว่างเนตร. การศึกษาการทดลองสอนทักษะความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้เทปโทรทัศน์ร่วมกับเทปบันทึกเสียง เปรียบเทียบกับการใช้เทปบันทึกเสียงแต่เพียงอย่างเดียว. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปะศาสตร์มหาบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2530.

สมยศ เม่นแย้ม. คู่มือครูไทยสอนภาษาอังกฤษ. (ม.ป.ท. : ม.ป.พ.), 2530.

สกุลรัตน์ กมุทมาศ. กิจกรรมปฏิรูปการเรียนรู้ ผู้เรียนสำคัญที่สุด. สำนักพิมพ์ประสานมิตร : กรุงเทพฯ, 2546.

เสมอจิต สัจจปิยะนิจกุล. Basic English : สำนักพิมพ์ดอกหญ้าวิชาการ, 2549.

สุนีย์รัตน์ ซังธาดา. ภาษาอังกฤษแนวใหม่ ป.5 : กรุงเทพ เดอะบุคส์, 2548.

สุปรียา มาลากาญจน์. การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช, 2528.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. การสอนทักษะภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

สุมิตรา อังวัฒนากุล. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

วินัย พัฒนรัฐ. แบบเรียนมาตรฐานภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. กรุงเทพฯ : ประสานมิตร, 2541.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับโครงสร้างเนื้อหา

แบบสอบถามผู้เชี่ยวชาญ

แบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับโครงสร้างเนื้อหาที่เหมาะสมในการสร้างการพัฒนาชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเองเพื่อการเผยแพร่ งานวิจัยเป็นภาษาอังกฤษของนักวิจัยในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย / ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด และเขียนข้อเสนอแนะลงในช่องว่างที่กำหนดให้

ให้ 1 ถ้าแน่ใจว่าข้อความเนื้อหาสอดคล้องหรือเป็นตัวแทนเนื้อหาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ

ให้ 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อความเนื้อหาสอดคล้องหรือเป็นตัวแทนเนื้อหาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ

ให้ -1 ถ้าแน่ใจว่าข้อความเนื้อหาไม่สอดคล้องหรือเป็นตัวแทนเนื้อหาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ

Lesson	Topic	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		1	0	-1	
1	Listening - Speaking				
2	Reading				
3	Writing				

แบบการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ

ข้อความ	คนที่	IOC

	1	2	3	
ความคิดเห็นด้านรูปแบบ				
1. รูปแบบของชุดฝึกเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ทั้ง 4 ทักษะ ฟัง-พูด อ่านและเขียน	1	1	1	1
2. รูปแบบของการฝึกทำคำศัพท์และประโยคช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ	1	1	0	0.67
3. รูปแบบของการใช้สื่อออนไลน์ช่วยพัฒนาทั้ง 4 ทักษะ ฟัง-พูด อ่านและเขียน	1	1	1	1
4. รูปแบบคำอธิบายหรือคำสั่งทำให้เข้าใจง่ายต่อการปฏิบัติตาม	1	1	1	1
5. รูปแบบการประมวลผลง่ายต่อการศึกษาทำให้ผู้เรียนสามารถตรวจสอบบทเรียนในชุดฝึกด้วยตนเองได้	1	1	0	0.67
ความคิดเห็นด้านรูปแบบ				
6. คำศัพท์และประโยคในเนื้อหาของบทเรียนในชุดฝึกมีปริมาณเหมาะสม ชัดเจน เข้าใจง่าย	1	1	0	0.67
7. คำศัพท์และประโยคในเนื้อหาของบทเรียนในชุดฝึกมีความยากง่าย เหมาะสมกับผู้เรียน	1	1	1	1
8. คำศัพท์และประโยคในเนื้อหาของบทเรียนในชุดฝึกมีความเหมาะสมกับผู้เรียน สามารถนำไปใช้ได้จริง	1	1	1	1
9. เนื้อหาและแบบฝึกหัดเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกทั้งทั้ง 4 ทักษะ ฟัง-พูด อ่านและเขียน	1	1	1	1
10. การจัดลำดับเนื้อหาของบทเรียนในชุดฝึกมีความเหมาะสม	1	1	1	1

ภาคผนวก ข

ค่าดัชนีความสอดคล้อง

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากการสอบถามความเหมาะสม ของโครงสร้างเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ 3 คน

ชุดฝึกบทที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 3 คน			รวม	IOC
	1	2	3		
1	1	1	0	2	0.66
2	1	1	1	3	1
3	1	1	1	3	1
4	1	1	1	3	1

ภาคผนวก ค

ค่าความยากง่าย

ค่าดัชนีความง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการด้วยตนเอง

ข้อที่	Ru	Rm	RI	P	r
1	15	10	7	.44	.42
2	13	8	4	.58	.48
3	10	5	2	.74	.86
4	15	11	8	.66	.86
5	11	9	5	.72	.96
6	12	10	6	.58	.22
7	13	12	4	.66	.74
8	11	10	7	.74	.68
9	13	11	8	.50	.50
10	9	6	3	.66	.46
11	12	11	6	.64	.72
12	15	13	9	.62	.68
13	10	10	5	.78	.88
14	12	9	6	.74	.64
15	13	9	5	.62	.60
16	10	7	5	.56	.84
17	15	12	9	.72	.52
18	12	10	6	.70	.66
19	10	9	6	.54	.44
20	11	8	7	.52	.62
21	14	11	8	.52	.74
22	12	9	6	.50	.70
23	9	5	3	.70	.76
24	14	12	9	.66	.68
25	12	10	7	.52	.86
26	13	10	6	.60	.62
27	12	11	4	.54	.58

ค่าดัชนีความง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) (ต่อ)

ข้อที่	Ru	Rm	RI	P	r
28	10	9	6	.50	.34
29	13	11	7	.44	.56
30	9	7	4	.64	.72
31	13	10	5	.54	.54
32	15	12	8	.62	.74
33	11	10	5	.76	.78
34	11	8	4	.68	.74
35	12	11	6	.66	.74
36	11	8	3	.56	.50
37	15	13	10	.56	.66
38	12	9	5	.62	.74
39	10	8	6	.66	.80
40	11	8	5	.56	.76
41	13	10	5	.76	.68
42	15	12	8	.56	.72
43	11	10	5	.62	.88
44	11	8	4	.46	.24
45	12	11	6	.70	.66
46	11	8	3	.60	.64
47	15	13	10	.62	.58
48	12	9	5	.40	.20
49	10	8	6	.40	.66
50	11	8	5	.62	.68
51	15	10	7	.44	.42
52	13	8	4	.58	.48
53	10	5	2	.74	.86

54 55	15 11	11 9	8 5	.66 .72	.86 .9
ข้อที่	Ru	Rm	RI	P	r
56 57 58 59 60	10 13 9 13 15	9 11 7 10 12	6 7 4 5 8	.50 .44 .64 .54 .62	.34 .56 .72 .54 .74

ประวัติคณะผู้วิจัย

1. ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นางสาว จินตรัตน์ แสงศิริ
   ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Miss Jintarat Sangsiri
2. เลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน 3670100167461
3. ตำแหน่งปัจจุบันพนักงานมหาวิทยาลัย
   เงินเดือน (29,600 บาท)
   เวลาที่ใช้ทำวิจัย (5 ชั่วโมง : สัปดาห์)
4. หน่วยงานและสถานที่อยู่ที่ติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร และไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-mail)สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ หมายเลขโทรศัพท์ 056-717100 ต่อ 4510
   E-mail : sangsirisan29@hotmail.com
5. ประวัติการศึกษา
   2544 ปริญญาตรี การจัดการธุรกิจบัณฑิต สาขาการจัดการธุรกิจ มหาวิทยาลัยนเรศวร ไทย
   2546 ปริญญาโท ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยนเรศวร ไทย
   2553 ประกาศนียบัตร ทุนฝึกอบรมครูของรัฐบาลญี่ปุ่น Akita University Japan
6. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ (แตกต่างจากวุฒิการศึกษา) ระบุสาขาวิชาการ สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น
7. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยระบุสถานภาพในการทำการวิจัยว่าเป็นผู้อำนวยการแผนงานวิจัย หัวหน้าโครงการวิจัย หรือผู้ร่วมวิจัยในแต่ละผลงานวิจัย

   งานวิจัยที่กำลังทำ : การศึกษาความเป็นไปได้ในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการส่งออกมะม่วงน้ำดอกไม้

   แหล่งทุน: ทุนอุดหนุนการวิจัยของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ประจำปี

งบประมาณ พ.ศ.2558

สถานภาพในการทำวิจัย: ร้อยละ 100

ประวัติผู้ร่วมวิจัย

1. ชื่อ - นามสกุล นางสาวจีรพรรณ พรหมประเสริฐ

   ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Miss Jeerapan Phomprasert

2. เลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน 3679900158562

3. ตำแหน่งปัจจุบันพนักงานมหาวิทยาลัย

   เงินเดือน (26,900 บาท)

   เวลาที่ใช้ทำวิจัย (5 ชั่วโมง : สัปดาห์)

4. หน่วยงานและสถานที่อยู่ที่ติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร และไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-mail)

   สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

   โทรศัพท์ 056-717137 ต่อ 4510 E-mail: jeerapan72@gmail.com

5. ประวัติการศึกษา

   ปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ (ศศ.บ.) มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

   ปริญญาโท สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์ (ศศ.ม.) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

6. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ (แตกต่างจากวุฒิการศึกษา) ระบุสาขาวิชาการ: ไม่มี

7. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยระบุสถานภาพในการทำการวิจัยว่าเป็นผู้อำนวยการโครงการวิจัย หัวหน้าโครงการวิจัย หรือผู้ร่วมวิจัยในแต่ละผลงานวิจัย

   7.1 ผู้อำนวยการโครงการวิจัย : ชื่อโครงการวิจัย

   7.2 หัวหน้าโครงการวิจัย : ชื่อโครงการวิจัย

   7.3 งานวิจัยที่ทำเสร็จแล้ว : ชื่อผลงานวิจัย ปีที่พิมพ์ การเผยแพร่ และแหล่งทุน (อาจมากกว่า 1 เรื่อง)

   7.4 งานวิจัยที่กำลังทำ : ชื่อข้อเสนอการวิจัย แหล่งทุน และสถานภาพในการทำวิจัยว่าได้ทำการวิจัยลุล่วงแล้วประมาณร้อยละเท่าใด

ประวัติผู้ร่วมวิจัย

1. ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นางสาววันวิสาข์ หมื่นจง
   ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Miss WanwisaMeunchong
2. เลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน 3650600586293
3. ตำแหน่งปัจจุบันพนักงานมหาวิทยาลัยสายวิชาการ
   เงินเดือน (บาท) 26,140 บาท
   เวลาที่ใช้ทำวิจัย (ชั่วโมง : สัปดาห์)3ชม.ต่อ สัปดาห์
4. หน่วยงานและสถานที่อยู่ที่ติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร และไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-mail)
   สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
   มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
   โทรศัพท์ 056-717138, 089-5637572 โทรสาร 056-717137
   E – mail: wanwisa_t19@hotmail.com
5. ประวัติการศึกษา
   ปริญญาโท (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยนเรศวร พ.ศ. 2550
   ปริญญาตรี (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยนเรศวร พ.ศ. 2547
6. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ (แตกต่างจากวุฒิการศึกษา) ระบุสาขาวิชาการ ภาษาอังกฤษธุรกิจ ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
7. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยระบุสถานภาพในการทำการวิจัยว่าเป็นผู้อำนวยการโครงการวิจัย หัวหน้าโครงการวิจัย หรือผู้ร่วมวิจัยในแต่ละผลงานวิจัย

   7.1 ผู้อำนวยการโครงการวิจัย : ชื่อโครงการวิจัย
   7.2 หัวหน้าโครงการวิจัย : ชื่อโครงการวิจัย
   7.3 งานวิจัยที่ทำเสร็จแล้ว : ชื่อผลงานวิจัย ปีที่พิมพ์ การเผยแพร่ และแหล่งทุน (อาจมากกว่า 1 เรื่อง)

1. ชื่อโครงการวิจัย: การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษา โดยการใช้ห้อง

Self Access

แหล่งทุน:ทุนอุดหนุนการวิจัยของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ประจำปี

งบประมาณ พ.ศ.2553

2. ชื่อโครงการวิจัย: ความต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์

แหล่งทุน:ทุนอุดหนุนการวิจัยของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ประจำปี

งบประมาณ พ.ศ.2554

3. ชื่อโครงการวิจัย: ชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยว สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

แหล่งทุน:ทุนอุดหนุนการวิจัยของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ประจำปี

งบประมาณ พ.ศ.2556

7.4 งานวิจัยที่กำลังทำ : การศึกษาแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เพื่อพัฒนาสู่การเป็นประชาคม

อาเซียน: กรณีศึกษาในเขตชุมชนตำบลดงมูลเหล็ก อำเภอเมือง

จังหวัดเพชรบูรณ์

แหล่งทุน: ทุนอุดหนุนการวิจัยของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ประจำปี

งบประมาณ พ.ศ.2558

สถานภาพในการทำวิจัย: ร้อยละ 100

ประวัติผู้ร่วมวิจัย

1. ชื่อ - นามสกุล นางชุติมา อ่ำทอง

   ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Mrs. ChutimaAmthong

2. เลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน1670100006429

3. ตำแหน่งปัจจุบันพนักงานมหาวิทยาลัย

   เงินเดือน (25,340 บาท)

   เวลาที่ใช้ทำวิจัย (10 ชั่วโมง : สัปดาห์)

4. หน่วยงานและสถานที่อยู่ที่ติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร และไปรษณีย์

อิเล็กทรอนิกส์ (e-mail)

สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

โทรศัพท์ 056-717137 ต่อ 4510 E-mail:

5. ประวัติการศึกษา

   ปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ (ศศ.บ.) มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

   ปริญญาโท สาขาวิชาภาษาอังกฤษ (ศศ.ม.) มหาวิทยาลัยนเรศวร

6. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ (แตกต่างจากวุฒิการศึกษา) ระบุสาขาวิชาการ: ไม่มี

7. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยระบุสถานภาพในการทำการวิจัยว่าเป็นผู้อำนวยการโครงการวิจัย หัวหน้าโครงการวิจัย หรือผู้ร่วมวิจัยในแต่ละผลงานวิจัย

7.1 ผู้อำนวยการโครงการวิจัย : ชื่อโครงการวิจัย

7.2 หัวหน้าโครงการวิจัย : ชื่อโครงการวิจัย

7.3 งานวิจัยที่ทำเสร็จแล้ว : ชื่อผลงานวิจัย ปีที่พิมพ์ การเผยแพร่ และแหล่งทุน (อาจมากกว่า 1 เรื่อง)

7.4 งานวิจัยที่กำลังทำ : ชื่อข้อเสนอการวิจัย แหล่งทุน และสถานภาพในการทำวิจัยว่าได้ทำการวิจัยลุล่วงแล้วประมาณร้อยละเท่าใด

ประวัติผู้ร่วมวิจัย

1. ชื่อ - นามสกุล นางสาวรัชนีวรรณ ประยงค์กุล

   ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Ms. Ratchaneewan Prayoungkul

2. เลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน 3670101627628

3. ตำแหน่งปัจจุบันพนักงานมหาวิทยาลัย

   เงินเดือน (25,340 บาท)

   เวลาที่ใช้ทำวิจัย (5 ชั่วโมง : สัปดาห์)

4. หน่วยงานและสถานที่อยู่ที่ติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร และไปรษณีย์

   อิเล็กทรอนิกส์ (e-mail)

   สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

   มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

   โทรศัพท์ 056-717137 ต่อ 4510

5. ประวัติการศึกษา

   ปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ (ค.บ.) สถาบันราชภัฏราชนครินทร์

   ปริญญาโท สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา (กศ.ม.) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

6. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ (แตกต่างจากวุฒิการศึกษา) ระบุสาขาวิชาการ: ไม่มี

7. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยระบุสถานภาพในการทำการวิจัยว่าเป็นผู้อำนวยการโครงการวิจัย หัวหน้าโครงการวิจัย หรือผู้ร่วมวิจัยในแต่ละผลงานวิจัย

7.1 ผู้อำนวยการโครงการวิจัย : ชื่อโครงการวิจัย

7.2 หัวหน้าโครงการวิจัย : ชื่อโครงการวิจัย

7.3 งานวิจัยที่ทำเสร็จแล้ว : ชื่อผลงานวิจัย ปีที่พิมพ์ การเผยแพร่ และแหล่งทุน (อาจมากกว่า 1 เรื่อง)

7.4 งานวิจัยที่กำลังทำ : ชื่อข้อเสนอการวิจัย แหล่งทุน และสถานภาพในการทำวิจัยว่าได้ทำการวิจัยลุล่วงแล้วประมาณร้อยละเท่าใด